

๑

นั่นใครมานั่งอยู่ตรงหน้าบ้าน!

พีรดาเข้มนมองผ่านกระจกหน้าต่างที่เต็มไปด้วยผ้า ระบายแขนเสื้อขึ้นเซ็ด และแรงที่ปิดน้ำฝนให้ปิดเกล็ดหิมะที่ร่วงหล่นลงมาไม่ขาดสายเร็วขึ้นเพื่อจะได้มองเห็นแขกซึ่งนั่งรออยู่ที่ใต้ชายคาเล็กๆ หน้าบ้านให้ชัดเจนกว่าเดิม หากหิมะที่โปรยปรายลงมาหนักขึ้น บวกกับฮีตเตอร์ในรถบูโรทั้งทำงานบ้างไม่ทำงานบ้างจนทำให้มีฝ้าเกาะเต็มกระจกรถด้านใน ทำให้เธอมองเห็นเพียงสว่างสูงในเสื้อแจ็กเกตตัวโตและชุดซึ่งคลุมใบหน้าของชายผู้นั้นลงมากกว่าครึ่งจนเห็นไม่ชัดแม้จะเป็นเวลากลางวันก็ตาม

วันนี้มหาวิทยาลัยประกาศหยุดเรียนกะทันหัน เนื่องจากกรมมอดุณิยาม-วิทยาแจ้งเตือนว่าจะเกิดพายุหิมะที่รุนแรงที่สุดในรอบสิบปีของเมืองซินซินเนติ มลรัฐโอไฮโอ โรงเรียน มหาวิทยาลัย รวมทั้งหน่วยงานต่างๆ ก็ประกาศเลิกงาน แต่วันกันเป็นแถว และเธอก็ถือเจ้าเศษเหล็กซึ่งยังเรียกว่าเป็นรถ ที่ตั้งชื่อว่า 'เจ้าคุณทวด' ของเธอกลับบ้านท่ามกลางพายุหิมะที่เริ่มหนักขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกับประชาชนจำนวนมากบนถนนทำให้การจราจรติดขัด ใช้เวลามากกว่าปกติถึงเกือบชั่วโมงกว่าจะมาถึงบ้านได้ เพื่อพบว่า มีแขกมานั่งรออยู่แล้ว

แต่อาจจะเป็นแขกของมิสทิมเบอร์เลคก็ได้ เธอบอกตัวเองเมื่อเลี้ยวเข้าไปจอดรถในโรงจอดด้านนอกซึ่งเจ้าของบ้านจัดไว้ให้ ด้วยเธอเช่าห้องใต้ดินของบ้านเป็นที่พักอาศัยมาได้เกือบสองปีแล้วระหว่างศึกษาต่อปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยของรัฐ จนเกือบจะจบการศึกษาในเดือนพฤษภาคมที่จะถึงนี้

บ้านหลังนี้เป็นบ้านไม้สองชั้นสไตล์คันทรีทาด้วยสีขาวยังหลังเช่นเดียวกับบ้านหลังอื่นๆ ในละแวกนี้ โดยห้องใต้ดินของบ้านได้แบ่งออกเป็นสัดส่วนเพื่อให้นักศึกษาเช่า และไม่ได้หวาดกลัวแขกที่มาเยือนโดยไม่ได้รับเชิญ เพราะแถบนี้ค่อนข้างปลอดภัย ทั้งมีแม่บ้านชาวอเมริกันพักอยู่ใกล้ๆ เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา เธอจึงกระชับผ้าพันคอและสวมหมวกไหมพรมเพื่อให้ความอบอุ่นเมื่อหันหลังไปเหยียบข้าวของที่เธอแวะซื้อจากร้านขายของชำใกล้บ้านจำพวกไข่และผัก รวมถึงไปถึงอาหารแห้ง อาหารแช่แข็งหลายชนิดเพื่อตุนไว้ตามคำเตือนของกรมอุตุนิยมวิทยาที่ว่าพายุอาจกินเวลานานกว่าสัปดาห์และควรจะงดเดินทางในช่วงนี้ จนกว่าจะมีประกาศจากทางการอีกครั้ง

เธอชอบหิวฤดูกระดาศในมือและก้าวลงจากรถ เพื่อจะได้ลงไปสอบถ้ามแขก แต่แล้วก็เห็นร่างนั้นโผล่มายืนเบื้องหน้าพร้อมกับเอ่ยทักขึ้น

“หวัดดีลูกหมู”

“เฮ้ย!” พีรดาเงยหน้าขึ้นมอง เมื่อเห็นใบหน้าชาวคันทรีก็ทักกลับ “ธรรมดาไปไงมาไงเนี่ย”

“ก็มาเยี่ยม มา ให้ช่วยถืออะไรไหม ทำทางจะหนัก”

พีรดายื่นถุงกระดาศในมือให้เพื่อนหนุ่มแต่โดยดี ปากยังถามไป

“หิมะตกหนักแบบนี้ยังจะมาเยี่ยมอีกหรือ” คนถามเหลียวมองรอบกายก็ไม่เห็นรถสปอร์ตคันโก้ของชายหนุ่มที่เคยเห็นอยู่ในรัศมีสายตา “แล้วแกมายังไง”

“นั่งแท็กซี่มา” เขาตอบเรียบๆ มือใหญ่หอบถุงของเพื่อนเดินไปยังประตูบ้านซึ่งมีกระเป่าเดินทางใบใหญ่สองใบตั้งอยู่ เจ้าของบ้านคงไม่คิดว่าเขาจะมาเยี่ยมธรรมดาเน่จึงถามขึ้น

“มาเยี่ยมต้องหิ้วกระเป่าเดินทางมาแบบนี้ด้วยหรือวะ”

“เรื่องมันยาว ให้ฉันเข้าไปข้างในก่อนแล้วจะเล่าให้ฟัง”

พีรดาอดลอบสังเกตุใบหน้าของเพื่อนหนุ่มไม่ได้ แล้วเธอก็เห็นริ้วรอยของความอิดโรยรอบขอบตา แหวงตาที่เคยสดใส ซ้ำเส้น แพรวพราว บัดนี้ดูหม่นหมองหดหู่ จึงไม่ถามอีก รีบล้วงเข้าไปในกระเป๋าผ้าที่เธอปักกลดลายดอกไม้เอง หยิบกุญแจห้องขึ้นมา และอ้อมไปทางประตูด้านข้าง เปิดลงไปยังชั้นล่างจากด้านบน โดยไม่ต้องผ่านตัวบ้านลงไปห้องใต้ดินซึ่งเป็นที่พำนักของเธอ แล้วรีบเปิดอีดีเตอรี่ยื่นให้ความอบอุ่นภายในห้องเล็กๆ ทันที

แขกของเธอวางถุงกระดาษลงบนโต๊ะอาหารขนาดสองที่นั่งข้างครัว ก่อนจะเดินกลับออกไปลากกระเป๋าเดินทางลงมาแล้วปิดประตูตามหลัง เจ้าของบ้านจัดอาหารสดเรียงเข้าตู้เย็น เสร็จแล้วหันมามองเพื่อนซึ่งกำลังถอดเสื้อแจ็กเก็ตที่ยึดติดออกจากตัว โดยมีกระเป๋าเดินทางวางอยู่ตรงหน้าด้วยความอึดอัด... ไม่สะดวกใจที่เห็นเขามาเยี่ยมแบบนี้ เพราะมันเป็นलगไม่ค่อยดีเลย และหากใครมาเห็นเข้า ชื่อเสียงของเธอคงจะปนเปื้อนแน่

ที่ว่าเมื่อเห็นความเศร้าที่ฉายจากดวงตาของเขา เธอก็ได้แต่เดินไปตม้หน้าในครัวเพื่อชงชารับแขก

“แกมารอนานหรือยัง”

“สักครึ่งชั่วโมงได้” เขาตอบเมื่อใช้มือปิดเกิ้ลตีหิมะที่ติดอยู่บนผมยาวที่มัดอยู่ตรงท้ายทอย พร้อมๆ กับกระทืบโคลนออกจากรองเท้า และถอดออกก่อนก้าวลงไปบนพรมเก่าที่สะอาดสะอาดอัน

“ดื่มชาหน่อยนะ ทำทางแกแย่มากๆ” เธอวิจารณ์...อากาศภายนอกติดลบถึงสิบองศา และเขาคงจะหนาวแทบแย่ที่ต้องรอเธอนานขนาดนี้ และเธอยังสงสัยไม่หายว่าทำไมเขาจะต้องเลือกเวลานี้มาเยี่ยม...

ร้อยวันพันปีบรรคไม่เคยแวะมาเยี่ยม ทั้งที่เขาก็รู้ว่าเธอเรียนอยู่ในเมืองเดียวกัน แต่คนละมหาวิทยาลัย เธอได้ทุนมาเรียนที่มหาวิทยาลัยของรัฐ ขณะที่ครอบครัวของบรรคส่งเขามาเรียนที่มหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดัง ค่าเทอมแพงหูฉี่ด้วยอยู่กันคนละสังคมและที่เรียนอยู่ห่างกันต้องขับรถราวยี่สิบนาที จึงไม่เคยแวะมาวิสาสะกันสักเท่าไร

จะว่าไปแล้ว เธอก็แทบจะไม่ค่อยวิสาสะกับใครเพราะมหาวิทยาลัยของเธอมีนักศึกษาชาวไทยอีกเพียงสองคน คนหนึ่งมีครอบครัวแล้ว อีกคนหนึ่ง

ก็อาศัยอยู่กับแฟนหนุ่มชาวอเมริกัน จึงแทบจะไม่เคยเจอคนไทยที่ไหน นอก
จากนาหูก ที่เธอจึงจะไปร่วมงานสมาคมกับนักศึกษาไทยที่จัดขึ้นในเมืองลักรั้ง
ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นกลุ่มนักศึกษาผู้มีอันจะกินจากมหาวิทยาลัยเอกชนแทบทั้งสิ้น

“ขอบใจวะ” ธรรมศิมพ์พาทอบ สายตาก็กวาดไปทั่วห้องรับแขกที่จัดไว้
อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย บนผนังสีเหลืองสดมีภาพดอกทานตะวันซึ่งมีกรอบ
ที่เพนต์ลึงดงาม ชั้นหนังสือทำขึ้นง่ายๆ ด้วยการเรียงอิฐบล็อกซ้อนกันและคั่น
ด้วยแผ่นกระดานขีดอยู่ด้านบนหนึ่งของห้อง ตรงกลางมีโซฟาเก่าๆ บุกำมะหยี่ที่
บ่งบอกสีไม่ได้ว่าเป็นน้ำตาลหรือสีส้มสำหรับสองที่นั่งตั้งอยู่หน้าทีวีสีบีนัว
เฟอร์นิเจอร์ภายในห้องนั้นหากไม่ทำเองก็เป็นของเก่ามือสอง หรือมือที่สิบ
ที่เจ้าของห้องคงไม่เก็บมาใส่ใจ แต่เมื่อมันประกอบกันขึ้นมา ก็ทำให้ห้องใต้ดิน
ที่ซิมเซาสว่างจ้าสดใสราวกับอยู่ท่ามกลางแสงตะวัน ชัดกับอากาศภายนอก
ลิบลับ สมแล้วที่เป็นห้องของสถาปนิกสาวที่ออกแบบห้องนักรักสมตัว

“ห้องแกสวยจัง”

“ขอบใจที่ชม” พีรดาตอบขณะรินน้ำร้อนลงในแก้วที่มีถุงชาเขียวซึ่งซื้อ
จากซูเปอร์มาร์เกตในราคาย่อมเยา แล้วเดินออกจากครัวยื่นแก้วให้แก่เพื่อนหนุ่ม
เมื่อรู้ว่าถึงเวลาที่จะต้องคุยกัน จึงเดินนำเขาไปยังโต๊ะอาหารขนาดเล็ก และรอฟัง
คำอธิบายจากเขา

ธรรมศเดินตามมานั่งตรงข้ามกับเธอ เขาหลุบตาต่ำลงมานิดเมื่อไม่จำเป็น
จะต้องอ้อมค้อม

“ฉันถูกไล่ออกจากอาร์ทเมนต์เมื่อเช้า”

“ฮ้า ทำอะไรละ อยู่ๆ มาไล่ออกอย่างงี้ได้ไง” พีรดาเตรียมไว้วาย หาก
ธรรมศขิงพุดขึ้น

“ฉันไม่มีเงินจ่าย บ้านของฉันถูกฟ้องล้มละลาย ป้ากับแม่เรียกตัวฉันกลับ
บอกว่าไม่มีเงินจะส่งเสียฉันแล้ว”

คนฟังอึ้งไปทันที ก่อนกระซิบถาม

“แล้วแกจะทำยังไงต่อไป”

“ฉันยังไม่รู้เลย แต่ฉันไม่อยากกลับ ฉันเหลืออีกแค่เก้าเครดิตเท่านั้น
ก็จะจบแล้ว ถ้ากลับตอนนี้ ที่เรียนมาตั้งนานก็สูญเปล่า”

“ใช่” เธอพยักหน้าเห็นด้วยทันที แล้วก็รู้สึกกังวลขึ้นมาว่าเธอจะหาเงินที่ไหนมาเรียน แล้วค่ากินค่าอยู่อีกล่ะ ไม่ใช่หน่อย ยิ่งเป็นคุณหนูอย่างเขา...ไม่ใช่ลูกชาวบ้านที่ต้องสู้ชีวิตอย่างเธอ คงจะหาเงินลำบากหน่อยละ

และเธอคงคิดไม่ผิดเมื่อข้าเลี้ยงมองมือใหญ่ที่ดูนุ่มนวล เขาคงไม่เคยแตะต้องงานอะไร

“ตอนนี้ฉันขายรถกับชายเฟอร์นิเจอร์ทั้งหมดไปแล้ว ได้เงินมาก่อนหนึ่งคิดว่าพอค่าเทอมเทอมสุดท้าย อาจจะขาดนิดหน่อย ก็ต้องหาวิธีเอา ฉันคิดว่าจะหางานทำ”

พีรดาอ้าปากค้างอีกหน...หูเธอคงจะผาดไปแน่ๆ ที่ได้ยินเธอตอบว่าจะหางานทำ

ลูกชายเจ้าของโรงงานเหล็กมูลค่านับร้อยๆ ล้าน หนุ่มหล่อพอรวยที่สาวๆ ต่างก็พากันกรี๊ดกร๊าดเมื่อเขาเดินผ่าน หากรวมเข้ากับการเป็นนักฟุตบอลของมหาวิทยาลัย เขาก็กลายเป็นที่หมายปองของหญิงสาวทุกคนไปในทันที...เขาก็มีดารารับจ้างอยู่แล้ว

วิลาลินี...สาวสวยสมชื่อ เซียร์ลีดเดอร์และดาวประจำคณะนิเทศศาสตร์ ครอบใจชายหนุ่มมาตั้งแต่ปีหนึ่งจนเรียนจบ หนุ่มสาวรักกันปานจะกลืนจนไม่มีที่ว่างให้ใครแทรกได้ และเธอก็เป็นหนึ่งในพยานความรักของพวกเขา เมื่อเธอคือเพื่อนสนิทของวิลาลินีตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมมาด้วยกัน

แล้วเธอก็คิดถึงครั้งแรกที่เธอเห็นเธอ...นักศึกษาปีหนึ่งซึ่งถูกรุ่นพี่แกล้งให้วิ่งรอบสนามในการรับน้อง ใบหน้าของเขาขาวออกไปด้วยแป้ง ผมถูกมัดเป็นจุกและเปียเต็มศีรษะ เธอจำได้ว่าอมยิ้มกับภาพที่เห็น ทั้งที่เธอเองก็ไม่ได้มีสภาพแตกต่างจากเขามากนัก เพราะคณะของเธอก็รับน้องไม่ไกลจากคณะของเขา

พีรดาสะบัดศีรษะ...ไล่ความทรงจำเก่าๆ ไปเสีย เพราะหลังจากนั้นไม่นาน วิลาลินีซึ่งกลายเป็นดาวคณะก็เริ่มออกเดทกับเขา แล้วทั้งสองก็คบกันอย่างเปิดเผย ทำให้หนุ่มๆ และสาวๆ ออกหักกันเป็นแถว หนึ่งในนั้นก็คือเธอด้วย...

“แล้วแกจะไปอยู่ที่ไหนวะ”

คนถูกถามเงยหน้าขึ้นสบตากลมโตอย่างตรงไปตรงมาอย่างยิ่ง รวกับเห็นเธอเป็นที่พึงสุดท้ายในโลก

“ฉันไม่ได้บอกใคร” เขาอ้อมแอ้มตอบ “ข่าวการล่มละลายถูกปิดเงียบที่สุด”

“อ้าว...แล้วหวานล่ะ แก่ไม่ได้บอกเธอหรือหรือ”

ชายหนุ่มส่ายหน้าช้าๆ ไม่ยอมสบตา

“เธอไม่รู้ ฉันไม่อยากให้เธอไม่สบายใจ”

คนฟังนิ่วหน้า...ท่าหน้าว่าคนเป็นแฟนกัน เรื่องสำคัญเช่นนี้กลับไม่บอก ไม่กล่าวกัน หากคิดดูอีกที ธรรมชาติอาจคิดถูกที่ไม่บอกเพื่อนสาวของเธอ เพราะวิลาสินีเป็นคนคิดมากและจริงจังกับชีวิต ข่าวนี้จะทำให้เพื่อนสาวของเธอ ไม่สบายใจได้อย่างที่บรรดาบอกแน่นอน

“ฉันรู้ว่าแกพึ่งพาได้ เราเป็นเพื่อนกันมานาน แกช่วยปิดเรื่องนี้เป็นความลับได้ไหมวะลูกหมู”

“เรื่องนั้นไม่มีปัญหาหรือ ฉันจะไม่บอกใคร” เธอรับปาก เพราะถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัวของเพื่อน และเธอไม่ใช่คนพูดมาก ทั้งยังมีเพื่อนไม่กี่คนจนเกือบเรียกว่าสันโดษด้วยซ้ำ บรรดาจึงไม่ต้องกังวลว่าเธอจะปากโป้งเรื่องของเขา

“รวมทั้งหวานด้วยนะ อย่าบอกเธอ”

“อือ...จะไม่บอกหวานด้วยเหมือนกัน ไม่ต้องห่วงหรือ” เธอรับปาก สายตาควาดไปทั่วใบหน้าของเพื่อนหนุ่ม...ข่าวร้ายทำให้เขาดูหม่นหมองลงไป หากไม่ทำให้ความหล่อของเขาลดลง เวลาผ่านไปเกือบเจ็ดปี เขาเปลี่ยนจากหนุ่มน้อยมาเป็นชายหนุ่มเต็มตัว คางของเขาเรียบไปนิด ดูบอบบางมากกว่าจะสู้ชีวิต หากเขามีคิ้วที่ดกหนา เหนือดวงตาชั้นเดียวตามเชื้อสายชาวจีน จมูกโด่งเป็นสันแข็งแรง ปลายจมูกลงเล็กน้อย และริมฝีปากกว้างเต็มอ้อม หล่อตามเทรนด์แบบหนุ่มหน้าดีที่กำลังมาแรง และกระซอกใจสาวๆ ได้ไม่ยากเย็น

พีรดาถอนหายใจเบาๆ เมื่อส่องมองถ้วยชาในมือ เพราะไม่อยากหวนไหวไปกับความหล่อของเขา และเอ่ยขึ้นอีกครั้ง

“ส่วนเรื่องงานฉันจะลองโทร. ไปถามมิสเรโกะดูว่าแกต้องการคนเพิ่มไหม” เธออาสาจะสอบถามเจ้าของร้านอาหารญี่ปุ่นที่เลิฟประจำ จะได้ฝากบรรดาเข้าทำงานอีกคน “จะได้เป็นค่าใช้จ่ายกับค่าเทอมที่เหลือ”

บรรดาพยักหน้ารับด้วยความซาบซึ้งใจ

“ขอบใจนะลูกหมู ฉันตัดสินใจไม่ผิดจริงๆ ที่มาหาแก”

“ไม่เป็นไร เพื่อนกัน” เธอยิ้มให้กำลังใจ “เอางี้ แกจะไปไหนก็บอก ฉันจะขับรถไปส่ง เจ้าคุณทวดของฉันคงจะพาไปได้” เธอรีบอาสา เพราะอยากจะทำจิตเขาออกไปจากที่พักของเธอให้เร็วที่สุดก่อนพายุหิมะจะตกหนักกว่านี้ แล้วเขาจะต้องติดแหงกอยู่ที่นั่นไปอีกหลายวัน

“ฉันไม่มีที่ไป...” เขาสารภาพตามตรง

“อ้าว แล้วเพื่อนๆ ของแกล่ะ” เธอถาม เพราะเห็นนักเรียนไทยที่มหาวิทยาลัยของพรรคเกาะกลุ่มกันเที่ยวเป็นโขยง ไม่มีคนไหนเลยรีที่พรรคพอจะพึ่งพาได้

“ฉันบอกใครไม่ได้ มันเป็นหน้าเป็นตาของฉัน ของครอบครัว ทุกคนรู้ว่าที่บ้านของฉันรวย ถ้าจู่ๆ พวกเขารู้ว่าฉันล้มละลาย...ฉัน...ฉันทนไม่ได้ที่จะดูหัวเราะเยาะ ฉันคิดว่าแกคงจะเข้าใจ”

คนฟังลอบถอนหายใจ...โรคของคนรวย...ทำไมเธอจะไม่เข้าใจ...

ที่แท้พรรคตั้งใจแล้วว่าจะมาขออาศัยอยู่กับเธอ...เพราะรู้ว่าเธอจะไม่มีวันปากโป้งกับใคร...ความลับของเขาคงจบลงที่ตรงนี้ ไปจนกว่าเขาจะเรียนจบไปอย่างภาคภูมิใจ...คนรวย...ศักดิ์ศรีคำคอ...จมนไม่ลง

“แกจะปิดเป็นความลับไปตลอดไม่ได้หรอก” เธอเอ่ยขึ้นหลังจากเงิบไปชั่วอึดใจ “พวกเขาจะต้องรู้ ต้องสงสัยว่ารถแกไปไหน แล้วแกไปอยู่ที่ไหน ความลับไม่มีในโลกหรอกนะพรรค”

“ฉันมีวิธีก็แล้วกัน แค่ไม่กี่เดือนเท่านั้นฉันก็จะจบแล้ว ไม่นานเลย จะไม่มีใครรู้อะไรแน่ ฉันขอร้องล่ลูกหมู ฉันจะช่วยแกหารค่าเช่าห้อง ค่าอาหาร ซึ่งฉันคิดว่าพอจะหามาได้ ถ้าไม่ทำอย่างนี้ ฉันไม่มีทางเรียนได้จบแน่ แล้วหวานจะต้องรู้ความจริง เธอคงจะเสียใจมาก” เขาอ้อนวอน...ดวงตาของเขาแดงก่ำ...หากเธอปฏิเสธ...อนาคตของเขาจะต้องดับวูบ...

แต่เธอจะบอกเจ้าของบ้านว่าอย่างไรกันเรื่องมีผู้ชายมาอาศัยอยู่ด้วย...หรือถ้าเพื่อนคนไทยมาเห็นเข้าล่ะ ชื่อเสียงของเธอไม่ย่อยยับไปเลยหรืออย่างไร...

फिरาดาคิดหนัก...อนาคตของผู้ชายคนหนึ่ง แลกกับชื่อเสียงของเธอ และที่สำคัญ หัวใจของเธอที่กำลังปั่นป่วนอยู่บนขอบเหว ด้วยรู้อยู่แก่ใจว่าเขาคือผู้ชายคนเดียวที่เคยเป็นเจ้าของมัน แม้เขาไม่เคยรู้เลยก็ตาม

“ฉันจะเป็นเพื่อนร่วมห้องที่ดี และรับรองด้วยเกียรติของลูกผู้ชายว่าจะไม่ทำให้แกไม่สบายใจ”

เธอเงยหน้ามองเขา... คล้ายจะบอกว่า เขาได้ทำให้เธอไม่สบายใจไปเรียบร้อยแล้ว

“ได้โปรดเถอะนะลูกหมู ฉันไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใครจริงๆ เพื่อนๆ ของฉันคงจะหัวเราะเยาะถ้ารู้ว่าฉันไม่เหลืออะไรแล้ว อย่าให้ฉันต้องอับอายกลับบ้านไปในสภาพที่เรียนไม่จบเลยนะ เหลืออีกไม่กี่เดือนเท่านั้น ถ้าได้ปริญญาฉันยังพอจะไปหางานทำได้ ถ้ากลับไปแบบนี้ก็ต้องใช้วุฒิปริญญาตรีไปสมัคร แกก็รู้ว่าเงินเดือนมันน้อยนิดแค่ไหน”

ข้อนี้พีรดาเข้าใจดี หากเธอยังไม่สบายใจอยู่ดี

“ได้โปรดเห็นแก่ความเป็นเพื่อนของเราเถอะนะ เห็นแก่หวาน เราสองคนต่างก็รักหวานไม่ใช่เธอ เราทั้งคู่ต่างก็ไม่อยากเห็นเธอเสียใจใช่ไหม ถ้าแกช่วยฉันนะ ฉันกับหวานจะไม่มีวันลืมบุญคุณแกในครั้งนี้นี่เลย”

เจ้าของห้องสาวเบือนหน้าไปทางช่องแสงที่เป็นกระจกฝ้าซึ่งอยู่สูงเกือบจุดเตดาน เป็นจุดหนึ่งของห้องที่โผล่พ้นพื้นดิน เห็นหิมะกองทับถมไปเกือบครึ่งหนึ่ง ก่อนจะหันกลับมามองชายหนุ่ม หากเธอไล่เขาไปในเวลานี้ เธอก็คงจะใจดำเกินไปแล้ว จึงทอดถอนใจและพยักหน้าช้าๆ

“แกพักที่นี้จนพายุหิมะผ่านพ้นไปก่อนก็แล้วกัน ส่วนเรื่องที่อยู่ฉันยังไม่รับปาก ฉันคิดว่าจะช่วยหาที่อยู่ที่ไม่แพงมากให้แกได้สักที่”

ธรรมชาติก็ยิ้มกว้าง... เป็นยิ้มแรกในรอบหลายวันที่ผ่านมาของเขาเลยก็ว่าได้ และรอยยิ้มนี้มีผลต่อคนที่เห็นเข้าอย่างจริงจังจนต้องรีบหลบสายตา

“ได้เลยเพื่อน ขอบใจแกมากนะลูกหมู ฉันรู้ว่าจะต้องพึ่งพาแกได้แน่”

“อย่าถือว่าพึ่งพาเลยธรรมชาติ ฉันช่วยเท่าที่จะช่วยได้เท่านั้น” เธอออกก่อนจะลุกขึ้น “แกนอนที่หน้าทีวีก็แล้วกันนะ โซฟานั่นดึงออกมาเป็นเตียงได้ ห้องน้ำอยู่ตรงโน้น” เธอชี้ไปยังหน้าห้องนอน “ส่วนกระเป๋าเดินทางก็เก็บไว้ในตู้เก็บของใกล้ๆ ห้องน้ำนั่นแหละ”

“ได้เลยครับคุณผู้หญิง ว่างก็ว่าตามกัน” เขาบอกด้วยอารมณ์สดใส แววตาของธรรมชาติคนเก่ากลับมาอีกครั้ง... จนหญิงสาวอดยิ้มตอบไม่ได้

“ฉันจะบอกมิสทิมเบอร์เลคว่าแกเป็นพี่ชายมาขออาศัยชั่วคราว แกห้าม
รับโทรศัพท์ของฉัน และห้ามเข้าไปยุ่งวุ่นวายในห้องของฉันด้วยเข้าใจไหม” เธอ
กำชับ

“ครับผม” เขายกนิ้วขึ้นแต่ชอบคิ้ว ตะเบ๊ะอย่างแข็งขัน

พรีดาพยักหน้าอีกครั้ง ก่อนจะหยิบกระเป๋าถือเดินเข้าไปในห้องนอน...

โลกน้อยๆ อันแสนสุขของเธอได้เปิดประตูต้อนรับแขกแล้ว โลกส่วนตัวมีคนมา
แบ่งปัน...ส่วนหนึ่งเธอรู้สึกถึงความอบอุ่นที่มาพร้อมกับเขา หากส่วนหนึ่ง เธอ
รู้สึกหวาดกลัว...

และเธอควรหวาดกลัว เมื่อเขาคือแฟนของเพื่อนสนิท และเขาก็เป็นคน
ที่อยู่ในสายตาของเธอตลอดสี่ปีที่เรียนมหาวิทยาลัยมาด้วยกัน!

๒

“มีอะไรकिनบ้างลูกหนู!”

เสียงตะโกนดังขึ้นพร้อมกับเสียงเคาะประตูที่ดังรัวติดๆ กันหลายครั้ง ทำให้พีรดาต้องเงยหน้าขึ้นจากแผ่นกระดาษสเกตซ์ภาพบนโต๊ะเขียนแบบเก่าๆ ของรุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัยยกให้เพราะเปลี่ยนไปใช้คอมพิวเตอร์กันแล้ว แต่เธอยังเป็นพวกหัวอนุรักษ์นิยม ต้องร่างแบบด้วยมือก่อนจะลงคอมพิวเตอร์ จึงรับช่วงต่อมา และภาพบนกระดาษนั้นก็เป็นโครงร่างของอาคารสำนักงานสถาปัตยกรรมประยุกต์แบบทรงไทยร่วมสมัย ที่เธอจะต้องออกแบบทั้งภายนอกและภายใน เป็นโครงการสุดท้ายก่อนเรียนจบ และเธอกำลังร่างแบบคร่าวๆ สี่ห้าแบบที่คิดว่าสวยที่สุด เพื่อนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณา ก่อนจะลงมือทำในคอมพิวเตอร์

พีรดาตมองนาฬิกาแล้วก็ต้องตกใจเมื่อเห็นเวลา เธอเข้ามาซุกตัวอยู่ในห้องรวกับลูกหนูสมชื่อมานานหลายชั่วโมงนับตั้งแต่บ่าย เรียกว่าแทบจะทันที่ที่เธอรู้ตัวว่าจำต้องมีเพื่อนร่วมห้องอย่างไม่เต็มใจ และหลีกเลี่ยงปัญหาเบื้องต้นด้วยการจ้อล้อสมมติทั้งหมดไปทำงานแทนผู้ชายที่กำลังนั่งอยู่ภายในห้องรับแขกของเธอ แล้วเวลานี้เขาคงจะทนนไหวต่อไปไม่ไหว และเธอก็เริ่มรู้สึกหิวขึ้นมาทันที

เช่นกัน

“ลูกหมู ลูกหมูไว้ย หิวแล้วนะไว้ย”

“เออๆ” เธอวางดินสอในมือลง ลากเท้าไปเปิดประตู “ไม่ต้องตะโกนก็ได้ ห้องแค่นี้เอง กระจิบยังไต่ยีน” เธอบอกหน้าเคร่งขรึม แล้วก็กวาดตามอง ชายหนุ่มตรงหน้าที่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้ามาเป็นชุดอยู่กับบ้าน ในเสื้อแขนยาวกางเกง วอร์มหนาเตอะ

และเหตุที่เขาต้องแต่งตัวอบอุ่นเช่นนี้ ก็เพราะฮีตเตอร์ในห้องถูกตั้งไว้ เพียงยี่สิบสององศาเพื่อเป็นการประหยัดไฟ ส่วนในห้องเขามีฮีตเตอร์แบบเสียบ ปลั๊กตัวเล็กให้ความอบอุ่นเฉพาะจุดเท่านั้น และเขาคงจะหนาวจนทนไม่ไหว ถึงต้องสวมเสื้อผ้าหนาหลายชั้น

“ลูกหมูไว้ย...หิวจาดตายอยู่แล้วไว้ย...” เขาจับมุกทันที กระจิบเสียงแหบๆ และยานคางนำหมั่นไส้ จนเธออดค้อนไม่ได้

“รู้แล้วๆ เดี่ยวจะเสียวไขให้กิน”

“อารายว่า แขกมาพักที่บ้านคืนแรกก็ให้กินไขเสียวเลยอะนะ นี่แกเป็นผู้หญิงประสาอะไร ไม่รู้จักทำอาหารอร่อยๆ เสียวบ้าง หวานยังชอบทำกับข้าว อร่อยๆ ให้ฉันกินบ่อยๆ นั่นแหละแม่ศรีเรือนตัวจริง”

คนฟังสะอึกเมื่อถูกเปรียบเทียบ เพื่อนสาวของเธอทำอาหารเป็นก็จริง แต่ก็หัดเป็นการเฉพาะหน้าก่อนแฟนหนุ่มจะมากินข้าวที่คอนโดฯ เล็กๆ ซึ่งเธอกับหวานเช่าด้วยกันเท่านั้น บางครั้งเธอต้องเป็นคนลงมือช่วยจนสำเร็จ หรืออาจเป็นคนลงมือปรุงเสียเอง แล้วจัดเรียงขึ้นโต๊ะ ก่อนจะต้องรีบกลับเข้าห้องพัก หิวกระเพาะไปทำงานต่อที่มหาวิทยาลัยเพราะวิลาสินีต้องการกินอาหารกับพรรคตามลำพัง

“เออ ทำเป็นแต่ไขเสียว ไขต้ม ไขตุ๋น ตระกูลไขทั้งนั้น ถ้ากินไม่ได้ก็เชิญทำเอง” เธอตอบอย่างไร้เยื่อใยปนอารมณ์หงุดหงิด “อีกอย่าง อาหารของฉันก็ซื้อมากินเอง ไม่ได้ซื้อมาเผื่อใคร”

“เฮ้ย อย่าใจดำไปหน่อยเลยนะ” คนฟังดูเหมือนจะไม่ใช้คนคิดมากอะไร ไม่ถือเอาคำประชดประชันนั้นมาใส่ใจ “ฉันไม่คิดจะเอาเปรียบแกเสียหน่อย ฉันมาอาศัยแะ ฉันก็ตั้งใจจะหารค่าบ้าน ค่าอาหาร หรือจะให้ฉันออกหมดเลยก็ได้

แต่มีเนื้อเพื่อนกินฟริกก่อนนะไว้วัย หิมะตกหนักขนาดนี้ไม่อยากขับรถออกไปซื้อกิน”

พีรดาส่งค้อนให้ซาอีกหนึ่งวง เท่าที่รู้จักธรรมดา เขาก็ไม่ใช่คนชอบเอาเปรียบคนอื่น หรือจะพูดอีกนัยหนึ่งก็คือค่อนข้างจะใจดี ควักเงินง่าย ๆ เพื่อนฝูงเรียกให้เลี้ยงข้าวบ่อย ๆ ก็ไม่เคยขัด เขาถูกเอาเปรียบประจำจนเธอไม่ค่อยชอบความหน้าใหญ่ของเขาเลยสักนิด

“ถ้าแกออกให้หมด แล้วจะเหลือเงินที่ไหนไปจ่ายค่าเทอมและค่าใช้จ่ายอะไรต่อมิอะไรเยอะแยะไปหมด” เธอท้วงเรื่อย ๆ ขณะเดินนำหน้าเขาไปยังห้องครัว

“ได้ยาก็ทำได้” เขาก็ตอบง่าย ๆ เช่นกัน เมื่อช่วยเปิดประตูตู้เย็นเพื่อหาคว้ามื้ออะไรที่พอกินได้บ้าง “แกไม่ต้องห่วงหรอกว่าฉันจะเอาเปรียบแก”

“เรื่องนั้นไม่ห่วงหรอก ฉันห่วงเรื่องที่แกมาอยู่ที่นี้ต่างหากล่ะ ถ้าใครมารู้เข้า แกจะตอบเขาว่ายังไง โดยเฉพาะหวาน” เธอหันมาเผชิญหน้ากับเขา มือใหญ่ที่จับประตูตู้เย็นก็ปล่อยให้ปิดลง ใบหน้าหมองลงไปเมื่อถอนหายใจออกมาเบา ๆ

“ฉันจะบอกเธอว่าย้ายไปอยู่กับเพื่อนฝรั่ง เธอไม่ค่อยมาสนใจหรอกว่าฉันจะอยู่ที่ไหน เวลาโทร. มา ก็เข้ามือถือของฉันอยู่แล้ว จะไม่มีใครรู้หรอกว่าฉันมาอยู่ที่นี้” เขาตอบด้วยความมั่นใจ “นอกเสียจากว่าเพื่อนของแกจะปากโป้งเท่านั้น”

“เพื่อนของฉันไม่ค่อยมาที่นี้หรอก เพราะมันไกลเกินไป ถ้านัดทำงานก็โนนห้องสมุดในดาวนทาวน์ หรือห้องสมุดมหาลัย สะดวกกว่าเยอะ ส่วนคนไทยก็เรียนกันคนละคณะ ไม่ค่อยเจอกันหรอก”

“จ้ะก็ดีเลย” เขาตืดนิ้วเป๊าะ แล้วเปลี่ยนเรื่องทันที “กินข้าวๆ หิวแล้วนะเรื่องปัญหาเอาไว้ก่อน แล้วค่อยมาคิดแก้ไขกันไป แต่ตอนนี้ต้องหอะไรมาให้กระเพาะมันกัดก่อนที่มันจะกินตัวเอง”

พีรดาอดหัวเราะไม่ได้ ธรรมดาเป็นชายหนุ่มอารมณ์ดีมาแต่ไหนแต่ไร แม้เขาจะตกอยู่ในสถานการณ์การเงินที่ย่ำแย่แบบนี้ก็ยังมีอารมณ์ขัน จึงเบี่ยงตัวหลบเขาเพื่อไปเปิดตู้เย็นบ้าง ซึ่งเขาก็หลบให้แต่โดยดี

“ต้มยำเห็ดนะ มีเห็ดแชมปิญองอยู่ครึ่งกล่อง ผัดผักปวยเล้งน้ำมันหอย

แล้วก็ไข่เจียวหอมแดง” เธอบอกเมนูอาหารที่ไม่มีรายการเนื้อสัตว์อยู่ในนั้น

“อะไรไม่มีพวกโปรตีนเลยเธอ” ธรรมศราง “พวกเนื้อหมูเนื้อไก่กะ”

“ฉันไม่กินเพราะมันแพง ที่มีแต่ผักและพวกปลาบ้างนานๆ ครั้ง กินพวกเนื้อสัตว์มาๆ ไม่ดีต่อสุขภาพ และที่สำคัญมันแพง ฉันก็เลยกินแต่ผักเท่านั้น” เธอตอบพลางหยิบข้าวของออกจากตู้เย็น

“เออ...แค่นี้ก็น่ากินละ ฟังเมนูแล้วน้ำลายไหล” ธรรมศรางพูดปากเบาๆ แม้จะไม่ค่อยชอบผัก แต่เท่าที่ฟังรายการอาหาร เขาก็พอจะกินได้บ้าง และเขาไม่มีทางเลือกมากนัก

“เฮ้ย ล้างผักให้ด้วย ล้างแล้วแช่เกลือไว้แป๊บหนึ่งนะ โน่นหอมแดงแกะเปลือกแล้วซอยกับพริกชี้หูนี้” เธอสั่งงาน และรีบหุงข้าว ก่อนจะตัดสินใจหยิบกล่องกึ่งแช่แข็งที่แบ่งซื้อมาจากเจ้าของร้านอาหารญี่ปุ่นที่ทำงานออกมาแล้วใช้ปลายมีดตัดกึ่งในกล่องพลาสติกออกมาทำตัว เพราะความสงสารที่เห็นเขาไม่ได้กินเนื้อสัตว์ เลยจะทำไข่เจียวกึ่งลับให้เขาเป็นพิเศษ ก่อนจะสาละวนล้างและซอยเห็ด พร้อมเตรียมเครื่องต้มยำ ระหว่างนั้นก็หันไปเห็นชายหนุ่มที่ค่อยๆ ดึงผักโขมออกทีละใบและล้างดินที่ติดกับโคนออกซ้าๆ อย่างคนไม่เคยทำงาน จึงสั่งอีกครั้ง

“ตัดรากออกเลย มาเด็ดทีละใบเมื่อไหร่จะได้กิน”

“อ้าวเธอ” ธรรมศรางยกหน้าขึ้นจากผักในมือ แล้วพรีดาก็หยิบผักทั้งกำวางบนเขียงและใช้มีดตัดฉับไปที่โคน

“ก็ใช่ะสิ หั่นเป็นท่อนๆ แช่เกลือไว้ละกัน”

“โอเคๆ” เขาทำตามอย่างขมีขมัน รีบแกะหอมแดงแล้วซอยพร้อมกับพริกชี้หู “เฮ้ยเสร็จแล้ว”

พรีดาละสายตาจากหม้อตรงหน้า พอหันไปมอง ก็ได้แต่ก่อกองตาอ่อนใจ ปากก็บ่นคนไม่เคยเข้าครัว

“นั่นหอมแดงซอยแล้วเธอวะ ทำไมไม่ใส่ไปทั้งหมดให้สิ้นเรื่อง แล้วพริกชี้หูนั่น น่าจะกำใส่ไปทั้งหมดเสียเลย ไม่ต้องเสียเวลาซอยเป็นท่อนๆ แบบนั้นเอว่ะ ทนกินเอาละกัน”

“เออนะ ฉันกินได้ คนไม่เคยเข้าครัวันนี้หว่า แก่ไม่บอกนี่ว่าซอยยังไง”

พรรคแก้ตัว

“แล้วทุกทีใครทำให้กิน” เธอทำสะเอวถาม

“ทุกทีฝากห้องไว้ที่ร้านจีนใกล้ๆ อพาร์ตเมนต์ ตู๋เย็นมีไว้แช่แต่นมกับเบียร์” คนตอบหัวเราะด้วยความภาคภูมิใจ

“ให้มันได้อย่างนี้สิ” เธอพึมพำอ่อนใจ แล้วก็หันไปปรุงรสต้มยำ และเตรียมกระทะผัดผัก “งั้นแกจืดโต๊ะก็แล้วกัน จาน ช้อนอยู่ในตู้นี้ แก้วนํ้าอยู่ตรงโน้น”

ชายหนุ่มรีบทำตามคำสั่ง เพราะเป็นงานง่ายๆ แล้วกลับมารับถ้วยต้มยำ และจานผักไปตั้ง พร้อมตักข้าวรอ จนกระทั่งไข่เจียวจานสุดท้ายยกมาวางตรงกลาง แค้ได้กลิ่นอาหารหอมฉุยพรรคก็กลิ่นน้ำลายเอือกใหญ่

“น่ากินจัง แกนี่เก่งไชยออยแฮะ นึกว่าทำกับข้าวกับปลาไม่เป็น เคยได้ยินหวานบ่นให้ฟังว่าแกไม่ค่อยชอบเข้าครัว เธอเลยต้องทำให้แกกิน แกเลยรับเวรล้างจานประจำ แต่แกมาอยู่เมืองนอกหลายปี ก็เก่งขึ้นเยอะนะ แต่หวานสิพักหลังบอกว่าไม่ได้ทำกับข้าว ฝีมือเลยตกไปเยอะ ไม่เหมือนเมื่อก่อน”

คนฟังชำเลืองมองแฟนของเพื่อนสาวด้วยความหงุดหงิดปนโกรธ ซึ่งอารมณ์ของเธอเป็นแบบนี้มาตั้งแต่พรรคก้าวเข้ามาในห้องพักของเธอแล้ว ยิ่งคำพูดสุดท้าย ยิ่งทำให้หงุดหงิดจนแทบไม่อยากจะกินอะไร เพราะความจริงแล้วเพื่อนของเธอเป็นคนล้างจานตลอดด้วยทำอาหารไม่เป็นมากกว่า แต่ที่กลับพูดเอาดีเข้าตัวเองหมด จนเธอพาลโกรธไปถึงวิลาสินี...หากก็พยายามเข้าใจว่าเพื่อนสาวคงอยากให้พรรคประทับใจในความเป็นแม่บ้านแม่เรือนของตัวเอง ถึงได้พูดไปเช่นนั้น แต่อย่างไรก็ตาม ก็ไม่ควรจะดึงเธอเข้าไปเกี่ยวข้องและพูดทำให้เธอเสียหายเช่นนี้

แล้วเสียงพูดปากของชายตรงหน้าก็ดึงเธอกลับมาจากห้วงวังค์

“อ้ออวยวะ ฉันไม่ได้กินต้มยำรสจัดๆ แบบนี้มานานแล้ว ที่ร้านอาหารไทยก็เครื่องไม่ถึงแบบนี้” เขาชมใหญ่และตักน้ำต้มยำซดติดๆ กันอีกหลายครั้ง จนคนที่กำลังหงุดหงิดอดยิ้มไม่ได้เมื่อถูกชม จึงเริ่มรับประทานอาหารด้วยการตักแบ่งต้มยำใส่ถ้วยตัวเองบ้าง แล้วรอยยิ้มก็เลื่อนไปจากใบหน้าเมื่อได้ยินประโยคต่อมา “ไข่เจียวก็อร่อย ผัดผักก็อร่อย อยู่กับแกแล้วมีความสุขตายเลย

“ได้กินอาหารอร่อยๆ แบบนี้ทุกวัน”

“ฉันยังไม่ได้รับปากเรื่องนั้น อย่าเพิ่งโมเม” เธอเตือนเขาเบาๆ “พรุ่งนี้ฉันจะโทร. ไปสมัครงานให้แก ถ้ามีงานทำ ก็มีเงินไปแบ่งห้องเช่าคนอื่นได้แล้ว เพราะฉันไม่สะดวกให้แกอยู่ที่นี่ด้วย ฉันเป็นผู้หญิง ฉันเสียหายนะ”

“เฮ้ย แกไม่ต้องห่วง ฉันบอกแล้วว่าจะไม่บอกใคร อีกอย่าง แกไม่ต้องกลัวเลยว่าจะเสียหายนะ เพราะฉันไม่เคยคิดจะทำมิดีมิร้ายกับแกอยู่แล้ว ขึ้นทำหวานได้ฉีกอกตาย”

เขาพูดเป็นเรื่องตลก หากคนฟัง ฟังแล้วสะอึก...เป็นครั้งที่เท่าไรไม่ยากนับ คำพูดแต่ละคำของเขาช่างทิ่มแทงหัวใจจริงๆ

“นั่นแหละ ถ้าไม่ยากให้หวานฉีกอกก็ไปอยู่ที่อื่นเสีย ฉันจะช่วยหา ถ้าไม่เลือกมาก ไปขอแบ่งห้องเช่ากับพวกนักศึกษาฝรั่งก็ได้ เดือนหนึ่งไม่กี่ตั้งค์”

“เออๆ ขอให้หางานได้ก่อนก็แล้วกัน เพราะตอนนี้เงินฉันพอจ่ายค่าเทอมได้ฉิวเฉียดเท่านั้นเอง ค่าเช่าบ้านไม่ต้องพูดถึง เพราะถ้าแกเตะฉันออกบ้าน ก็มีหวังต้องไปนอนข้างถนนกับพวกจรจัด” ธรรมศตอบ มือก็ยังตักอาหารใส่ปากอย่างหิวโหยและเอร็ดอร่อย

“อืม...” เธอพยักหน้ารับรู้ ไม่อยากเห็นเพื่อนต้องตกอยู่ในสภาพนั้น เพราะเดาจากเสียงลมอื้ออึงที่แทรกผ่านช่องหน้าต่างเข้ามาในห้องก็บอกให้รู้ว่าข้างนอกคงจะมีลมพายุหิมะตกอย่างหนัก เพราะช่องแสงของเธอก็ถูกหิมะปิดทับไปหมดแล้ว และเธอก็ใจดำไล่เขาไม่ลง “ค่าเทอมของแกเท่าไรวะ”

“ค่าเทอมที่นี้เหต เกือบหมื่นห้า ขายรถ ขายเฟอร์นิเจอร์แล้วก็ได้เกือบๆ สองหมื่น ไอบริษัทซื้อรถมันกดราคาฉิบหาย บอกว่ารถสปอร์ตขายยากในฤดูหนาว อีกอย่างมันเห็นฉันร่อนเงินก็กดเต็มที่ ได้เงินมากก็ใช้หนี้บัตรเครดิตที่แตก่อนรูดมาเยอะ ก็เหลือแค่นี้แหละทั้งเนื้อทั้งตัว” เขาบอกอย่างไม่ปิดบังเมื่อไหนๆ พิศดารก็รู้เรื่องราวของเขาหมดทุกอย่างแล้ว... “ถ้าเรียนเก่งๆ แล้วได้ทุนอย่างแกก็แจ้งไปเลย คงไม่ปวดหัวอย่างนี้”

“ทุนฉันก็มีข้อแม้เหมือนกัน เขาให้แค่ค่าเล่าเรียน ค่ากินอยู่ต้องหาเองหมด” เธออธิบาย และที่ไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับคนไทยคนไหนในเมืองก็เพราะต้องทำงานงกๆ หาเงินตัวเป็นเกลียวมาจ่ายค่าเช่าบ้านและค่ากินให้รอดไปแต่ละเดือน

จนไม่มีเวลาจะไปคบค้าสมาคมกับใครนั่นแหละ

“นั่นสินะ พวกเพื่อนๆ ของฉันเป็นลูกคนมีกะตังค์ทั้งนั้น แต่ทุกคนเป็นคุณหนูมาเชียว ทำงานอะไรก็ไม่เป็น ไม่เหมือนแก”

พีรดารวบรวมข้อสงสัย ไม่อยากตีความคำพูดของพรรคีให้เปลืองสมอง เพราะไม่รู้ว่าเขาจะชม หรือเปรียบเทียบความต่างระหว่างเธอกับเพื่อนคนอื่นของเขากันแน่

“แต่หวานชอบพวกเขาเนะ จำได้ไหมตอนที่หวานบินมาเที่ยวอเมริกาเมื่อปีก่อน เธอว่าเพื่อนๆ ของฉันน่ารักทุกคน”

เจ้าของห้องสาวพยักหน้าหงึกๆ ทำไมเธอจะจำไม่ได้เมื่อวิลาลินีไปพักอยู่กับพรรคีตลอดระยะเวลาสองสัปดาห์ที่มาอเมริกา รวมไปถึงเที่ยวนิวยอร์กและน้ำตกไนแอการาด้วยกันอีกหลายวัน มีเวลามาพบเธอแค่กินข้าวเย็นด้วยกันเพียงครั้งเดียวเท่านั้น และวิลาลินียังให้เธอออกกับที่บ้านด้วยว่ามาพักอยู่กับเธอเพื่อพอกับแม่ของเพื่อนสาวจะได้ไม่ตำหนิ...เพราะไ้ว่างใจ...

พีรดาเหมือนน้ำท่วมปาก พูดยังพูดไม่ได้ พอวิลาลินีกลับไปเธอก็โล่งอกโล่งใจยิ่งนัก และก็แอบหวังว่าเพื่อนสาวคงจะไม่มีลูกน้อยติดท้องกลับไป ไม่เช่นนั้นเธอคงถูกผู้ใหญ่อ้วาแน่

“ก็ดีแล้วนี่” เธอตอบส่งๆ ไป ด้วยรู้นิสัยของเพื่อนสาวที่อยู่แล้วว่าชอบคบแต่คนมีเงิน โดยให้เหตุผลว่าจะได้อาศัยเกือกลกันในอนาคต ซึ่งก็เป็นไปตามนั้นจริงๆ เพราะหลังวิลาลินีเรียนจบ ก็ได้เข้าทำงานอยู่ฝ่ายประชาสัมพันธ์บริษัทดัง ก่อนจะได้งานเป็นพีรเซนเตอร์ของบริษัทขายผลิตภัณฑ์อาหารเสริมและเครื่องสำอางแห่งหนึ่งซึ่งเพื่อนๆ ช่วยฝากงานให้ รายได้ดี มีหน้ามีตาในสังคม จึงทำให้วิลาลินีตัดสินใจทำงานแทนการเรียนต่อปริญญาโทอย่างที่พรรคีต้องการ

อีกทั้งฐานะทางบ้านของวิลาลินีก็ได้ร่ำรวยนัก การเรียนต่ออย่างพรรคีจึงเป็นเรื่องที่ยากสำหรับชนชั้นกลาง ครอบครัวข้าราชการอย่างบิดามารดาของวิลาลินี...

...และที่เธอรู้จักบิดามารดาของเพื่อนสาวก็เพราะครอบครัวของเธออยู่ในอำเภอเดียวกัน ทั้งสองเข้าไปเรียนต่อที่ตัวจังหวัดในระดับมัธยมต้น จึงสนิทสนมกันมานานับแต่นั้นจนกระทั่งสอบเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกัน และมีสิ่งหนึ่ง

ที่เธอคิดว่าทำให้คบกับวิลาลินีได้ยาวนานก็เพราะเธอไม่ใช่คนสวย เวลาไปไหนมาไหนด้วยกัน จึงช่วยส่งให้เพื่อนสาวโดดเด่นเสมอ อีกทั้งเธอไม่ใช่คนพูดมาก มักนั่งฟังวิลาลินีบ่นได้ทุกอย่าง จึงทำให้ทั้งสองเข้ากันได้ดี และตัดสินใจพักอยู่ด้วยกันจนกระทั่งเพื่อนสาวเรียนจบจึงแยกย้ายกันไป...

คณะของเธอต้องเรียนมากกว่าวิลาลินีหนึ่งปี ระหว่างนั้น เธอก็ได้ยินข่าวว่าพรรคไปเรียนต่อปริญญาโทที่อเมริกา หนึ่งปีต่อมา เธอก็ขอทุนมาเรียนและแอบขอที่มหาวิทยาลัยในเมืองเดียวกัน ทั้งที่ผลการเรียนของเธอสามารถขอได้ที่ดีกว่านี้ อาจารย์และเพื่อนต่างพากันท้วง แต่เธอก็ให้เหตุผลว่าค่าครองชีพถูกกว่าเมืองใหญ่ๆ และนั่นทำให้เธอได้ตามพรรคมาเรียนที่นี้สมใจ

เขาคงเรียนๆ เล่นๆ จึงใช้เวลาถึงสามปีกว่าจะจบ ขณะที่เธอใช้เวลาเพียงแค่สองปีเท่านั้นก็จะสำเร็จปริญญาโทแล้ว

เวลาผ่านมาเกือบสามปี เธอกับวิลาลินียังคงติดต่อกัน...แต่ทั้งช่วงไปในระยะหลังเพราะต่างคนต่างก็มีงานยุ่ง หากเธอก็ได้ยินข่าวเพื่อนสาวผ่านทางเพื่อนคนอื่นเสมอๆ รวมทั้งข่าวล่าสุดเกี่ยวกับการคบหากับเจ้าของบริษัทใหม่ที่เพื่อนสาวเพิ่งย้ายมาทำงาน...แต่ไม่รู้ว่าเพื่อนสาวของเธอทำวิธีไหนจึงสามารถมัดใจชายได้พร้อมกันทั้งสองคน ซึ่งก็ดูเหมือนพรรคยังไม่ระแคะระคายข่าวใหม่ของวิลาลินีแม้แต่น้อย

“แต่ถ้าพวกเขาหน้าคบจริง ทำไมแกถึงไม่ไปหาพวกเขาล่ะ” เธออดแหวะไม่ได้ และเป็นครั้งแรกของคำคืนนี้ที่ใบหน้าของเขาลงไปกดหน้าตา หลังสกดขึ้นผ่องใสมานาน ตอบอย่างไม่เต็มปากเต็มคำ

“แกก็รู้ว่าพวกนั้นเป็นพวกมีเงิน ถ้าพวกเขารู้ว่าบ้านของฉฉล้มละลาย พวกเขาอาจจะรังเกียจฉฉ”

“ถ้าพวกเขาเป็นอย่างนั้นจริง ก็ไม่น่าคบ” เธอสรุปได้โดยไม่เสียเวลาคิด “เพื่อนที่ตัดสินใจออกจากเงินทองของนอกกายไม่มีใครน่าคบสักคน”

พรรคนี่อึ้ง...เพราะยังไม่มีใครรู้เรื่องนี้ เขาจึงสรุปอย่างพิรดาไม่ได้ว่าเพื่อนๆ ของเขาจะเป็นเช่นนั้นหรือไม่

“ยังไงฉฉก็ไม่คิดจะบอกใคร พวกเขาไม่จำเป็นต้องรู้”

“เอาเถอะ ถ้าแกมั่นใจอย่างนั้นก็ตามใจแก” เธอขี้เกียจเถียงเขาอีกต่อไป

จึงตั้งท่าจะเก็บถ้วยเก็บจาน ขณะที่อีกฝ่ายนั่งฟังพุงยกมือขึ้นลูบท้องอย่างอึมครึมสำราญ ไม่มีท่าทีว่าจะลุกขึ้นมาช่วยเธอเก็บโต๊ะด้วยซ้ำ เธอไม่มีอารมณ์ที่จะมาสอนมารยาทของเขานี้ในเวลานี้ จึงก้มหน้าก้มตาเก็บจานไปล้างที่อ่างในครัว แล้วก็ไต่ย็นบรรดตะโกนตามหลังมา

“นี่ลูกหมู แกช่วยเร่งฮีตเตอร์ขึ้นอีกหน่อยได้ไหมวะ รู้ไหมว่าห้องนี้เย็นเฉียบจนจะกลายเป็นห้องเย็นอยู่แล้ว ดูลิฉันท้องหาเสื้อผ้าหนาๆ มาใส่ ไม่งั้นได้แข็งตายกันพอดี”

“ค่าไฟมันแพง ถ้าหนาวก็ใส่เสื้อผ้าหนาๆ สิ” เธอตะโกนตอบไป เร่งมือล้างจานเพราะจะได้เข้าห้องตัวเองเสียที

“แหม ชี้เหนียวจริงๆ นะแก จะงกอะไรกันนักหนา” ธรครวิจารณ์ แล้วความอดทนของหญิงสาวก็ขาดฝั่ง เมื่อทั้งถูกเปรียบเทียบ ถูกติติง และยังต้องมาทำกับข้าว พร้อมกับล้างจานให้แก่ผู้ชายที่แทบจะไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ กับเธอเลย ทั้งหมดนี้เป็นเพราะความใจอ่อนและความซื่อซื่อซื่อของเธอแท้ๆ และเธอก็ไม่สมควรที่จะได้รับคำวิพากษ์วิจารณ์ของเขา

พีรดาวางจานในมือลง แล้วเดินออกไปที่ช่องทางเดินระหว่างครัวกับห้องรับแขก ยืนทำสละแหว่ง มองหน้าเขาด้วยใบหน้าโกรธจัด

“ฉันทำงานสายตัวแทบขาด เพื่อเก็บเงินทุกบาททุกสตางค์ไว้เป็นค่าใช้จ่ายของตัวเอง เลี้ยงปากเลี้ยงท้องของตัวเอง ไม่ได้เกิดมาร่ำรวยใช้เงินอย่างกับเมียเหมือนใคร แกมาเป็นแขกของฉันเพราะความจำเป็น ฉันก็เข้าใจ แต่แกจะพูดอะไรก็ให้คิดถึงหัวอกฉันบ้าง มากินของเขาแล้วนั่งขึ้นนี่เป็นนายยังไม่พอ ยังจะมาวิจารณ์การใช้ชีวิตของฉันอีก”

เสียงของเธอลั่นพร่าอย่างคนที่โกรธจัด...ที่พูดถึงแฟนสาว หวานอย่างนั้น หวานอย่างนี้ จะจำกันจนหน้าหมั่นไส้ ที่กับเธอพูดจากระซอกซอกฮาก ติหัวตบไหล่ร่ากับเป็นเพื่อนเล่นหัวกันมาตั้งแต่ปางไหน ทั้งที่เธอก็เพิ่งรู้จักเขาตอนปีหนึ่งมาพร้อมๆ กับวิลาสินีเท่านั้น ไม่ได้เรียนคณะเดียวกัน ไม่ได้สนิทสนมกันจนถึงขั้นเรียกว่าเพื่อนด้วยซ้ำ นอกจากจะพบเจอเขาที่ห้องพักเมื่อเขามาเยี่ยมเพื่อนสาว มาที่ก็ชอบพูดจากระเซ้าและล้อเลียน จนเรียกกัน แก มาจนทุกวันนี้

พีรดาเจ็บใจ โกรธจนหน้ามืดตามัว โพล่งความรู้สึกอัดอั้นตันใจออกไป

จนหมด แล้วเธอก็เห็นเขาอำปากค้าง...อึ้งจนพูดไม่ออกแม้แต่คำเดียว...

พูดจบหญิงสาวหมุนตัวขวับ กลับเข้าไปล้างจานที่เหลือต่อจนเสร็จอย่างรวดเร็ว แล้วก็เดินจ้ำๆ กลับห้อง...น้ำตาแห่งความน้อยใจรินไหลออกมาเมื่ออยู่ตามลำพัง พรุ่งนี้ก่อนถอะ เธอจะไล่เขาไปจากห้อง เพราะไม่อยากทนกับนิสัยคุณหนูของเขาอีกต่อไป

แต่แล้วเธอก็ได้ยินเสียงเคาะประตูเบาๆ ดังขึ้นอีกครั้ง พร้อมกับเสียงอ่อยๆ ดังลอดเข้ามา

“แกโกรธฉันใช่ไหมหลูกหมู ฉันขอโทษนะที่ฉันมันปากพล่อยไม่คิดถึงความรู้สึกของแก แถมยังไม่ช่วยแกล้างจานอีก ฉันเป็นเพื่อนร่วมห้องที่แท้จริงๆ”

รู้ตัวก็ดีแล้ว...พีรดาตอบในใจ

“อย่าโกรธฉันเลยนะ ออกมาคุยกันถอะ แกอยากจะให้ฉันทำอะไรกับฉันไม่เคยอยู่กับคนอื่นเลยไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง”

พีรดาถอนใจเบาๆ ไม่รู้ว่าเขามีชีวิตรอดที่นี้มาได้อย่างไรตั้งเกือบสองปี โดยที่ทำอะไรไม่เป็นเลย ถ้าให้เดา อพาร์ตเมนต์ของเขาคงจะรกรุงรังราวกับรังหนูที่เดียว...แต่ก็นั่นแหละ เมื่อพูดจกกันดีๆ แบบนี้ก็พอพูดกันได้หน่อย และเธอพยายามทำใจว่านิสัยคุณหนูอย่างเขาคงไม่เคยต้องทำอะไร ดังนั้นเธอก็ไม่ควรจะคาดหวังสิ่งใดจากเขาให้มากมาย...

เธอเช็ดน้ำตาออกจากแก้มจนหมด แล้วเปิดประตูออกไปอีกครั้งเพื่อบอกกล่าวสิ่งที่เขาควรกระทำ

“วันพรุ่งนี้ฉันจะเขียนป้ายบอกงานที่แกต้องทำระหว่างพักอยู่ที่นี้ อยู่น้อยที่สุดแกก็ควรจะเรียนรู้พื้นฐานของการอาศัยร่วมกับคนอื่น เพราะฉันไม่ใช่คนใช้ของแก ที่น้ออเมริกา คนทุกคนเท่าเทียมกัน เมื่อแกต้องการความช่วยเหลือจากฉัน ก็ควรจะต้อมยอมรับกฎพื้นฐานที่ต้องอยู่ร่วมกันให้ได้”

ธรรคพยักหน้ารับหงอๆ

“เข้าใจละ ฉันจะพยายามปรับตัว”

“ดี จักราสตรีสวัสดิ์” เธอบอก เตรียมหมุนตัวกลับเข้าห้องพัก หากก็ถูกรั้งเอาไว้

“เดี๋ยวสิ เพิ่งสองทุ่มเอง แกจะรีบนอนไปไหน มานั่งคุยเป็นเพื่อนกัน

ก่อนได้ไหมวะ”

พีรดาซึ้งใจ...ปกติเธอจะต้องทำงานเสิร์ฟอาหารทุกสุดสัปดาห์ ในวันที่ธรรมดาที่จะทำงานที่ห้องสมุดของมหาวิทยาลัย แต่เมื่อมหาวิทยาลัยปิดเพราะพายุหิมะ เธอก็ว่างงาน...จึงตั้งใจว่าจะสเกตซ์ภาพเสนาอาจารย์ ซึ่งเธอก็วาดไปหลายภาพแล้วตั้งแต่บ่าย...

“นะ อย่าเพิ่งนอนเลย มาคุยหรือมานั่งดูทีวีด้วยกันก็ได้” เขาคะยั่นกะยอ “นะ ลูกหมูนะ หลายอาทิตย์ที่ผ่านมาฉันมีเรื่องกลุ่มใจมากเหลือเกิน ไม่ได้คุยกับใครเลย พอได้คุยกับแกก็สบายใจขึ้น แล้วฉันก็ยังไม่อยากจะกลับไปนั่งเงียบๆ คนเดียวอีก เหมือนตอนบ่าย...ฉันเหงาแทบตาย”

“เออ” เธอหลุดปากออกไป...เพียงเพราะเห็นสายตาเศร้าหมองของเขาเท่านั้น ใจก็อ่อนยวบลงไปทันที จึงปิดประตูลงตามหลัง แล้วเดินตามเขาไปยังห้องรับแขกอีกครั้ง นึกในใจว่าห้องของเธอดูเล็กลงไปถนัดตาเมื่อมีผู้ชายตัวสูงอยู่ภายในห้อง...ทันใดนั้น ความรู้สึกแปลกๆ ผุดขึ้นมาอย่างอดไม่ได้...ด้วยเขากับเธอเป็นเพื่อนร่วมห้องที่ผิดปกติวิสัยมากที่สุด คงไม่มีรูมเมตคู๋ไหนมีความสัมพันธ์ประหลาดๆ เหมือนพวกเธอแน่

“แกไปนั่งรอก่อนแล้วกัน ฉันจะชงโกโก้ แกจะเอาไหม” เธอสะบัดศีรษะปิดความคิดบ้าๆ ให้ออกไปจากหัวด้วยการเลี้ยงเข้าไปในครัวอีกครั้ง

“ดี ขอแก้วหนึ่งนะ นมเยอะๆ ด้วย” เขาไม่เว้าสายั้ พีรดาส่ายหน้าน้อยๆ ก็ไม่นึกหรอกว่าเขาจะเปลี่ยนแปลงได้ง่ายๆ แต่คืนนี้เธอก็ไม่อยากจะทะเลาะกับเขาอีกครั้งจึงอ่อนน้อมสตนในไมโครเวฟแล้วตักผงโกโก้ลงไปละลายในน้ำนมอุ่นๆ และเติมน้ำตาลลงไปเล็กน้อย ก่อนจะยกมาวางบนโต๊ะเล็กๆ ตรงหน้าทีวี และหึ่งตัวลงนั่งบนปลายเก้าอี้ก้าน ด้วยมีเก้าอี้เพียงตัวเดียว จึงรักษาระยะห่างเอาไว้ให้มากที่สุด ทั้งยังพยายามหลีกเลี่ยงไม่ยอมสบตาเขาเพราะมันอดขัดเขินไม่ได้เมื่อต้องนั่งอยู่ใกล้ๆ กันเช่นนี้ แต่แล้วเขาก็เป็นฝ่ายยุติความเงิบงันลงด้วยการถามขึ้น

“แกจะจบเมื่อไหร่วะ”

“เดือนพฤษภาคมนี้แหละ ตอนนี้อยู่แต่ฝึกงานกับทำโครงการซึ่งเป็นชิลลีนั่นแหละ ส่งแล้วก็จบ” เธอตอบ พลังเสยกแก้วโกโก้ขึ้นจิบ หมายถึง

วิทยานิพนธ์ที่จะต้องทำเป็นสิ่งสุดท้ายก่อนสำเร็จการศึกษา

“แล้วแกจะกลับเมืองไทยเลยหรือเปล่าวะ”

“ยังไม่กลับเลยว่าจะไปฝึกงานที่นิวยอร์กอีกสักสามเดือน ตอนนี้อยู่
ไปแล้ว รอคำตอบจากบริษัทอยู่”

“จะเรียนไปทำไมหนักหนาวะ แก่ออกแบบบ้าน” เขาวิจารณ์อีกครั้งอย่าง
คนที่ไม่มีความรู้ทางด้านนี้ หากพิรดา ก็ตอบอย่างใจเย็น

“ก็ใช่ แก่ออกแบบบ้าน แต่เดี๋ยวนี้เขามีโปรแกรมใหม่ๆ ที่ทันสมัยมาช่วย
ในการออกแบบให้ง่ายขึ้น ฉันทก็ต้องเรียนรู้สิ่งเหล่านี้เพื่อนำมาใช้งานให้สอดคล้อง
กับไอเดียที่คิดขึ้นมา อีกทั้งการทำงานหลายๆ และได้ฝึกงานในบริษัทยักษ์ใหญ่
ระดับโลกก็จะช่วยในเรื่องประสบการณ์ ทำให้เราได้เรียนรู้มากยิ่งขึ้น มีความคิด
จินตนาการมากยิ่งขึ้น ก็เหมือนเป็นการสั่งสมความรู้ยิ่งๆ ขึ้นไปนั่นแหละ”

“อ้อ...แล้วแกจะไปอยู่ที่ไหน” เขาถามด้วยความใคร่รู้ “ที่นั่นค่าเช่าบ้าน
แพงหูฉี่”

“ก็ไม่แพงมากหรอก โชคดีที่ฉันมีเพื่อนเรียนอยู่ที่นิวยอร์ก ให้อาศัย
จำได้หรือเปล่า”

“อ้อ จำได้แล้ว” เขาพยักหน้ารับรู้ เพราะเคยพบแก้วขวัญ เพื่อนสาวของ
พิรดาหลายครั้งที่ห้องพักของวิลาลินี “เธอได้ทุนไปเรียนที่นั่นหรือ”

“ใช่ เพิ่งได้มาเมื่อปีกลายเอง แต่แก้วบอกว่าที่มหาลัยของมันมีระบบ
การเรียนทันสมัยมาก ฉันทก็เลยสนใจอยากจะไปดูเสียหน่อย ลองเปิดเน็ตหาๆ ดู
ก็รู้ว่าบริษัทใหญ่ในเมืองนั้นเปิดรับสมัครงานด้วย ฉันทก็ลองสมัครไป เวลาเขียน
ในใบสมัครงานที่เมืองไทยจะได้มีคุณสมบัติยาวๆ น้อยๆ”

“อ้อ...” เขาลากเสียงยาวเหยียด

“สรุปว่าแกจบจากที่นี่ก็จะไปอยู่นิวยอร์กอีกหนึ่งปีจนหมดเวิร์กเพอร์มิต^๑”

“ใช่ แล้วฉันถึงจะกลับเมืองไทย แกละ...เรียนจบแล้ว จะทำยังงัยต่อไป”

“ก็คงต้องกลับเมืองไทย ตอนนี้อยู่ที่บริษัท บ้าให้ทนายความขอผ่อนผันกับ

^๑ Work Permit: การได้รับอนุญาตทำงานของนักศึกษาที่เรียนจบจากมหาวิทยาลัยของ
สหรัฐอเมริกา ซึ่งมีอายุ ๑ ปี

ธนาคาร ไม่รู้ว่าผลจะออกมาเป็นยังไง ถ้ากิจการที่บ้านถูกยึด ฉันคงต้องไปหางานทำ ที่โรงงานก็ยิ่งทำๆ ไปก่อน แต่เงินที่ได้มาก็ถูกเจ้าหนี้มาตามหวังไปหมด”

“มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงได้เป็นแบบนี้” เธอหลุดปากถามออกไป ก่อนจะนึกขึ้นได้ “...อ้อ...ขอโทษ ที่จริงฉันไม่ควรถาม มันเป็นเรื่องส่วนตัวแก”

“ไม่เป็นไรหรอก ถามได้” เขาโบกมืออย่างไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญอะไร “ปีฉันมีน้องชายสองคน ซึ่งทำงานร่วมกันมาตั้งแต่เริ่มบริษัท อาเจ็กสองคนของฉันร่วมกันโอนเงินบริษัทไปใช้ในกิจการที่เปิดใหม่ของตัวเอง และตัดลูกค้าของเราไป ตอนแรกการค้ำก็ค่อยๆ แยกลง ปีไม่รู้เรื่อง ก็กู้เงินทั้งจากธนาคาร และจากนอกระบบมาเพิ่ม กว่าจะรู้ว่าเงินรั่วไหล ก็ไม่เหลืออะไรแล้ว”

“อ้าว แล้วฟ้องร้องไม่ได้เหรอ”

“ปีไม่อยากทำ พอรู้ข่าวเท่านั้น ก็ความดันขึ้นจนล้มป่วยเข้าโรงพยาบาลเลย ตอนนี้ออกมาแล้ว แต่หมอยังไม่ให้ทำงานเพราะกลัวอาการจะทรุดลงอีก ก็อาศัยแม่กับคนงานเก่าๆ ช่วยกันพยุงกิจการไป ตอนที่กิจการย่ำแย่ไปกู้เงินมาเยอะไป พอได้เงินมาเท่าไร เจ้าหนี้ก็จ้องจะแย่งกัน ตอนนั้นน้องสาวของฉันที่เพิ่งบินไปเรียนอังกฤษก็กลับบ้านแล้วเพราะแม่บอกว่าส่งไม่ไหวจริงๆ มีแต่ฉันนี่แหละที่อยากเรียนให้จบเพราะเหลืออีกแค่ไม่กี่เดือน”

“อืม...” เธอพยักหน้ารับรู้...และอดเห็นใจในโชคชะตาของเขาไม่ได้ เรื่องราวแบบนี้มีให้เห็นทุกยุคทุกสมัย พี่โง่งน้อง โง่งโง่งพี่ เพื่อผลประโยชน์ของตัวเองไม่มีที่สิ้นสุด “แล้วถ้าหวานรู้เรื่องนี้เข้า...แกจะบอกเธอยังไงวะ”

“ฉันคิดว่าจะกลับไปบอกเธอเองตอนเรียนจบ อยากคุยต่อหน้ามากกว่าทางโทรศัพท์ ก็หวังว่าเธอจะเข้าใจ”

“แต่เธอแพลนไว้ว่าจะบินมาเยี่ยมแกอีกครั้งไม่ใช่เหรอ” พี่รอดถามไม่ได้ เพราะเพื่อนสาวคุยไว้หนักหนาว่าจะขับรถเที่ยวให้ทั่วอเมริกากับพรรคเพื่อฉลองการเรียนจบของเธอ

“วันก่อนฉันคุยกับเธอ และบอกไปว่าจะต้องรีบกลับ คงเที่ยวไม่ได้แล้ว รู้สึกว่าเธอไม่ค่อยพอใจเท่าไรที่แผนถูกยกเลิกกะทันหัน” เขาบอกด้วยใบหน้าเศร้าสร้อย “ถ้ามีเงิน ฉันก็อยากจะให้เธอมาอยู่หรอก แต่นี่ เงินที่เหลืออยู่ยังไม่พอจะกินไปจนจบเลยด้วยซ้ำ ฉันไม่อยากให้เธอมาเห็นฉันในสภาพนี้ ฉัน

อยากให้เธอเห็นฉันเป็นผู้นำครอบครัวที่ดี ที่จะฝากชีวิตไว้กับฉันได้ในอนาคต แล้วดูสิ ตอนนี้นั้นฉันไม่มีอะไรเลย ฉันกลัวว่าเธอจะรังเกียจ” ท้ายเสียงของเธอ ลั่นเครือด้วยความสะเทือนใจ พีรดาจึงรีบปลอบ

“อย่าคิดมากนัก คนรักกัน ไม่มีวันทอดทิ้งกันยามที่อีกฝ่ายตกอับหรืออก อึกอย่างแกยังมีกิจการของครอบครัวอยู่นะ เท่าที่รู้มา ฉันคิดว่าธนาคารไม่ยอม ายกรียัดทรัพย์สินของลูกค้าหรือถ้าตราบไต่ที่ยังสามารถจ่ายหนี้ให้แก่พวกเขาได้ บางทีแกอาจกลับไปช่วยเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงใหญ่ พี่นฟูกิจการขึ้นมาอีกครั้งก็ได้ อย่าเพิ่งมองโลกในแง่ร้ายอย่างนั้นสิ”

“ฉันก็หวังอย่างนั้นเหมือนกัน” เขาพยักหน้ารับซ้ำๆ “ตอนแรกที่รู้ข่าวร้าย ฉันคิดว่าจะกลับบ้านเลย แต่แม่รู้ว่าอีกไม่กี่เดือนฉันก็จะจบแล้ว เลยถามว่าฉัน พอจะหางานทำจนเรียนจบได้ไหม แต่ถ้าไม่ได้ก็ให้กลับ ฉันเลยตัดสินใจขาย ทุกอย่างเพื่อจะเอาเงินมาเป็นค่าเล่าเรียนอย่างที่บอกแกไปนั้นแหละ อยากให้แม่ ชื่นใจ ถ้าจบแล้วก็ตั้งใจจะไปช่วยที่บ้าน และถ้ามันดำเนินกิจการต่อไปไม่ไหว จริงๆ ก็คงต้องปล่อยธนาคารยึดและขายทอดตลาดไป” เขาตอบอย่างปลงๆ

พีรดา มองคนพูดด้วยความเห็นใจ...และถ้าเป็นเช่นนั้นจริง...บางทีวิลาสินี อาจจะรังเกียจแฟนหนุ่มอย่างที่เขาบอกแล้ว...แต่เธอก็ไม่แน่ใจจริงๆ ว่าระหว่าง ความรักกับหน้าตา สิ่งไหนคือสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับผู้หญิงสวยอย่างเพื่อนของเธอ...

๓

เช้าวันต่อมา แม่ท้องฟ้ามีดครีမ်เพราะหิมะตกหนัก แต่เธอก็ยังตื่นตั้งแต่หกโมงเช้าตามปกติและลากเท้าลงจากฟูกไปยังเบาะโยคะที่ปูไว้ปลายเตียง ก่อนจะเริ่มอบอุ่นร่างกายด้วยสมอ่งที่ว่างเปล่า ฟุ้งสมาธิทั้งหมดไปยังลมหายใจเข้าออกซ้ำๆ แล้วค่อยๆ เปลี่ยนท่าหนักขึ้นจนกระทั่งครบท่าทั้งหมดและนอนพัก เพื่อให้ลมหายใจกลับเข้าสู่ภาวะปกติอีกครั้ง

เธอออกกำลังกายยามเช้าเช่นนี้เป็นประจำมาตลอดหลายปีที่ผ่านมา เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงทุกวันจนกระทั่งตื่นเต็มตา จากนั้นก็เดินเข้าไปในห้องครัวเพื่อตักกาแฟดใส่ถ้วยกระดาษและใส่เข้าไปในเครื่องต้ม ระหว่างรอก็หยิบขนมปังในตู้เย็นใส่ลงไปเครื่องปิ้ง ก่อนจะเดินไปยังห้องรับแขกเพื่อเปิดโทรทัศน์ดูข่าวในตอนเช้า แล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่ามีแขกเพราะโซฟาสมัยรุ่นสงครามโลกครั้งที่สองของเก่าของมิสทิมเบอร์เลนนั้นวางอ้าซ่าอยู่กลางห้องโดยมีร่างหนึ่งห่อตัวราวกับมัมมี่อยู่ข้างใน เห็นแต่กลุ่มผมสีดำยุ่งๆ พูๆ บนหมอนซึ่งดูจะไม่เดือดร้อนกับเสียงเครื่องต้มกาแฟที่เดือดพลั๊ก และโทรทัศน์ที่เปิดเสียงดังเลยแม้แต่น้อย

แต่เป็นเธอเองที่รู้สึกเกรงใจแขก จึงกดรีโมทหรือเสียงลง และนั่งบนเก้าอี้หน้าเคาน์เตอร์ห้องครัวจัดการขนมปังปิ้งกับกาแฟตามลำพัง

“อู...ก...ห...มู...”

เสียงยานคางดั่งออกมาจากผ้าห่ม เป็นสัญญาณบอกว่าเขาตื่นแล้ว

“อะไร”

“เหลือกาแพให้บ้างนะ” เขาระงับขบขัน

“เออ ไม่ต้องห่วงหรอก ตื่นมาเมื่อไหร่ก็มีให้กิน” เธอตอบไป เพราะดูจากท่าทางแล้วก็ไม่ว่าว่าเขาจะตื่นเมื่อไร

“ขอบ...ใจ” เท่านั้น เขาก็รีบไปอีกครั้ง ฝืดอาดส่ายหน้าหน่อยๆ กับความขี้เซาของเขาไม่ได้ จึงเดินกลับไปอาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย แล้วเดินออกมาเปิดคอมพิวเตอร์เพื่อทำรายงานส่งอาจารย์ ก่อนจะตรวจเช็คอีเมลของเพื่อนๆ จนเสร็จ พอมองเวลาตรงมุมของหน้าคอมพิวเตอร์ก็เห็นว่าเกือบสิบเอ็ดโมงแล้ว แต่แขกของเธอก็ยังไม่ตื่น...

เธอส่ายหน้าหน่อยๆ เมื่อเห็นเกมเพลย์สเตชันทุกอย่างอยู่บนพื้นหน้าโทรทัศน์ ก็พอจะเดาได้ว่าเขาตื่นสายเพราะเหตุใด และหลังจากทำงานจนเบื่อ เธอก็ตัดสินใจเตรียมทำผัดไทยสำหรับตัวเองและแขก พร้อมทั้งเผื่อแผ่ไปยังมิสทิมเบอร์เลคเพื่อจะได้แจ้งข่าวว่าเธอจะมีแขกมาพักด้วยสักระยะหนึ่ง หากขณะที่เธอกำลังเตรียมอาหารอยู่นั้น เงาหนึ่งก็ทาบทับลงบนเตียงที่เธอกำลังหันผัด พอหันไปมองเธอก็เกือบจะร้องกรี๊ดออกมา

“ว้าย มาเสียบๆ ไม่ให้ลุ่มให้เสียงเลย” เธอแหงนออกไปทันทีที่เห็นผมยาวประบ่ายุ่งเหยิงกระเซิงไปทุกทิศทุกทางราวกับไอน์สไตน์ นักวิทยาศาสตร์สติเฟื่อง ต่างกันตรงที่ผมของเขาสีดำเท่านั้น

“มีไรกิน” เขาไม่สนใจท่าทางตกใจของเธอ กลับถามขึ้นก่อนหันไปรินกาแพที่เย็นชืดลงในแก้วที่หยิบจากตู้ ราวกับคุ้นเคยดีว่าเธอเก็บอะไรไว้ตรงไหน แล้วก็ยกกาแพดำขึ้นชดและกลืนเสียงดังซุกซลักในปาก

คนมองย่นจมูกและส่งสายตาประณามการกระทำอันน่าเกลียดของเขาที่ดื่มกาแพเข้าไปได้ทั้งที่ยังไม่ได้แปรงฟัน แถมยังเอากาแพ้วนปากแล้วกลืนลงคอหน้าตาเฉย

“อื กินเข้าไปได้”

“กินอะไร” เขาวางแก้วลงและหันมองคนพูด ดวงตายังแดงก่ำเพราะ

นอนดิ๊ก

“ก็ซี้พินตัวเองนะสิ สกปรกจริงๆ”

“ซี้พินตัวเอง กินได้สิ ทุกวันนี้ก็ต้องกินซี้พินตัวเองอยู่แล้ว ไม่กินซี้พินตัวเองแล้วจะให้กินของใคร” เขาเถียงข้างๆ คุณ

พีรดาค่อนข้างขำด้วยความหมั่นได้ จนรู้สึกว่าการนี้คือของเธอจะทำงานหนักที่ต้องส่งค้อนบ่อยๆ เพราะดูเหมือนธรรมชาติในจินตนาการในอดีตกับความเป็นจริงช่างต่างกันลิบลับ เธอมีกวีตภาพของเขามาติดคุณหนูไฮโซ มาดแมนทุกกระเบียดนิ้ว แต่นี่ แค่ไม่ถึงวันเขาก็แสดงธาตุแท้ออกมาให้เห็นมากมาย จนภาพในฝันของเธอแตกกระจายหายวับไปกับตา

“ฉันทำผิดไทย แต่แกลจะต้อไปแปรงพินก่อน ไม่งั้นฉันจะไม่ให้แกกิน” เธอยื่นคำขาด คนฟังนินหัวหน้าและโอด

“แกพูดเหมือนแม่ฉันตอนฉันอายุหกขวบเลยวะ” แล้วก็บิบเสียงเล็กเลียนเสียงมารดา “ถ้าน้องธรรมชาติไม่ล้างกันเอง แม่จะไม่ให้ซี้พิน ถ้าน้องธรรมชาติไม่แปรงพิน แม่จะไม่ให้ไปเล่นกับเพื่อน”

พีรดาหัวเราะก๊ากทันที ไม่นึกว่าแม่ของเขาจะเรียกชื่อลูกได้น่ารักปานนั้น แต่ก็ป็นหน้าเคร่งขรึมอณาม

“จะแปรงหรือไม่แปรง ไม่งั้นก็อด”

“เออ แปรงๆ” พุดจบเขาก็ลากเท้าออกจากครัวไปค้นข้าวของในกระบ่าพีรดาสงสัยจึงตามออกไปดูก็เห็นเขาหอบข้าวของจำพวกสนู๋ แซมพู รวมไปถึงกระป๋องน้ำยาโกนหนวด และอื่นๆ อีกมากมายไว้ในอ้อมแขน แค่เห็น เธอก็ไว้ออกไปทันที

“เมื่อคืนแกไม่ได้อาบน้ำ ไม่ได้แปรงพินด้วยหรอ?”

“ฮือ มันหนาว ก็เลยซี้เกียด”

“ยี้ สกปรกที่สุด นอนเข้าไปได้ยังไงน้ำท่าก็ไม่อาบ พินก็ไม่แปรง”

“กินนอนไปแล้ว นอนนานเสียด้วยไม่เห็นหรอ?” เขายกย่อน “ตีนาปากินข้าวเที่ยงพอดี เก่งไหมล่ะ”

อีกครั้งที่คนฟังค่อนข้างขำกับท่าทางดูเหมือนจะจริงจัง คล้ายจะบอกว่านี่แหละตัวตนที่แท้จริงของเขา

“เวลาอยู่กับหวาน แกชกมกอย่างนี้หรือเปล่าวะ” พอหลุดปากถามออกไป
 พีรดา ก็แทบอยากจะกัดลิ้นตัวเองที่ไม่ทันยั้งคิด หากคนถูกถามกลับยิ้มเผล่
 นำหมั่นไส้

“อยู่ต่อหน้าสาวทำงี้ได้ไง เสียภาพพจน์หมด”

“อ้อ...” เธอพูดได้แค่นี้... เพราะจุกในอก จึงหมุนตัวกลับไปทำงานที่ค้างไว้
 ในครัว แล้วปล่อยให้เขาเข้าไปทำธุระส่วนตัว พร้อมกับแข่งชักหักกระดูกเขา
 ในใจที่ไม่คิดบ้างเลยหรือไงว่าเธอก็เป็นหญิงสาวคนหนึ่งเหมือนกัน แต่เขาก็กลับ
 ไม่คิดจะรักษาภาพพจน์... ในสายตาของเขา เธอคงไม่มีค่าอะไรเลย...

พีรดา ตัดกัณฑ์ไทยใส่จาน ตกแต่งอย่างประณีตก่อนจะห่อด้วยพลาสติก
 แรปตั้งใจจะนำไปให้มิสทิมเบอร์เลคข้างบน แต่เมื่อถึงประตูเปิด หิมะที่กอง
 ทับถมอยู่บนพื้นสูงราวหนึ่งฟุตก็ร่วงกราวลงมาตามบันได โชคดีที่ประตูเป็นแบบ
 ดิ่ง จึงไม่ต้องเจอปัญหาหิมะกีดขวางทางการเข้าออกของเธอ

สายลมเย็นเยือกพัดกรูเข้ามาภายในช่องประตู เธอต้องกระชับเสื้อ
 กันหนาวและผ้าพันคอให้แน่นแล้วก้าวลงไปบนพื้นหิมะที่หนาเตอะเพื่ออ้อมไป
 ยังประตูหน้าบ้าน ที่บัดนี้มีกองหิมะท่วมสูงจนเกือบถึงขานพักด้านหน้า จึงตั้งใจ
 ว่าจะรีบมาโกยหิมะให้เจ้าของบ้านโดยเร็ว แล้วจึงจับก้านทองเหลืองเล็กเคาะ
 ลงบนบานประตูไม้สองสามครั้ง

ไม่นานประตูก็เปิดออก ซูซาน ทิมเบอร์เลค หญิงม่ายเจ้าของบ้านอายุ
 เจ็ดสิบห้าปีที่ยังแข็งแรงส่งยิ้มหวานเมื่อเห็นว่าแขกเป็นใคร

“อรุณสวัสดิ์ เมื่อคืนเป็นคืนที่แย่มากๆ ฉันดูข่าว เขาว่าไฟฟ้าดับไป
 หลายแห่ง โชคดีที่แถวนี้ไม่เป็นไร ไม่งั้นคงจะหนาวแย่” หญิงชราบ่นมำเมื่อ
 หมุนตัวเดินกลับเข้าบ้าน และปล่อยให้พีรดาปิดประตูลงตามหลังอย่างสนิทสนม
 คู่กันเคยกันเป็นอย่างดี

“ข่าวบอกว่าวันนี้จะหนักกว่าเมื่อวาน คงจะต้องรีบโกยหิมะ ขึ้นตักหนัก
 กว่านี้ เห็นทีมิสคงจะเปิดประตูบ้านไม่ได้แน่ๆ”

“นั่นสิ ต้องรีบกวานหิมุเสียแล้ว”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ หนูยินดี” พีรดาตอบอย่างเอื้อเฟื้อ ซูซานอยู่บ้าน

หลังนี้ตามลำพัง และไม่ยอมทิ้งบ้านไปพักรวมกับเพื่อนๆ ที่บ้านพักคนชราซึ่งมีทั้งพยาบาลและเจ้าหน้าที่คอยดูแลตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง หล่อนเลือกจะอยู่ที่นี้ตามลำพังเพราะบ้านหลังนี้เป็นอนุสรณ์แห่งความรักระหว่างหล่อนกับสามีที่เสียชีวิตไปเมื่อสิบปีก่อน หล่อนจึงตั้งใจว่าจะไม่ยอมไปจากบ้านหลังนี้นอกจากหล่อนจะไม่มีสติและหมดเรี่ยวแรงที่จะยับยั้งพวกลูกๆ ได้เท่านั้น

แม้หล่อนจะอายุล่วงเข้ากลางเจ็ดสิบแล้ว แต่ยังทำงานเป็นเจ้าหน้าที่อาสาสมัครของสมาคมโอเปร่าในยามว่าง เพราะรายได้หลักมาจากเงินประกันชีวิตและบำนาญจากการเป็นครูสอนนักเรียนมัธยมมาหลายสิบปี รวมทั้งรายรับจากการแบ่งห้องใต้ดินให้เช่าก็มากพอที่จะเลี้ยงตัวเองไปจนตาย

พีรดารู้ว่าซูซานคิดค่าเช่าเธอในราคาที่สูงเกินสำหรับห้องพักหนึ่งห้องนอนที่กว้างขวางเช่นนี้ และไม่เคยเรียกร้องขึ้นค่าเช่า ทั้งนี้เพราะทั้งสองต่างถือยที่ถ้อยอาศัยกันเป็นประจำ หลายครั้งที่พีรดารับอาสาทำอาหารไทยเลี้ยงเพื่อนๆ เจ้าของบ้าน รวมไปถึงนักร้องโอเปร่าระดับโลกที่เธอไม่รู้จักเลยสักคน

ในหน้าร้อน เธอก็ทำหน้าที่เป็นคนสวน คอยตัดหญ้า ตัดแต่งกิ่งต้นไม้ในฤดูหนาว เธอก็จะช่วยโกยหิมะออกจากทางเท้าและโรยเกลือให้เจ้าของบ้านเช่นนี้ทุกปี

“เมื่อวานหนูโรยเกลือไว้แล้ว แต่หิมะตกหนักมาก เกลือที่โรยไว้คงไม่พอเดี๋ยวทานข้าวเสร็จ หนูจะรีบจัดการให้ค่ะ”

“ขอบใจหนูมาก ไหนดูซิ วันนี้หนูทำอะไรมาให้ฉันชิมจ๊ะ” ทหญิงซรามองไปยังจานในมือ

“อ้อ ไม่ใช่เมนูใหม่หรอกค่ะ แต่เป็นอาหารโปรดของมิส ผัดไทยนะคะ”

“ว้าว เยี่ยมไปเลย อยู่บ้านแบบนี้ยังได้กินอาหารอร่อยๆ อีก”

เธอยิ้มหวาน และเดินเข้าไปด้านในเพื่อวางจานที่ห่ออย่างดีลงบนโต๊ะอาหาร ก่อนจะเดินกลับออกมาอีกครั้ง

“ทานด้วยกันเลยดีไหม จะได้นั่งคุยกัน” เจ้าของบ้านเอ่ยชวน

“วันนี้หนูต้องขอตัวค่ะ...คือ...หนูตั้งใจจะมาบอกมิสว่า หนูมีญะ...เอ้อ...”

เธอลังเล ด้วยไม่เคยต้องโกหก และก็ไม่อยากจะทำโกหก จึงตัดสินใจบอกไปตามจริง “เพื่อนที่เคยเรียนมหา’ลัยมาด้วยกัน ตอนนี้เขามาเรียนที่เซเวียร์ มา

ขอพักสักสองอาทิตย์ เอ่อ...พอดี...เขาถูกไล่ออกจากอาร์ตเมนต์ แล้วไม่รู้จะไป
หาที่พักที่ไหนในเวลานี้ จึงมาขออาศัยอยู่กับหนู”

สายตาที่ผ่านโลกมามากมองท่าทางอีกอักของอีกฝ่ายอย่างรู้ทัน โหนกแก้ม
ที่แดงก่ำบอกอะไรให้รู้โดยไม่ต้องซักถาม รวมไปถึงช่วงสองปีกับอีกหลายเดือน
ที่ผ่านมาพีรดาภิประพัตติตัวเป็นหญิงสาวที่ตีมาตลอด หากหญิงสาวจะมีแฟน
ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรในสายตาของหญิงชราอย่างหล่อน อีกทั้งเธอก็อายุ
ไม่น้อยแล้ว ควรจะมีแฟนได้เสียที

“อ้อ ได้สิ ไม่มีปัญหา” หล่อนตอบยิ้มๆ ไม่ว่าอะไร

“มิสจะคิดค่าเช่าเพิ่ม...”

“อ๊วย ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร” ชูซานรีบยกมือขึ้นห้าม หล่อนคิดแต่ค่าเช่า
ห้อง ค่าน้ำค่าไฟพีรดาจะต้องชำระบิลเองจึงไม่เกี่ยวอะไรกับหล่อนอยู่แล้ว “ฉัน
ไม่จุกจิกขนาดนั้น”

“ขอบคุณมากค่ะมิส” เธอคลี่ยิ้มด้วยความดีใจ

“เขาคงจะรอกินข้าวอยู่สินะ ถ้างั้นหนูลงไปกินกับเขาเถอะ ไม่ต้องห่วง
คนแก่อย่างฉันหรอก” ชูซานโบกมือไล่

“ก็ไม่เชิงหรอกค่ะ เขาตื่นสาย ตอนนี่กำลังอาบน้ำ หนูเลยยกพัดไทย
ขึ้นมาให้แหละค่ะ”

“งั้นลงไปเถอะ ว่างๆ ก็พาขึ้นมาแนะนำให้ฉันรู้จักบ้างนะ หรือคืนนี้จะ
ขึ้นมาทานข้าวเย็นกับฉันก็ได้ จะได้รู้จักกันไว้”

“เออ...” พีรดาไม่แน่ใจว่าควรจะให้ธรรมชาติผูกมิตรกับชูซานหรือไม่ ด้วย
เกรงว่าหญิงชราอาจจะสงสัยความสัมพันธ์อันแปลกประหลาดระหว่างทั้งสอง

“ไม่ต้องคิดมากหรอก มากินข้าวด้วยกัน ฉันจะทำสปาเกตตี้เลี้ยงเอง”
ชูซานอาสา

“อ๊วย ไม่ต้องหรอกค่ะมิส หนูทำอาหารขึ้นมาเองดีกว่า” เธอรีบปฏิเสธ
เพราะเกรงใจเจ้าของบ้านที่อายุมากแล้วยังต้องมาทำอาหารให้พวกเธออีก

“ถ้างั้นฉันจะเตรียมสลัดกับของหวาน หนูอยากทำอะไรขึ้นมาอีก” เจ้าของ
บ้านสรุปร่างๆ เพียงเท่านั้น

พีรดาได้แต่ตอบรับด้วยความจำใจ ก่อนจะเพิ่มพาล้ำลา แล้วเดินกลับลงไปยังห้องพักซึ่งพรรคหลังอาบน้ำอาบท่าและโกนหนวดเคราเรียบร้อยแล้ว กำลังนั่งขัดผัดไทยของเธออย่างเอร็ดอร่อยอยู่หน้าทีวี บนटकของเขามีจอยสติ๊กสำหรับควบคุมเกมวางอยู่ พอว่างจากเล่นเกมก็รีบตักอาหารใส่ปากคำใหญ่ ปากก็เคี้ยวไป มือก็รีบคว่ำจอยสติ๊กเล่นแข่งรถอย่างเมามัน

เจ้าของห้องได้แต่ถอนใจ ที่พรรคช่างเหมือนเด็กไม่รู้จักโตจริงจังๆ แม้จะอยู่ในสถานการณ์การเงินที่ตึงเครียด ช่วงเวลาชีวิตที่คับขัน เขาก็เสียเวลาปวดหัวกับมันน้อยมาก พอแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าไปได้ ก็กลับมาเป็นคุณหนูที่ไม่ต้องกังวลเรื่องอะไรอีกครึ่ง

“พรรค กินข้าวเสร็จแล้วไปช่วยฉันโกยหิมะหน้าบ้านด้วยนะ” เธอบอกเมื่อจะต้องเริ่มมอบหมายงานให้เขาทำแล้ว

“ทำไมต้องโกย เจ้าของบ้านไม่โกยให้แถมหะรอ” เขาถามอู้้อี้ ปากยังมีผัดไทยอยู่เกือบเต็มคำ

“มีสซุซซานอายุจะแปดสิบแล้ว แกยังคิดจะกินแรงคนแถมหะรอ”

“อ้าวหะรอ ไม่รู้นี่หว่า ใต้ๆ แกริบกินสิ เสร็จแล้วก็ไปกัน” เขาตอบรับง่าย ๆ

พีรดาจึงปรุ้งผัดไทยของตัวเอง และนั่งกินที่โต๊ะอาหารตามลำพังขณะที่พรรคยังเพลิดเพลินกับการแข่งรถกับเจ้าตัวการ์ตูนที่เรียกว่ามาริโออย่างสนุกสนานโดยไม่สนใจเธอ พอพีรดากินเสร็จก็เก็บจาน ชี้เกี่ยจสนใจคนติดเกมอีกต่อไป

“อืมแล้วหะรอ” เขาตะโกนถาม

“อืมแล้ว จะไปได้หรือยังละ”

“ไปได้” เขาตอบ แล้วปิดเกมลงทันที ไม่ลืมหยิบจานของตัวเองมาที่ห้องครัว “มานั่งล้างจานเอง ต่อไปแกทำอาหาร ฉันล้างจาน เพราะฉันรู้แล้วว่าแกทำกับข้าวอร่อย ให้แกรับหน้าที่นี้ไปเลยก็แล้วกัน”

คนที่จะต้องเป็นคนแบ่งงานกลับถูกโยนงานมาให้เฉย ใต้แต่ทำตาบริบๆ มองเขาล้างจานและกระทะที่วางอยู่ในอ่าง จึงดึงลิ้นชักหยิบผ้าสะอาดมาเช็ดจานแล้วเก็บเข้าตู้ รู้สึกพอใจนิดๆ ที่เขาไม่เง้ง่าเหมือนเมื่อก่อน

“เรียบริ่อย” เขาปิดก๊อกน้ำ และเช็ดมือกับผ้าในมือเธอหน้าตาเฉย “ฉันพร้อมแล้ว จะไปโกยหิมะกันหรือยังล่ะ”

เธอพยักหน้ารับ รีบเดินเข้าไปในห้องเพื่อสวมถุงเท้าให้หนาขึ้น เมื่อออกมาก็มองเห็นขาผัดผลมลวกๆ และสวมหมวกไหมพรมปิดทับ พร้อมสวมถุงมือหั่นกันความหนาว พอเขาพร้อม เธอก็เดินนำหน้าเขาขึ้นไปข้างบน แล้วเธอก็อุทานออกมาเมื่อกวาดสายตาไปรอบบริเวณ ซึ่งมีหิมะทับถมจนเกือบท่วมหัว ตึกตากระเบียงเคลือบสูงเกือบหนึ่งฟุตที่ตกแต่งสวนของเจ้าของบ้าน

“ไอ้โห หิมะหนาอย่างนี้เลยอะ”

“วันนี้จะตกหนักกว่าเดิมอีก” เธอบอก เหยหน้ามองเกล็ดหิมะที่โปรยปรายลงมาบางเบาหลังตกหนักมาทั้งคืนและตลอดเข้า หากท้องฟ้าที่มีตอร์นิกก็เป็นสัญญาณบอกว่าจะมีพายุหนักลงมาอีกครั้งในไม่ช้า เพราะกรมอุตุนิยมวิทยาที่นี่เชื่อถือได้เสมอ

“ขึ้นรีบทำงานกันเถอะ” ธรรมศเอ่ยชวน “แล้วพลั่วอยู่ไหนล่ะ”

“เดี๋ยวไปหยิบให้” เธอบอก แล้วมุ่งหน้าไปยังห้องเก็บของภายในโรงรถ พอกลับมาที่ยืนพลั่วให้เขาแล้วช่วยกันตักหิมะออกจากทางเดินเท้าหน้าบ้านใหญ่จนถึงถนน จากนั้นก็กลับมาช่วยกันโกยออกจากประตูทางเดินลงห้องใต้ดินของทั้งสอง กว่าจะเสร็จ มือในถุงมือหนาของพีรดาภิซางจนแทบไร้ความรู้สึก พร้อมๆ กับที่ลมเริ่มพัดโหมแรงขึ้น เกล็ดหิมะที่พรั่งพรายเมื่อครู่กลับรวมกันเป็นปุยหนาหนักราวกับก้อนสำลีและร่วงหล่นลงมาเร็วขึ้น

“หิมะตกหนักแล้ว แกร็บไปเอาเกลือมาโรยแล้วเข้าบ้านเถอะ” ธรรมศร้องบอก ขณะที่ตนเองนั้นยังก้มหน้าก้มตาใช้พลั่วตักหิมะที่เหลือออกไปจากทางเดิน พีรดาจึงรีบเดินไปหยิบถุงเกลือเม็ดกลมๆ มาโรยตามทางปริมาณมากกว่าปกติ เพื่อป้องกันการแข็งตัวของหิมะ เพราะรู้ว่าคืนนี้จะมีพายุตกหนักกว่าเดิม

พอเธอโรยเกลือเสร็จ ก็เห็นธรรมศเดินเอาพลั่วไปเก็บ จึงรีบวิ่งตามไปและปิดโรงรถให้เรียบริ่อย ก่อนจะพากันวิ่งกลับเข้าห้องหนีจากอากาศหนาวเหน็บอย่างรวดเร็ว

“บรี้อ...หนาวฉิบ...” ธรรมศปากสั่นกึกๆ เมื่อถอดถุงมือและถุงเท้าออกพร้อมกับตบเกล็ดหิมะออกจากตัว พีรดารีบทำตามและเดินไปเร่งฮีตเตอร์

ภายในห้องให้อุ่นขึ้น ก่อนจะรีบต้มน้ำร้อนเพื่อชงชามาเผื่อแผ่ให้เพื่อนหนุ่มที่เดินไปนั่งห่มผ้าห่มบนเตียงชั่วคราวของเขาเรียบร้อยแล้ว

“เฮ้านี้” เธอยื่นแก้วชาร้อนให้เขา ธรรมชาติไปแล้ว ก็ขยับเปิดทางให้พีรดาจึงนั่งลงและกอดเขา แอบซุกเท้าลงในผ้าห่มอุ่นๆ หากทันใดนั้น ผ้าห่มผืนหนาก็ถูกวางลงบนโหล เธอหันขวับมองคนข้างตัวด้วยความตกใจ

“ห่มด้วยกัน จะได้อุ่นเร็วขึ้น” ธรรมชาติเอื้อเฟื้อ ใบหน้าขาวของเขามีรอยยิ้มอาหารจนเธอปฏิเสธไม่ลง จึงได้แต่นั่งกอดเขานิ่งและจิบน้ำชาร้อนๆ ในแก้ว หากก็แอบยิ้มกับแก้วอย่างเอียงอายเมื่อรู้สึกถึงความอบอุ่นจากร่างใหญ่ที่แผ่กระจายออกมา

“นี่แกต้องช่วยป้าซูซานทุกปีเลยรี” ธรรมชาติถามขึ้นหลังดื่มชาเข้าไปหลายอีก

“ช่วย มิสอยู่คนเดียว ลูกหลานก็อยู่เมืองอื่น ปีหนึ่งมาเยี่ยมแกไม่กี่หนเอง อยู่บ้านเดียวกัน ช่วยได้ก็ช่วย”

“เออเนอะ แกนี่ก็มีน้ำใจดีนะ อยู่บ้านเดียวกันก็เอื้อเฟื้อกัน”

เธอพยักหน้ารับ เพราะไม่รู้จะตอบอย่างไร

“แล้วมิสซูซานนี่คิดเงินค่าเช่าแกเท่าไรวะ” เขาเรียกเจ้าของบ้านตามเพื่อนสาว

“ห้าร้อยเหรียญ”

“ห้าร้อยเหรียญเนี่ยนะ” ธรรมชาติทวน “ทำไมถึงได้ถูกอย่างนี้วะ ห้องนี้กว้างกว่าห้องนอนเดี่ยวของอพาร์ทเมนต์ทั่วไป เฟอร์นิเจอร์ก็มีให้”

“ก็เหม่ แกดูสภาพเฟอร์นิเจอร์ของป้าเสียก่อนสิ” เธอตอบเขาที่กำลังนั่งอยู่เบาๆ “รุ่นลายคราม ต้องทะนุถนอม ขึ้นขย่มแรงหน่อย มีหวังสปริงหัก”

“แกคงไม่คิดจะขย่มมันหรือจะใช้ใหม่” คนถามทำหน้าทะเล้น ดีความไปอีกทาง

“แกนี่...” คนพูด พูดเองอายเอง เพราะไม่ทันคิด เลยถูกเขวเข้าให้ จึงยกกำปั้นทุบลงไปบนโหลของเขาอีกใหญ่

“โอเคๆ แล้วไงต่อ ทำไมมิสถึงคิดแกถูกอย่างงี้ล่ะ”

“ก็ฉันช่วยมิสเยอะ ช่วยดูแลสวน ดูแลบ้าน เพราะแกมีเคบินที่ริมแม่น้ำ

ไอโฮไอด้วย บางทีก็ไปพักผ่อนที่นั่นนานๆ ไม่มีใครเฝ้าบ้าน ก็ได้ฉันนี่แหละช่วยดูแลให้ อีกอย่างนะ บ้านนี้ก็ไกลจากตัวเมืองหากคนเช่ายาก แต่ฉันชอบ เพราะไม่วุ่นวายดี”

“ทำทางมิสแกรวยเหมือนกันนะเนี่ยมีบ้านตั้งหลายหลัง”

“อืม รวย สามี่แกตั้งมรดกไว้เยอะ ไหนจะเงินบำนาญหลังปลดเกษียณอีก ก็เยอะพอควร”

“อืม ไม่ได้เดือดร้อนเรื่องเงินเท่าไรหรอก ก็เลยไม่คิดแพงวุ่น”

“อ้อ คงงั้นแหละ” เธอพยักหน้าอีกครั้ง “ฉันคิดว่ามิสคงอยากได้เพื่อนร่วมบ้านและคนช่วยเฝ้ามากกว่า เงินค่าเช่าถือเป็นของแถมเท่านั้น”

“ก็ดี ยิ่งได้ลูกบ้านที่มีน้ำใจอย่างแก ยิ่งโชคดี” ธรรมชาติของมิสคงใจจริงรู้ได้จากสายตาของเธอที่มองเธอ มันถ่ายทอดความรู้สึกนั้นออกมา

พีรดาจะพริบตาพริบๆ ด้วยความงุนงง นี่เธอสามารถอ่านสายตาของเธอออกได้ตั้งแต่เมื่อไรกันนี้ หากสายตาของธรรมชาติเมื่อครู่ มันบอกว่าเขารู้สึกเช่นนั้นจริงๆ มันเปิดเผยจนเธอแทบจะมองลึกเข้าไปถึงก้นบึ้งของหัวใจเขา

“เอ่อ...” เธอประหม่าจนพูดอะไรไม่ออก ใจหนึ่งก็อยากจะลุกเดินหนีไป หากอีกใจหนึ่งก็แอบเห็นแก่ตัว อยากนั่งแบ่งปันความอบอุ่นกับเขาก็ก็นึกก็ยังมีดี

“งั้นก็ดีเลย ฉันหารค่าเช่าบ้านกับแกเครื่องๆ รวมทั้งค่าน้ำค่าไฟ ฉันคิดว่าเดือนหนึ่งไม่กี่ร้อยเหรียญ ฉันมีปัญญาทำงานหามาให้แกได้แน่” เขาโอ้ และรวบรวมที่

“เฮ้ย!” พีรดาตื่นจากภวังค์ “อย่าเพิ่งดู ใครให้แกมาแบ่งห้องกับฉัน แกต้องไปหาห้องเช่าเอาเอง มาอยู่กับฉันได้ไง เดี่ยวหวนรู้เข้า แม่จะได้เอาตาย”

“ไม่รู้หรอก แกไม่ต้องห่วง” ธรรมชาติทันท่วงทีกับเห็นเป็นเรื่องไร้สาระเต็มที่ “เมื่อคืน ฉันมานั่งคิดสระตะตูล้วนนะโว้ย บ้านของแกนี่เพอร์เฟกต์ที่สุดไกลก็ไกล ไม่มีคนไทยมาเยี่ยม แคมทำงานร้านญี่ปุ่น ฉันยังติดรถแกไปทำงานได้สบาย ค่าเช่าก็ถูกแถมถูก อย่างนี้ฉันจะต้องย้ายออกไปทำไม ใช้ไหมวะ”

มันก็ถูกของเขา...แต่เธอยังไม่ได้ตกลงเสียหน่อย

“เอาตามนี้ก็แล้วกัน ฉันจะได้จัดที่หลับที่นอนเสียใหม่ วาจะเอามมโน้น

ตั้งเตียงเลย ไม่ต้องย้ายไปย้ายมา ซี้ก็เงยเก็บ” เขาเข้าไปยังมุมห้องใกล้โต๊ะทำงานของเธอ “แล้วตรงนี้ นิ่งดูทีวีบนพื้นก็แล้วกัน”

เธออ้าปากทอ...แล้วมือใหญ่ก็เอื้อมมาคว้ามือของเธอไปจับเขย่าแรงๆ

“ตกลงตามนี้ สัญญาแล้วห้ามคืนคำ” พูดเองเออเองเสร็จสรรพ

“ใคร...” พอเธอหุบปากลงได้ก็เตรียมจะเถียงกลับ

“จู้จู้...” เขาจุกปากเบาๆ และยกนิ้วชี้ขึ้นกดลงบนเรียวกปากที่กำลังเผยอ ดวงตาโตหากเรียวกตามสายเลือดของเขาจ้องเธอแน่น “ไม่เอาๆ โตแล้ว พูดคำไหนต้องคำนั้น”

ไม่รู้ว่าจะไรมาดลใจ...พืรดาจึงปิดปากลง แล้วนิ้วของเขาก็ขยับห่างออกไป หากยังทิ้งความรู้สึกรอนวูบวาบอยู่ตรงนั้น เธอหลบสายตา...และชนหน้าลงบนเข่าอย่างยอมจำนน พ่ายแพ้ต่อเสียงเรียกร้องในหัวใจที่แอบซุกซ่อนมานาน...แม้จะรู้ว่าถ้าไม่ปฏิเสธตอนนี้ เธอจะไม่มีโอกาสได้ปฏิเสธเขาอีกเลย...

มิสทิมเบอร์เลคต้องแหงนคอตั้งป่า เมื่อยืนจับมือกับพรรคหลังจากพืรดาแนะนำให้ทั้งสองรู้จักกันในตอนเย็นวันนั้น เธอกับพรรคต้องฝ่าพายุหิมะที่พัดแรงจนมาถึงประตูบ้านของซูซานจนได้อย่างยากลำบากแม้จะต้องเดินสามก้าวถอยหนึ่งก้าวเพราะแรงลม หากพรรคก็ลากเธอไปจนถึงประตูบ้านแล้วหลบลมแรงเข้าไปในบ้านได้ในที่สุด

“สวัสดีพ่อหนุ่ม” ซูซานยิ้มอย่างอารมณ์ดี รับเสื้อโคตของแขกไปแขวนที่ตู้เล็กใกล้ประตู ขณะที่พืรดานั้นช่วยเหลือตัวเองเพราะรู้ที่เก็บแล้ว “เชิญๆ เข้ามานั่งข้างในก่อน”

“ขอบคุณครับ” พรรคตอบอย่างสุภาพ สายตาก็กวาดไปรอบบ้านหลังใหญ่ที่ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์สีขาวครีมคลุมผ้าลูกไม้ดูเคร่งขรึมสมกับวัยเจ้าของบ้าน แถมยังมีตุ๊กตากระเบียงแบบโบราณตั้งโห่บนชั้นเหนือเตาผิง ใกล้ๆ กรอบรูปเก่า แล้วเอ่ยชม “บ้านของมิสสวยจริงๆ ครับ”

คนถูกชมหน้าบาน

“โอ๊ย ไม่สวยเท่าไรหรอก ก่อนที่หนุ่มจะมา บ้านของฉันรกรกว่านี้เยอะก็ได้เธอมาช่วยออกแบบและจัดให้ใหม่ เอาเฟอร์นิเจอร์พวกนี้มาจัดวางใหม่หมด

ถึงได้นำอยู่ขึ้น” หล่อนเรียกพี่ดาเพื่อนๆ อย่างคนอเมริกันที่ออกเสียงจัตวาไม่ได้ ขึ้นชมฝีมือการออกแบบภายในของลูกบ้านด้วยความชื่นชม

“จริงครับ ห้องของเธอก็แต่งได้น่ารักน่าอยู่ ตอนอยู่ในห้องที่เธอหาสี่เหลี่ยมสดใส เหมือนอยู่เมืองร้อนจนแทบจะลืมไปเลยว่าหิมะตกข้างนอก” ธรรมชาติชวนคุย

“นั่นสิ บางทีฉันอาจจะเปลี่ยนโหนดสีบ้านเป็นแบบนั้นบ้างก็ได้นะ เพราะตอนนี้ฉันกำลังเบื่อพายุหิมะนี้เหลือเกิน” ชูซานหัวเราะเสียงดัง ชอบบอกชอบใจกับการพูดคุยกับชายหนุ่มยิ่งนัก

พี่ดามอยิ้มที่เห็นธรรมชาติพูดคุยกับชูซานได้ถูกคอ จึงรู้สึกโล่งใจขึ้นมานิด ซึ่งก็คิดว่าคงจะไม่ยากหากต้องบอกชูซานว่า ธรรมชาติจะอาศัยอยู่ที่นี้ไปจนจบพร้อมกับเธอ...

พี่ดาปล่อยให้ชูซานคุยกับธรรมชาติอย่างออกรสในห้องรับแขก ส่วนตัวเองก็เข้าไปเตรียมจัดโต๊ะสำหรับรับประทานอาหารเย็น เมื่อเห็นว่าทั้งสองยังไม่รีบ จึงพับผ้าเช็ดปากเป็นรูปนกวางบนจานกระเบื้องเนื้อดีของชูซานซึ่งใช้รับแขกเป็นประจำ แล้วตักแกงเขียวหวานไก่ใส่ถ้วยใหญ่ตั้งตรงกลาง ใกล้จานยำกุ้งเส้นและสลัดที่เจ้าของบ้านเตรียมไว้

อาหารง่าย ๆ แต่เมื่อจัดวางอย่างดี ก็ดูหรูหราขึ้นมาทันตา...

“อาหารพร้อมแล้วค่ะ” เธอเดินมาเรียกเจ้าของบ้านที่ห้องรับแขกแล้วทั้งหมดก็เดินไปนั่งโต๊ะอาหารพร้อมกัน ก่อนที่ชูซานจะอุทานออกมา

“ว้าว น่ากินจังเลยหนุม”

“ขอบคุณมากค่ะมิส” พี่ดาอ้อมรับคำชม

“น่าเสียดายที่พ่อกำลังมีแฟนเสียแล้ว ไม่อย่างนั้นจะเชียร์หนุมขาดใจ”

พี่ดาตกใจ เงยหน้าขึ้นมองคนข้างตัว... ไม่นึกว่าเขาจะเล่าเรื่องส่วนตัวให้ชูซานฟังรวดเร็วนานนี้

“ผมก็คิดอยู่เหมือนกันละครับ” ธรรมชาติหัวเราะรับมุกเจ้าของบ้าน “ถ้าบังเอิญแฟนผมไม่ใช่เพื่อนของลูกหนุม ผมก็อาจจะยื่นใบสมัคร แต่ก็คงยากเพราะเราเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่เรียนปีหนึ่ง เธอคงไม่ยอมรับใบสมัครผมแน่”

สองคนหัวเราะเสียงดัง ขณะที่คนกลางรู้สึกไม่พอใจที่ถูกหยิบขึ้นมา วิพากษ์วิจารณ์อย่างไม่เกรงใจ เธอกำลังโกรธ โดยเฉพาะพรรคที่ข้างเปิดเผยจนไม่เกรงใจเธอ และเธอก็ไม่ได้เป็นเพื่อนสนิทของเขาย่างที่อ้างเสียหน่อย

ซูซานชำเลื่องมองหญิงสาวที่รีบก้มหน้าลงซุกซ่อนความรู้สึกบางอย่าง ...ก่อนจะชำเลื่องมองชายหนุ่ม...แล้วก็ถอนใจออกมาเบาๆ หลังประมวลเรื่องราวต่างๆ เข้าด้วยกัน พอจะเข้าใจสถานการณ์หลักก็เหลือของฝ่ายหญิง และดูเหมือนฝ่ายชายจะไม่วู้อึ้งอะไรเลย

หล่อนกระตุกยิ้มมุมปาก...

อะไรก็เกิดขึ้นได้เมื่อชายหนุ่มหญิงสาวอยู่ใกล้ชิดกันเช่นนี้ บางที พรรคอาจจะมองเห็นความดีของพีรดาภิก็เป็นได้ แม้จะไม่เคยเห็นแฟนของพรรคมาก่อน แต่หล่อนก็คิดว่าพีรดาภิสวยไม่ด้อยกว่าหญิงอื่น เธอมีความน่ารักน่าเอ็นดูไม่หยอก ไบหน้ารูปหัวใจของเธอประดับด้วยดวงตาหวานคูโต จมูกโด่ง และปากจิ้มลิ้มเป็นสีชมพูระเรื่อ แก้มป่องของเธอมีลักยิ้มประดับทั้งสองข้างทุกครั้งที่ยิ้ม อวดฟันขาวเรียงสวยงดงามเป็นระเบียบเพราะเป็นลูกสาวของทันตแพทย์ เรือนร่างของหญิงสาวแม้ไม่ได้อรชรอ่อนแอ แต่ก็ไม่อ้วนทอหะหะ กลับมีเรือนร่างกลมกลิ้งทุกสัดส่วน เรียกว่าเป็นที่นิยมในสมัยหล่อนยิ่งสาว แทนแฟนผอมจนเหลือแต่โครงกระดูกอย่างสมัยนี้...

ไม่เพียงแต่รูปร่างหน้าตาที่ไม่ได้ด้อยกว่าใคร หากยังมีนิสัยใจคอเอื้อเพื่อพ่อแม่ ชอบช่วยเหลือทุกคนรอบข้าง จนเพื่อนบ้านในละแวกเดียวกันชื่นชม ทั้งน่ารักและนิสัยดีอย่างนี้ หากหล่อนมีลูกชายยังว่างสักคน จะยู่ให้จับเสียเลย แต่ที่ ลูกๆ ของเธอก็อายุมากและแต่งงานกันไปหมดแล้ว จึงได้แต่แอบหวังว่าพีรดาภิจะได้พบกับผู้ชายดีๆ สักคนในอนาคต

จนกระทั่งวันนั้น หล่อนก็เห็นแล้วว่าพีรดาภิจะแอบมีใจให้แฟนของเพื่อนมาเนิ่นนาน เท่าที่พูดคุย พรรคก็เป็นคนอัธยาศัยดี แต่หล่อนรู้จักเขาเพียงแค่ผิวเผิน ก็ตัดสินใจไม่ได้ว่าเขาเป็นคนดีหรือไม่

แต่เมื่อพีรดาภิชอบผู้ชายคนนี้ ซูซานก็อดไม่ได้ที่จะแอบเชียร์สุดใจ เพราะตลอดสองปีที่ผ่านมา เด็กสาวทำให้หล่อนเห็นแล้วว่าสมควรที่จะถูกเห็ดทูนเป็นเพชรประดับเรือนแหวนมากเพียงใด หากพรรคจะมองข้ามเธอไป...ก็หน้า

เสียดาย...และเธอคิดว่า ธรรมชาติคงจะไม่ตามอดจนเกินกว่าจะมองเห็นประกาย
เพชรที่เปล่งออกจากตัวของพีรดา!

๔

พายุหิมะภายนอกยังพัดโหมกระหน่ำต่อเนื่องในอีกสองวันถัดมา หากเจ้าของร้านอาหารญี่ปุ่นยังต้องการเปิดร้านตามปกติเพราะมีลูกค้าโทรไปสอบถามบ่อยครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันสุดสัปดาห์ และพยากรณ์อากาศก็รายงานว่าความรุนแรงจะลดลง จึงโทร. มาเรียกพีรดาให้ไปทำงานเพราะพนักงานเสิร์ฟคนอื่นปฏิเสธที่จะขับรถขึ้นเขากันหมด

ตอนแรกพีรดาก็อยากปฏิเสธไปเช่นกัน เพราะร้านอาหารญี่ปุ่น ‘ฉาเบญจ่า’ ของ เรโกะ ฮายาชิ ตั้งอยู่บนเมาท์อดัมส์ ซึ่งเป็นแหล่งรวมร้านอาหารหรูของเมืองชินจินเนติ รวมไปถึงไนต์คลับ ผับ และบาร์ต่างๆ ซึ่งเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจยอดนิยมของชาวเมือง แต่ทางขึ้นเขาค่อนข้างสูงชัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าหิมะตกหนักเช่นนี้พื้นถนนจะเต็มไปด้วยหิมะที่ละเป็นโคลน เจ้าคุณทวดคงจะถ่อขึ้นไปไม่ไหวแน่

แต่เมื่อเธอต้องการจะฝากงานให้บรรด อิกทั้งรู้สึกเห็นใจเจ้าของร้านซึ่งมีบุญคุณกับเธอมาตลอด จึงฉวยโอกาสที่เรโกะโทร. มานั้นฝากบรรดเข้าทำงาน ซึ่งเจ้าของร้านก็ตอบรับเป็นอย่างดี เพราะอยากให้เธอมาทำงานใจจะขาด

ดังนั้นในเย็นวันที่สาม หลังจากที่บรรดผู้ซึ่งมาพร้อมพายุหิมะเข้าพักอยู่

ด้วยกัน เธอกับพรรคจึงต้องแต่งตัวรัดกุมเพื่อไปทำงานตามที่ถูกร้องขอ

“ແກ່ແນ່ໃຈนะว่าฉันเร่งมันจะไม่หักเวลานั้นเทียบมัน” พรรคหันมาถามเพื่อความแน่ใจเมื่อเขาเข้าไปนั่งหลังพวงมาลัย เพราะไม่ไว้ใจให้เธอขับรถในสภาพถนนที่ไม่ปกติเช่นนี้

“ไม่หักหรือถ้าแกล่ไม่กระที่มัน” เธออ่อนขยับ นายหน่อมแน้มผู้นี้ช่างมีคำถามปัญญาอ่อนมาถามให้รำคาญใจเสมอๆ

“อืม” เขาพยักหน้ารับจริงจัง ก่อนจะค่อยๆ ใสเกียร์ถอยไปตามทางที่ทั้งสองช่วยกันโอบหิมะไปจนถึงรั้วเข้าสู่ถนนที่หน่วยงานของรัฐได้ใช้รถมากวาดหิมะออกจากถนนในชุมชนเล็กๆ จนรถสามารถวิ่งได้ดีพอสมควรแล้ว และเมื่อเข้าสู่ไฮเวย์ รถก็วิ่งได้เร็วขึ้น เพราะถนนหนทางได้รับการดูแลเป็นอย่างดี และหิมะถูกโยกออกไปกองข้างถนนจนหมด

“เจ้าคุณทวดของแกล่ก็เก่งนะ” พรรคหันมาชมเจ้ารถฮอนด้าซีอาร์เอ็กซ์ปีแปดสี่ ซึ่งเวลานี้มันก็สิริอายุได้สี่สิบสองปีแล้ว “ยังวิ่งฉิวอยู่เลย”

“เจ้าของคนเก่าเป็นเพื่อนลูกสาวซูซาน เธอดูแลเป็นอย่างดี พอดีกำลังจะมีลูกเลยอยากได้รถครอบครัว เลยขายให้ฉันนี่แหละ สภาพดี ราคาไม่แพง พ่อของฉันก็ซื้อให้นะ” เธออธิบาย รถรุ่นนี้เป็นรถสปอร์ตเล็กสองประตูสองที่นั่งเหมาะสำหรับวัยรุ่นมากกว่ารถครอบครัว แต่ก็ป็นรถรุ่นเก่าก็ตกครุ่นมาไม่รู้กี่รุ่นแล้ว หากเธอไม่สนใจ ขอให้มันวิ่งได้ดี และพาเธอไปที่ไหนๆ ได้ก็พอแล้ว

รถคันเล็ก เครื่องดี หากสีแดงของมันบางส่วนได้ผู้ก่อนลงไปบ้างตามกาลเวลาและมีสีสนิมปนเล็กน้อย และเมื่อพรรคขึ้นมานั่ง เขาก็ต้องถอยเบาไปจนสุด ศีรษะของเขาแทบจะติดเพดานเลยทีเดียว

“มันเทียบเอ็มอาร์ทูของแกล่ไม่ได้หรอก เกรดมันต่างกัน” เธออดเทียบกับรถของเขาไม่ได้

“มีให้ขับ ไม่ต้องไปรอรถเมล์และตากลมหนาวๆ ก็ดีแล้ว” พรรคเริ่มจะชอบเจ้าคุณทวดและสำนักในบุญคุณของมันขึ้นมา “ตอนนี้ขอให้สิริรถก็พอ เพราะไม่อยากคิดเวลาไปยืนตัวแข็งรอรถเมล์เลย”

คิดงั้นได้ก็ดี เธอค่อนเขาในใจ หากก็ไม่พุดอะไรออกมา แล้วจู่ๆ พรรคก็ถามขึ้น

“ล้างจานนี้ต้องทำอะไรบ้างวะ”

“ถามแปลก ล้างจาน แล้วแกจะให้ไปล้างอะไรวะ”

“อ้าว ก็ไม่รู้นี่หว่าว่าต้องทำยังไงบ้าง” ธรรมชาติทำหน้าที่ได้อย่างคนที่ไม่เคยทำงานมาก่อน

“มิสเรโกะบอกว่าให้ไปล้างจานแทนจอห์นคีนนี่ ถ้าสถานการณ์กลับสู่ภาวะปกติ เธอก็อาจจะให้ไปช่วยในครัว พวกเตรียมของสด หั่นผักพวกเนี่ย”

“อืม” เขาพยักหน้ารับรู้

“ไม่ยากหรอก เรามีเครื่องล้างจานพร้อม แกแค่ใช้น้ำล้างคราบมันออกจากจาน เรียงลงในตะกร้าแล้วก็ยกตะกร้าลงบนสายพานของเครื่อง มันก็จะล้างและอบแห้งเอง ง่ายจะตายไป”

“ถ้างั้นก็ดี” เขาค่อยยิ้มออกมาได้หน่อย

“มิสเรโกะถามว่าทำไมแกไม่เสิร์ฟ หรือไปปั่นซูชิ เพราะรายได้ดีกว่าเยอะล้างจาน ชั่วโมงละหกเหรียญกว่าเอง ถ้าปั่นซูชิยังได้ตั้งสิบเหรียญ ไหนจะแบ่งทิปจากคนเสิร์ฟอีก”

“เสิร์ฟได้เท่าไรวะ”

“ชั่วโมงละสามเหรียญ แต่ได้ทิปดี” เธอบอก รายได้ต่อชั่วโมงนั้นเธอแทบไม่สนใจด้วยซ้ำ เพราะอาหารญี่ปุ่นมีราคาแพง ลูกค้ำส่วนใหญ่จะต้องทิปสิบเปอร์เซ็นต์เพิ่มจากราคาอาหาร ถ้าบริการดีก็จะได้มากกว่านั้น และแค่เงินทิปเพียงอย่างเดียวที่เธอทำงานสามวันในหนึ่งสัปดาห์ รวมแล้วก็ร่วมๆ สามร้อยเหรียญทีเดียว

“ไม่เป็นไร ล้างจานนี่ดีแล้ว” เขาตอบเรียบๆ เสียงของเขาเปลี่ยนไป ดูเหมือนจะซุกซ่อนอะไรบางอย่างเอาไว้ จนพีรดาต้องหันไปมองด้วยความประหลาดใจ แล้วก็พอจะเดาใจเขาออก

“ตามใจแก ถ้าเปลี่ยนใจอยากได้เงินเยอะขึ้นก็บอกแล้วกัน เพราะฉันถือว่างานที่ทำเป็นงานสุจริต ไม่ได้ไปคดโกงใครมา ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องอาย” เธอสรุป

ธรรมชาติหันมาสบตาเธอแวบหนึ่ง ก่อนจะหันมองถนนอีกครั้ง และบอกเบาๆ

“ถ้าเพื่อนของฉันมาเห็นเข้า ฉันจะเอาหน้าไปไว้ไหน ที่หนีไปอยู่กับแก ไกลถึงโน่นก็เพราะไม่อยากให้ใครรู้ว่านี่แหละ” เขาสารภาพตามจริง

“ฉันรู้ แกบอกฉันหลายครั้งแล้ว เอาเถอะ ฉันไม่ใช่แก ไม่รู้หรือกว่าแก กับเพื่อนๆ คบหากันแบบไหน” เธอสรุป เพราะไม่อยากจะไปยุ่งเกี่ยวกับความคิดของเขามากเกินไป

เจ้าคุณทวดเล่นมาจ่อที่เชิงเขาเมาท์ดัมลีย์ในเวลาห้าโมงครึ่ง ธรรมชาติเหยียบคันเร่งจนมืดเพื่อขึ้นเนินสูงชันจนคว้นโขมงโงงเงง ทหารรถคันเล็กที่ขึ้นไปถึงกลางทางแล้วก็หมดแรงเสียดื้อๆ และสิ้นไกลลงมาเพราะพื้นถนนลื่นจัดเต็มไปด้วยหิมะที่ละเป็นโคลนเคลือบจับอยู่ ธรรมชาติพยายามอยู่หลายครั้งแต่ก็ไม่ไปถึงยอด...จนในที่สุด ทั้งสองต้องยอมยกธงขาว เขาจึงจอดรถตรงริมถนนก่อนจะเดินเท้าขึ้นเขาไปราวห้าร้อยเมตร

ว่าทางเดินก็ทั้งลื่นและมีหิมะปกคลุมอยู่เต็ม พีรดารีบดึงหมวกไหมพรมลงมาปิดหูและกระชับผ้าพันคอปิดไปถึงปากและจมูกให้แน่นเข้า ก่อนจะก้าวไปตามทางสูงชันซ้ำๆ

เธอกำลังจะซुकมือลงไปในเรื่องกันหนาว หากจู่ๆ ธรรมชาติที่เดินนำหน้าก็หันมายืนมือในถุงมือหนาให้เธอ พีรตามองมือของเขาสลับกับเงยหน้ามองเจ้าของมือ

“มะ เตียวก็ลื่นตกเขาไปหรือ” ธรรมชาติบอกด้วยความบริสุทธิ์ใจ หากคนที่ไม่บริสุทธิ์ใจคือเธอ เมื่อวางมือลงบนมือใหญ่ แล้วถูกลากขึ้นเขาไป...แม้จะมีไหมพรมและหนังแกะอ่อนนุ่มขวางกั้นมือทั้งสองเอาไว้ แต่เธอก็รู้สึกถึงความอบอุ่นที่เล่นปราดขึ้นไปถึงหัวใจ...

พีรตามองแผ่นหลังกว้างด้วยสายตาเปี่ยมด้วยความรักที่ถูกซุกซ่อนเอาไว้มานานปี หากได้แอบอิง...จะรู้สึกเช่นไรหนอ และหากวงแขนใหญ่โอบรอบเอาและพากันเดินขึ้นเขาไปพร้อมกัน เธอคงจะอบอุ่นทั้งร่างกายและจิตใจ...

เธอรีบสะบัดศีรษะอย่างแรง ไล่ฝันกลางวันออกไปจากศีรษะอย่างรวดเร็ว...อย่างนั้นคนโบราณว่า ได้ดิบจะเอาดอก เขาแค่ช่วยเธอไม่ให้ลื่นหกล้มไปเท่านั้นเอง แต่กลับฝันเฟื่องไปไกลจนเกือบงูไม่กลับ

ดังนั้นเมื่อเดินจนใกล้จะถึงร้าน เธอก็บิดมือออกจากการเกาะกุม ซึ่ง

พรรคก็ยอมปล่อยแต่โดยดีเพราะถนนราบเรียบและปลอดภัยแล้ว เขารู้จักร้าน
ฉาบเบญจาดี เพราะเคยมานั่งรับประทานกับเพื่อนๆ จึงจะเดินเข้าทางด้านหน้า
หากพีรดากรี๊บเรียกเอาไว้

“เดี๋ยว เข้าตรงนี้ได้ สำหรับลูกค้า โน่น ต้องอ้อมไปหลังร้าน”

“อ้าว ต้องแบ่งด้วยหรือ”

“แบ่งสิ เราต้องไปตอกบัตรลงเวลาด้านหลัง อีกอย่างประตูด้านหน้า
ปิดจนกว่าจะถึงเวลาร้านเปิด” เธอบอก

“โอเคๆ แล้วประตูหลังที่ว่าอยู่ไหนล่ะ”

พีรดาไม่ตอบ หากพาเขาเดินอ้อมตึกที่ก่อด้วยอิฐ ซึ่งเป็นลักษณะคล้าย
ทาวนโฮมของฝั่งสมัยวิกตอเรียไปด้านหลังซึ่งเป็นตรอกเล็กๆ ไปจนถึงประตูเหล็ก
เมื่อทั้งสองก้าวเข้าไปสู่ความอบอุ่นในร้าน เรโกะ สาวใหญ่รูปร่างเล็กแต่หัวม
วยตันห้าสิบกรี๊บเข้ามาต้อนรับด้วยความยินดี

“ฉันนึกว่าหนูจะไม่มาเสียแล้ว”

“รถหนูขึ้นขามาไม่ได้ค่ะ เลยต้องจอดที่เชิงเขาแล้วเดินขึ้นมา”

เรโกะมองพนักงานเสิร์ฟของตัวเองด้วยสายตาซาบซึ้งใจ

“ขอบใจหนูมากเลย วันนี้ฉันตัดสินใจเปิดร้านเพราะมีลูกค้าโทร. มา
ถามเยอะเยอะเลย พวกเขาคงเบื่อกับที่จะอยู่แต่ในบ้าน อีกอย่างพายุหิมะก็ซาลงไป
เยอะแล้ว ของสดที่ซื้อมากลัวจะเสียก็อยากเปิดขาย แต่พอโทร. ถามพนักงานอื่น
ก็ไม่มีใครยอมทำงาน จนฉันคิดว่าอาจจะต้องเสิร์ฟเองเสียแล้ว”

พีรดายิ้มบางๆ...เธอเองก็เช่นกัน ถ้าไม่คิดจะฝากพรรคเข้าทำงานที่นี้
ด้วย เธอก็อยากจะถูกตัวอยู่ในผ้าห่มที่บ้านมากกว่า พอคิดถึงเขา ก็นึกขึ้นได้ว่า
ยังไม่ได้แนะนำให้เรโกะรู้จัก จึงขยับเบี่ยงตัวไปข้างๆ และผายมือไปยังชายร่างใหญ่
ที่ยืนด้านหลัง

“นี่พรรค เพื่อนหนูค่ะ ที่สมัครเป็นคนล้างจาน”

“ยินดีที่รู้จักค่ะ วันนี้คนน้อย คุณช่วยทำหน้าที่บัสบอย^๒ ด้วยได้ไหม”

^๒ Busboy เป็นคำเรียกที่ใช้กันในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งหมายถึงพนักงานเก็บจาน
และทำความสะอาดโต๊ะภายในร้านอาหาร

บรรดาหันไปทำหน้าหงายๆ กับคนข้างตัว พีรดาจึงอธิบายสั้นๆ
 “เก็บงาน เช็ดโต๊ะด้วยนะ”

“อ้อ ครับ” เขาหันไปตอบเจ้าของร้าน

“ดีล่ะ วันนี้ที่ร้านเรามีคนทำงานแค่สามคน ฉันทันคนปั้นซูชิกับสามีของ
 ฉันเท่านั้น” เรโกะบอก และหันไปแนะนำสามีผู้เป็นพ่อครัว ซึ่งกำลังเช็ดมือกับ
 ผ้ากันเปื้อนที่ผูกที่เอวและกำลังเดินตรงมาหา ให้ทั้งสองรู้จัก “โตชิ สามีของ
 ฉันล่ะ”

บรรดายื่นมือออกไปจับมือชายร่างท้วม ที่มีรอยยิ้มกว้างใจดีบนใบหน้า
 อายุอานามใกล้เคียงกับภรรยา โตชิพูดภาษาอังกฤษไม่ได้เท่าเรโกะ ซึ่งย้ายมาอยู่
 ที่อเมริกา นานกว่าสามีจนได้กรีนการ์ด แล้วทั้งสองก็เริ่มต้นเปิดร้านอาหารญี่ปุ่น
 เล็กๆ ขนาดแปดโต๊ะเมื่อหลายปีก่อน จนสามารถขยายเป็นร้านใหญ่และเช่า
 ชั้นสองได้เมื่อปีกลาย พีรดานั้นทำงานกับครอบครัวนี้มาตั้งแต่ยังทำแค่ห้องเล็กๆ
 จึงถือว่าเป็นพนักงานเก่าแก่ และเมื่อทั้งสองขยายร้าน ก็ได้พีรดาอีกเช่นกันช่วย
 ออกแบบภายในร้านเล็กๆ หากดูอบอุ่นสว่างไสวจนเป็นที่สะดุดตาของแขกที่ผ่านไป
 ผ่านมา จนบัดนี้ร้านอณาเบญจามีคนแน่นชนัดเกือบทุกวัน โดยเฉพาะสุดสัปดาห์
 จะต้องจองโต๊ะล่วงหน้ากันยาวเหยียดทีเดียว

“เอาล่ะจะ โตชิจะสอนงานในครัวให้บรรดาเองนะจ๊ะ ส่วนเราสองคนก็เริ่ม
 งานได้ เพราะใกล้เวลาร้านเปิดแล้ว”

“ค่ะ” พีรดาตอบ ก่อนจะเดินขึ้นไปเปลี่ยนชุดบนชั้นสองเป็นกิโมโนแบบ
 ขึ้นเตี้ยล่ำสำหรับสวมอยู่กับบ้าน รวบผมยาวประบ่าเป็นมวยและปักด้วยปิ่นซึ่ง
 เรโกะซื้อมาเป็นของฝากจากญี่ปุ่น จากนั้นก็ลงแป้งบางๆ และทาลิปสติกสีส้ม
 อ่อนให้เข้ากับชุด แล้วจึงเริ่มงานเมื่อเรโกะเปิดประตูต้อนรับลูกค้าที่ทยอยเข้ามา

แล้วเรโกะก็หายไปไม่ผิด ลูกค้าคงจะเบื่อกับอยู่กับบ้านมาหลายวัน เมื่อพายุ
 หิมะซาลงไป จึงออกมารับประทานอาหารนอกบ้านกันมากมาย จนช่วงหัวค่ำ
 ลูกค้าเข้าจนเกือบเต็มทุกโต๊ะ แม้กระทั่งเจ้าของร้านซึ่งทำหน้าที่จัดโต๊ะให้แขก
 ต้องมาช่วยพีรดาเสิร์ฟเพราะทำไม่ทัน บรรดาเองก็ต้องวิ่งเก็บงานมือเป็นระวิง
 ไหนจะต้องรีบเข้าไปล้างจานในครัวขาแทบชีวิต จนกระทั่งแขกคนสุดท้ายกลับไป
 ทั้งห้าคนรวมถึงคนปั้นซูชิถึงกับปวดเหงื่อ เหนื่อย แต่ก็คุ้มสุดคุ้ม เพราะต่างก็ได้

เงินกันต์มีกระเป๋าดูโดยเฉพาะพีรดา เมื่อเรโกะยกหีบทั้งหมดมาให้เธอ จากนั้นเธอก็แบ่งเงินสิบเปอร์เซ็นต์ให้แก่พรรคในฐานะบัสบอยตามธรรมเนียมที่ปฏิบัติกัน
ในร้าน

หลังเลิกงาน ระหว่างที่รอพีรดาเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย พรรคก็มองเห็นยี่สิบเหรียญในมือด้วยความรู้สึกประหลาดๆ เงินจำนวนนี้แลกมาด้วยหยาดเหงื่อและแรงกาย เขาวีงจนขาแทบขวิดเกือบห้าชั่วโมง ได้เงินมาเพียงเท่านี้... จริงอยู่ ที่เงินค่าจ้างจากการล้างจานจะได้รับภายหลังเมื่อครบเดือน แต่เขาคำนวณดูแล้ว จำนวนเงินก็เพิ่มอีกไม่มากนัก เงินห้าสิบเหรียญที่เมื่อก่อนเขาไม่เคยเห็นค่า และเคยใช้วันละเป็นร้อยๆ เหรียญตามความพอใจ หากเวลานี้เขาต้องใช้แรงกายแลกกับเงินจำนวนที่ประหลาดที่ไม่เคยเห็นคุณค่ามาก่อน

“ไปกันหรือยังพรรค” พีรดาเรียก เมื่อเดินลงจากบันไดมาก็เห็นเขากำลังนั่งมองเงินในมือราวกับมันเป็นวัตถุประหลาด จึงกระแซะเข้าไป “ทำไม หน้าตาประธานาธิบดีมันดูแปลกไปหรือ? หรือกำลังนั่งนับหน้าต่างไวต์เฮาส์ ถึงได้นั่งจ้องอย่างนั้น” เธอหมายถึงภาพอดีตประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกาบนธนบัตรใบละยี่สิบดอลลาร์ ซึ่งด้านหลังคือภาพทำเนียบรัฐบาล

“หือ” พรรคเงยหน้าขึ้นมองคนถาม แล้วยิ้มกว้าง อารมณ์ดีกลับคืนมาอีกครั้ง “เปล่า ฉันจะภาคภูมิใจกับมันหน่อยไม่ได้หรือไง ที่ทำงานและเดินทางปวดขาไปหมดแล้ว และเงินก้อนนี้ก็มาก่อนแรกที่ผมหามาได้ น่าภูมิใจจริงๆ”

คนฟังสายหน้าน้อยๆ กับความคิดของอีกฝ่าย

“กลับเถอะ ดึกมากแล้ว” เธอชวน

ทั้งสองล่าเรโกะและโตชิ สองสามีภรรยาที่กำลังเก็บเงินและปิดไฟแล้วเดินออกประตูหลังอีกครั้ง เมื่อกลับเข้าสู่ถนน ท้องฟ้าก็มีดมืด มีเพียงแสงไฟจากเสาไฟฟ้าที่ห่างกันเป็นระยะให้แสงสว่าง ระหว่างทางทั้งสองก็เดินผ่านฝักรู ซึ่งมีกลุ่มวัยรุ่นและคนทำงานเข้าไปใช้บริการกันมากมาย ผู้คนแต่งตัวหรูหราเปิดประตูเข้าออกดับแทบตลอดเวลา

พรรคมองฝักรูแห่งนั้นขณะเดินผ่านไปจนเหลียวหลัง...เมื่อก่อน เขากับเพื่อนๆ มาเที่ยวที่นี้บ่อยครั้งจนแทบจะเป็นลูกค้าประจำเลยก็ว่าได้ มาแต่ละครั้งก็จ่ายไม่ต่ำกว่าสองร้อยเหรียญ...เขานึกอยากดื่มเบียร์และซิกเคนวิงส์สจัดขึ้นมา

ตึงตึงๆ หากพอล่วงเข้าไปในกระเป่า ก็มีเงินเพียงยี่สิบเหรียญ พอแค่ซื้อเบียร์เพียงเหยือกเดียว และเงินก้อนนี้เขาต้องทำงานเกือบทั้งคืนเพื่อแลกกับมัน เขาจะไม่มีวันนำมันไปซื้อเบียร์เพียงไม่กี่แก้วแน่

แล้วสายตาของเขาก็มองเห็นกลุ่มคนคุ่นตาที่กำลังเดินผ่านประตูออกมา เขารีบหันหลังกลับ และดึงหมวกไหมพรมลงมาต่ำ ก่อนจะก้าวยาวๆ ไปเคียงคู่พิรดาที่เดินอยู่ข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

ระหว่างทางกลับบ้านพรรคกีนิ่งคำนวณเงินของเขาคร่าวๆ และเริ่มกังวลใจเมื่อรู้ว่าเงินที่จะได้ในแต่ละเดือนนั้นแทบจะไม่พอค่าเช่าบ้านและค่าใช้จ่ายเลย ดังนั้นพอกลับมาถึงห้องพักของพิรดา เขาก็พูดในสิ่งที่เขากังวล

“ฉันทำงานได้อาทิตย์ละร้อยห้าสิบเหรียญ เดือนหนึ่งก็ได้แค่หกหรือยี่สิบเหรียญ ต้องจ่ายค่าเช่าบ้านและค่าอาหาร รวมทั้งค่าน้ำค่าไฟก็คงจะหมดแล้ว ทีนี้ไปมหาลัยจะเอาเงินที่ไหนซื้อข้าวกินวะ” เขาบ่นออกมาดังๆ “ไหนจะค่าเทอมที่ยังขาดไปอีกกนิตหน่อยด้วย”

พิรดาซึ่งไม่เคยมองโลกในแง่ดีมากเกินไปก็อธิบาย

“วันนี้แกโชคคิตที่ได้ทำงานนับสอยด้วย ถึงได้แบ่งจากคนเล็รฟ์อีกสิบเปอร์เซ็นต์ ถ้าแค่ล้างจานอยู่ในห้องครัวอย่างเดียวก็รับแต่เงินค่าจ้างรายชั่วโมงไป วันหนึ่งก็ราวๆ สามสิบกว่าเหรียญ เดือนหนึ่งไม่ถึงห้าร้อยเหรียญด้วยซ้ำ”

ความจริงที่ได้รับรู้ทำให้พรรคหน้าซีดเผือด เขาทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตรงโต๊ะอาหาร สีหน้าเป็นกังวลจนเห็นได้ชัด

“ทีนี้จะทำไงดีล่ะ” เขาพึมพำ ก่อนจะมองไปที่เกมเพลย์สเตชันและคอมพิวเตอร์แบบกระเป่าหัว ซึ่งเป็นสมบัติสองชิ้นสุดท้ายที่เขาไม่ยอมขาย เพราะชีวิตจะขาดเจ้าสองสิ่งนี้ไม่ได้ แต่ถ้ามันจำเป็น เขาก็อาจจะต้องทำ

“ถ้าเกิดคิดจะขายของพวกนั้นละก็ ไม่ได้ราคาเท่าไรหรอก ของมันตกวันไปทุกวัน เธอเดาใจเขาออก “อีกอย่าง แกติดเกมขนาดนี้ จะขายมันลงเหอ”

พรรคสายหน้าน้อยๆ เป็นคำตอบ แล้วก็ถามกลับด้วยความสงสัย

“แกเล็รฟ์ได้เงินมากพอเลี้ยงตัวได้เลยเหอ เดือนๆ หนึ่งรายจ่ายแกก็ตั้งเยอะนะ”

“ฉันได้ทุนค่าเล่าเรียน ต้องรับผิดชอบเฉพาะค่าใช้จ่ายเท่านั้น ปกติฉันทำงานพิเศษหลายอย่าง อยู่มหา ลัยก็ทำที่ห้องสมุดอาทิตย์ละยี่สิบชั่วโมง ตามกฎ ที่ร้านญี่ปุ่นก็สุดสัปดาห์”

“แล้วมันพอหรืออะ”

“รวมๆ แล้วก็พอนะ เดือนหนึ่งก็เกือบพันห้าร้อยเหรียญ ถ้าได้งานพิเศษ พวกออกแบบบุหงานจัดแสดงสินค้าต่างๆ หรือพวกงานเล็กๆ ไปได้อีก ก็จะมีเงินเหลือเก็บ อย่างร้านมิสโรเกะ ฉันก็เป็นคนออกแบบเอง เธอก็จ่ายฉันเท่ากับพวกมีอาชีพ เพราะถือว่าทำงานรู้ใจ ออกแบบได้อย่างที่เธอต้องการ”

“โห อย่างนี้แกก็มีเงินเยอะสิ” ธรรมพิงด้วยความทึ่ง

“ไม่เชิงหรอกนะธรรมพิง ฉันเป็นคนชอบตะลอนเที่ยว เงินที่เหลือเก็บแต่ละเดือน พอซัมเมอร์หรือมีวันหยุด ก็เบิกไปเที่ยวที่โน่นที่นี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะไม่รู้ว่าจะเมื่อไหร่จะได้มาอเมริกาอีก กลับไปก็คงได้ทำงานยาว หรือถ้ามีโอกาสก็อาจจะไปเที่ยวประเทศอื่นบ้างแล้ว”

“ดีจัง” ธรรมพิงด้วยความอิจฉาสุดๆ

“เอาเป็นว่า ถ้าแกลังจางอย่างเดียว อยู่ไม่ได้หรอก ไปได้เดือนหนึ่งไม่ถึงห้าร้อยเหรียญเลย” พีรดาช่วยสรุป

“ถ้าฉันนั้นจะทำยังไงดีล่ะ จะทำงานที่มหา ลัยได้ไหมวะ” เขากถามความเห็น

“งานที่มหา ลัย แรกจะต้องทำเรื่องก่อน เพราะเขาให้นักเรียนต่างชาติทำงานได้อาทิตย์ละยี่สิบชั่วโมง งานประจำส่วนใหญ่จะต้องสมัครกันตั้งแต่เปิดเทอม ที่เหลือก็เป็นงานชั่วคราว รายได้ไม่แน่นอนหรอก อีกอย่างแกมั่นใจได้ไม่ว่าถ้าแกทำงานที่นั่นแล้ว เพื่อนๆ ของแกจะไม่เห็นแกเข้า”

“อ๊อ กลุ่ม” ธรรมพิงขมขับ “นี่กว่ามาหาค่าเช่าบ้านกับแกแล้วจะอยู่ได้สบายๆ ที่ไหนได้ ยังชักหน้าไม่ถึงหลังอีก”

“เมื่อก่อนแกได้เงินจากที่บ้านเดือนเท่าไรวะ” พีรดาสงสัย เพราะฟังดูแล้วเงินห้าร้อยเหรียญมีค่ากับเขาน้อยมากเหลือเกิน

“ค่าเทอมต่างหาก ค่าใช้จ่ายส่วนตัวเดือนละสี่พัน ถ้าไม่พอก็เบิกเอทีเอ็มเพิ่มได้ รวมๆ แล้วเดือนๆ หนึ่งถ้าเที่ยวน้อยหน่อยก็สี่พัน ถ้าเที่ยวมากหน่อยก็ห้าพัน”

เธอพยักหน้ารับรู้ เงินสี่พันเหรียญเทียบเท่ากับเงินไทยได้ราวหนึ่งแสนสี่หมื่นบาท ถ้าอยู่อย่างกระเหม็ดกระแหม่อย่างเธอ ก็อยู่ได้เกือบสามเดือนเลยทีเดียว... และก็พอจะเข้าใจว่าเขาคงจะติดเที่ยวหน้าดู เมื่อกี้เดินผ่านผับดัง ก็ยังมองจนเหลียวหลัง ถ้าไม่เห็นเพื่อนคนไทยของเขาเดินออกมาเสียก่อน เขาคงไม่แจ้นตามเธอมาแน่

“ตอนเนี่ยยังดีที่แกไม่มีหนี้” เธอปลอบ พยายามมองโลกในแง่ดี “สองมืดยังมี ก็ต้องสู้ต่อไป”

“จะสู้ยังไงล่ะวะ ล้างจานจนมือเปื่อยไปหมดแล้ว ยังได้คืนละแค่สามสิบกกว่าเหรียญ แล้วทีนี้จะไปหาเงินมาจากไหนล่ะนี่”

“วิธีนะมันพอมี ถ้าแกเลิกหน้าบางเมื่อไหร่ค่อยมาว่าอีกที” เธอสรุป แล้วก็ลุกขึ้นและหยิบกระเป๋าถือ เพราะตึกมากแล้ว อยากจะพักผ่อนเต็มที หากเขาก็รีบเอาไว

“วิธีอะไรวะ”

“ก็ฉันบอกแล้วไงว่าปั้นซูชิที่บาร์ ชั่วโง่งละสิบเหรียญ ฝรั่งชอบจะตาย ถ้าบริการดีลูกค้าให้ทิปเยอะนะจะบอกให้ คืนหนึ่งรายได้ก็ขึ้นต่ำหก-เจ็ดสิบเหรียญ เดือนหนึ่งก็เป็นพัน เสียแต่แกบอกว่าไม่อยากออกมาทำงานข้างนอก อันนี้ก็ต่อแล้วแต่แกละ กลับไปตัดสินใจให้ตึกแล้วกัน ว่าแกลงจะหว่างอะไรมากกว่ากัน ระหว่างอนาคตกับหน้าตาของแก” พูดจบเธอก็เดินกลับเข้าห้อง... ปัญหาใหญ่ที่เขาจะต้องคิดให้ตกในเร็ววัน...และเธอก็หวังว่าเขาจะเลือกในสิ่งที่ถูกต้อง

แม้วันสุดสัปดาห์ที่ปราดจะนอนเกือบเที่ยงคืน แต่เธอก็ตื่นสายกว่าปกติราวหนึ่งชั่วโมงเท่านั้น และตื่นขึ้นมาออกกำลังกายตามปกติ หากขณะที่สมาธิของเธอกำลังจดจ่อกับลมหายใจในท่ายืนด้วยศีรษะหรือเฮดสแตนด^๓ อยู่ นั่น จู๊ๆ ประตูห้องของเธอก็เปิดออก แต่สมาธิของเธอแน่วแน่นไม่ได้ยินเสียง

^๓ Head Stand (Salamba Sirsasana) ท่าโยคะที่วางศีรษะลงบนพื้น ลำตัวตั้งตรงแล้วชี้ปลายเท้าขึ้นบนเพดาน

จนกระทั่งขยับเปลี่ยนท่า พีรดา ก็เห็นร่างสูงของธรรคยืนอยู่ที่ช่องประตู และมีสีหน้าขอโทษขอโพยเมื่อเห็นว่าเธอกำลังทำอะไร

“ฉันเห็นแสงไฟลอดออกมาที่นี่กว่าแฉะดินแล้ว มีเรื่องจะปรึกษานะ” เขา
รีบบอก

พีรดาพยักหน้ารับ และหยิบผ้าขนหนูผืนเล็กที่วางอยู่บนพื้นขึ้นมาคลุม
ไฟ เมื่อเชื้อที่เธอสวมนั้นเป็นเพียงผ้ายัดผืนเล็กคล้ายยกทรงที่เปิดเปลือยผิว
เนื้อตั้งแต่ใต้อกลงไปจนถึงเอว ส่วนกางเกงเกาะสะโพกที่สั้นเต๋อ เป็นชุดโยคะชุด
โปรดของเธอ เพราะระบายความร้อนได้ดี อีกทั้งธรรคไม่เคยล่วงละเมิดความ
เป็นส่วนตัวของเธอ จึงไม่ระวังเรื่องการแต่งตัวและห้องนอนก็ไม่มีกล้องประตู
ด้วย

“อีกสิบห้า นาที ฉันออกไป” เธอพยายามรักษาสีหน้าให้ปกติที่สุดเพื่อ
ข่มความอาย

แล้วธรรคก็ปิดประตูลงตามหลัง...หากความคิดของเขา ก่อนและหลัง
ที่จะเปิดประตูบานนี้...แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

สิ่งที่ธรรคเห็นทำให้สายตาที่เขามองพีรดาเปลี่ยนไปจากเดิมทันที เขา
ไม่เคยเห็นเธอแต่งกายในชุดเปิดเผยร่างกายขนาดนี้มาก่อน และเท่าที่เห็น เขา
ก็ไม่คิดว่าเธอจะอ้วนตรงไหน มีหน้าข้ำยังมีเรือนร่างได้สัดส่วนกับความสูงของ
เธออย่างพอเหมาะพอเจาะด้วยซ้ำ

เขาจำได้ว่า วิลานีนี้พูดเสมอว่าเพื่อนของเธออ้วนปุกปุยมาตั้งแต่เด็กๆ
เพื่อนๆ จึงพากันเรียกว่าลูกหมู เขาเลยฝังความคิดนั้นลงไปให้คิดว่าพีรดาเป็น
คนเจ้าเนื้อ หรือออกจะท้วมๆ มาตลอด จนกระทั่งเมื่อครู่ที่ผ่านมาความคิดของ
เขาก็เปลี่ยนไป

ผิวของเธอฉนวนเนียนและขาวฟ่องภายใต้แสงไฟสลัวของโคมไฟหัวเตียง
ลำตัวของเธอตั่งตรง ยืดขาแข็งแรงนึ่งอย่างที่เคยเห็นตามป้ายโฆษณาโยคะ
สตูดิโอ เธอหันด้านข้างให้เขา ขณะที่สายตามองนิ่งไปข้างหน้า ดูเหมือนไม่ได้ยิน
เสียงประตูที่เปิดออกด้วยซ้ำ เขาอาศัยเวลานั้นกวาดสายตาไปทั่วร่างของเธอ
อย่างรวดเร็ว แล้วเขาก็ต้องกลืนน้ำลายเอือกใหญ่เมื่อจู่ๆ ลำคอก็แห้งผาก

กะทันหันที่เห็นทรวดทรงองค์เอวของเธอ

ทรงวงไต้ผ้าฝีนางนั้นอวบอ้อม เอวบางไม่มีหน้าท้องสักนิด แถมสะโพกยังกลมกลิ้งหนึ่แน่นมาจนถึงช่วงขาเนียนที่เรียวยาวได้รูป จัดได้ว่าเธอเป็นผู้หญิงที่มีรูปร่างดีมากที่สุดคนหนึ่งที่เขาเคยเห็นมาทีเดียว

เขากระตุกยิ้ม และหัวเราะออกมาเบาๆ เมื่อเดินกลับไปห้องรับแขก อารมณ์ดีขึ้นมานิดหลังจากได้เห็นของสวยๆ งามๆ จึงเดินไปตัมกาแฟไว้ค้อยพิรดา เพราะรู้ว่าเธอจะต้องตื่นมาตัมกาแฟเป็นครั้งแรกทุกเช้าและยังตัมเผื่อเขาอีกด้วย เว้นแต่ว่าวันนี้เขาตื่นช้ากว่า เพราะนอนกระสับกระส่ายเกือบตลอดทั้งคืนด้วยเพิ่งตระหนักถึงปัญหาการเงินที่กำลังเผชิญ หลังสบายอกสบายใจมาได้สามวัน หากไม่ได้ทำงานเมื่อคืน เขาก็คงไม่มีทางรู้ว่าเงินไม่ได้หาง่ายๆ อย่างที่คิดไว้ตั้งแต่แรก...

ลิบห่านาที่ไม่ขาดไม่เกิน พิรดาก็เปิดประตูห้องนอนออกมาในชุดออร์มรัดกุม เสื้อแขนยาวแบบสวมศีรษะปิดบังเรือนร่างของเธอมิดชิด รวมไปถึงกางเกงก็เป็นผ้ายัดหลวมโพรก จนมองไม่เห็นสัดส่วนงามๆ อีกต่อไป

แก้มของเธอยังแดงก่ำจากการออกกำลังกาย เขาเห็นไโรผมชิ้นหนึ่งอ แต่ใบหน้านาวลดูผิดแผกไม่มีเหงื่อเกาะพราวเหมือนเมื่อครู่ที่ผ่านมา

พิรดาเห็นสายตาของธรรตที่กวาดมองตั้งแต่ศีรษะจดเท้า ก่อนจะจวกกลับมองหน้าเธออีกครั้งแล้วก็รู้สึกอายขึ้นมาทันที ทำไมเธอจะมองไม่เห็นสายตาของเธอเมื่อครู่ที่ผ่านมา และนั่นทำให้เธอตกใจยิ่งนัก

เธอไม่รู้เลยว่าเขาเปิดประตูเข้ามาในห้องตั้งแต่เมื่อไรเพราะสมาธิจดจ่อเนื่องอยู่กับการออกกำลังกาย จนกระทั่งเปลี่ยนท่าแล้วหางตาก็เห็นเขายืนอยู่ที่ระหว่างประตู เธออยากจะยกมือปกปิดร่างกายในทันที แต่เกรงว่าการทำเช่นนั้นเขาอาจจะคิดว่าเธอตัดจริต เพราะเขาอาจจะยืนมองมานานแล้ว จึงเพียงแต่หยิบผ้ามาคล้องคอ ปกปิดเงินอกไว้เท่านั้น หลังเขาจากไป เธอก็ไม่สามารถรวบรวมสมาธิได้อีก จึงเข้าไปเป็นท่าจบ ก่อนจะสวมเสื้อผ้ามิดชิดออกมาคุยธุระกับเขา

แม้จะบอกว่าไม่ได้อาย...หากทันทีที่สบตาเขาที่นั่งเก้าอี้ตรงอยู่ตรงเก้าอี้สูงหน้าเคาน์เตอร์ห้องครัว เธอก็แก้มร้อนผ่าวขึ้นมาทันที แต่ยั้งฝืนบั้นหน้าเครื่องขมิถามออกไป

“มีไร” เธอถามหัวงุก ชัดกับหัวใจที่เต้นโครมครามในอก เสเปิดตู้เพื่อหยิบแก้วสำหรับกาแฟของตัวเอง เมื่อเห็นว่าเขาดมเพื่อเธอรีบร้อยแล้ว

“ฉันตัดสินใจแล้วว่าทำงานปั้นซูชิ เพราะไม่เงินหาเงินไม่พอจ่ายแกแน่” เขาบอกลีลาที่ได้ทบทวนมาตลอดทั้งคืนให้เธอฟัง พีรดาหันไปมองเขาด้วยสายตาประหลาดใจ แล้วก็เห็นรอยยิ้มสดใสของเขา “ฉันตัดสินใจแล้ว แค่มหาขออาศัย แกอยู่ก็เกรงใจจะตายซัก ถ้าหาเงินไม่ทันหรือต้องยืมเงินแก ฉันก็ไม่ลงวะ แกก็รู้ว่าฉันไม่ได้มีนิสัยอย่างนั้น และฉันก็ไม่อยากเอาเปรียบผู้หญิงตัวเล็ก ๆ อย่างแก” เขาบอก เพราะตอนนี้เขารู้แล้วว่าเธอไม่ใช่ผู้หญิงตัวโต อวบอ้วนอย่างที่คิด ...แล้วเขาก็อดอมยิ้มอีกครั้งไม่ได้เมื่อคิดถึงเรือนร่างสวยภายใต้เสื้อผ้าร่มรุ่ม

พีรดาเข้าใจไปว่ารอยยิ้มครั้งหลังคือรอยยิ้มของผู้ที่ค้นพบแล้วซึ่งสัจธรรมในชีวิต จึงยิ้มตอบอย่างจริงใจที่สุด

“ดี เพราะฉันเชื่อเสมอว่าอนาคตของแกนั้นย่อมสำคัญกว่าสิ่งอื่น อีกอย่าง แกทำมาหากินสุจริต ไม่ได้ไปลักขโมยใครกิน ไม่เห็นจะต้องอาย และถ้าเพื่อนๆ ของแกดูถูก แกก็พึ่งสังวรไว้เลยว่า คนพวกนั้นแหละที่น่าดูถูกมากกว่า เพราะมีจิตใจที่คับแคบที่สุด”

คำพูดของพีรดาช่างตรงใจ เขาบอกกับตัวเองแบบนี้หลายครั้งตลอดคืนที่ผ่านมา หากก็ไม่กินใจเท่ากับคำพูดของเธอ

“แกพูดถูก ฉันจะต้องคิดถึงอนาคตของฉัน มากกว่าความคิดของคนเพียงไม่กี่คน” เขาตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น และสายตามุ่งมั่นอย่างที่สุด

และนั่นทำให้พีรดาภูมิใจอย่างหาที่เปรียบไม่ได้... ไม่เสียตายหัวใจเลยที่แอบชื่นชมเขามาตลอดหลายปีที่ผ่านมา...

๒

เช้าวันเสาร์ หิมะยังคงโปรยปรายลงมาไม่ขาดสายเพราะยังอยู่ในช่วงที่กรมอุตุนิยมวิทยาพยากรณ์ไว้ กว่าพายุลูกนี้จะผ่านพ้นก็คงจะล่วงเข้าไปวันอังคาร หากหนุ่มสาวที่พักอยู่ร่วมกันก็บ่นกับพายุหิมะภายนอก หลังจากที้ออกไปช่วยโกยหิมะออกจากทางเดินให้แก่มีสทิมเบอร์แลนด์ตามปกติแล้ว ธรรมชาติก็กลับเข้ามาเล่นเกมต่อสู้อย่างสนุกสนานจนตัวแดงไปแดงมาราวกับถูกชกเสียเอง เสียงเกมบวกกับคนเล่นดังลั่นห้อง ขณะที่ฝ่ายเจ้าของบ้านก็ตั้งหน้าตั้งตาตราพดังงานที่สเกตช์ไว้ลงคอมพิวเตอร์ แม่ตอนแรกจะรำคาญเสียงต่อสู้อันหนวกหู แต่นานเข้าก็เริ่มชินและเลิกสนใจไปในที่สุด

“ลูกหมู”

“หือ” พีรดาตอบ แต่ยังไม่ยอมหันมองคนเรียก

“ลูกหมู” ธรรมชาติเรียกอีกครั้ง

“อะไร เรียกทำไม อยู่ใกล้กันแค่นี้ มีอะไรพิศูตมาลี” พีรดาตอบ สายตายังไม่ละไปจากหน้าจอ

“แกทำอะไรวะ”

“ทำงาน” เธอตอบสั้นๆ

“รู้แล้วว่าทำงาน แต่มันเป็นงานอะไรล่ะ” ธรรมยังคงเข้าชี้ จนนพรีดาหันไปมองเขาด้วยความแข็งที่เขาได้ทำลายสมาธิเธอลงไปหมดแล้ว

“โปรเจกต์สุดท้าย อาคารสำนักงานทรงไทยประยุกต์ ได้คำตอบเป็นที่พอใจหรือยัง” เธอประซัด

“พอใจแล้วครับ” ธรรมลากลเสียงตอบ และหัวเราะเบาๆ เมื่อเห็นสีหน้าบึ้งตึงของอีกฝ่าย “ใกล้เสร็จหรือยัง เห็นท่ามาตั้งนานแล้ว”

“อืม พักก่อนก็ได้ หิวแล้วใช้ไหมล่ะ” เธอหาย รีบกดปุ่มบันทึกลงและปิดคอมพิวเตอร์ลง

“ก็นิดหน่อย แต่อยากให้มาดูอะไรหน่อย มานี่สิ” ธรรมลุดจากพื้นพรมซึ่งเดิมเคยเป็นที่ตั้งเตียงโซฟา หากบัดนี้ถูกลากไปชิดด้านหนึ่งของผนังห้อง ใกล้โต๊ะทำงานของเธอ ขณะที่รอบๆ ตัวเขามีผ้าห่มม้วนเป็นวงวางอยู่ พร้อมกาแฟและซองขนมขบเคี้ยวอีกจำนวนหนึ่งวางไม่ห่างตัว

เมื่อเดินมาถึง เขาก็คว้าข้อมือของเธอให้ลุกตามไป

“จะไปไหน ดูอะไรล่ะ” เธอไม่ขัดขืน แต่ยิ้มถามด้วยความสงสัย

“มาเล่นเกมด้วยกันดีกว่า ฉันเล่นคนเดียวมานานแล้วเมื่อ” เขาตอบงายๆ

“อ้าว” เธอพูดได้เท่านั้น เมื่อเขาดึงมานั่งจุ่มปุ๊กลงบนผ้าห่มสมบัติส่วนตัวของเขาพร้อมกับขยับจอยสติ๊กใส่มือเธอ “เลือกสิ ใครก็ได้” เขาบอกเมื่อควบคุมหน้าจอไปยังภาพผู้เล่นแต่ละคน “เลือกนี่ก็ได้นะ แม่สาวนักฆ่าเลือดเย็น” เขาแนะนำ ก่อนจะเอื้อมมือข้ามมากดให้เธอเสร็จสรรพ

“อ้าว” เธออ้าปากค้าง อีตานี้ประหลาดคน บอกให้เธอเลือก แล้วก็เลือกให้เสียเอง

“น่า รับรองเก่ง เธอมีที่เด็ดเหมือนกัน เดี่ยวจะสอนให้” ธรรมตอบสายตาของเขายังจับจ้องที่หน้าจอเมื่อเลือกผู้เล่นของตัวเอง คือ คะซึยะ พระเอกในเรื่องเลยก็เดียว

วู้ย คงสู้ชนะหระอก เธอเขวเขาในใจ แล้วเกมก็เริ่มต้นขึ้น

“กดปุ่มนี่ แล้วก็ชัก อันนี้ชก อันนี้เตะ กดสองปุ่มพร้อมๆ กันปล่อยพลังลองดูสิ” ปากธรรมก็สอนไป มือของเขาก็กดปุ่มยิกๆ ทั้งเตะทั้งต่อยจนผู้เล่นของเธอล้มกระเด็นกระดอนไม่เป็นท่าหลายต่อหลายครั้ง พอเธอกดปุ่มที่เขาบอก

สาวน้อยหน้าก็หมุนตัว ไม่เห็นจะปล่อยพลังได้สักนิด

“เรียบริ่อย ฮะ ฮะ ฮ่า” เสียงหัวเราะชอบใจดังขึ้นข้างตัว ออกของเขา กระเพื่อมขึ้นลงด้วยความสะใจ เมื่อพลังของหน้าหมดลงและลงไปนอนกับพื้น อย่างสิ้นท่า “ยกสอง เร็ว ฉันจะออมมือให้”

พีรดากัดฟันกรอด ค้อนคนข้างตัวปะหลับปะเหลือก และยกสองก็จบบลง ด้วยความพ่ายแพ้เช่นเคย ตามมาด้วยเสียงหัวเราะเย้ยหยันที่ช่างเสียดแทงความรู้สึกอย่างเจ็บปวดที่สุด

โดยไม่ทันยั้งคิด มือที่ถือจอยสติ๊กก็พาดลงไปกลางกบาลของชายหนุ่ม เสียงดังลั่นห้อง

“โ๊ย! อะโระโระ! ไอ้ลูกหมู จะบ้าเหอ พาดมาได้ เจ็บนะเว้ย”

“อ้อ รู้สึกเจ็บเหมือนกันนะเวะ แกนี่ไม่เป็นสุภาพบุรุษเลยสักนิด ฉันเล่นไม่เป็นแทนที่จะสอน นี่แกกลับเตะเอาเตะเอา ที่แกบอกว่าเป็นเพราะไม่มีคนมา ให้นู๋ยูนู๋ยาไซ้ใหม่”

“อะ” ธรรมชาติเกือบจะอ้าปากออกไปแล้วว่าเธอช่างพูดได้รู้ใจ แต่เมื่อเห็นหน้ายักษ์ของเธอแล้วเขาก็ต้องรีบกลืนหัวเราะและหุบปากลงอย่างรวดเร็ว พร้อมกับปฏิเสธ “มายช่าย มายช่ายอย่างงั้น”

“แล้วยังไง” อีกฝ่ายพร้อมจะเอาเรื่องเต็มที่

“ก็...ก็...ฉันกำลังสอนแกอยู่นี่ไง ถ้าชินอ่อนข้อให้แก แกก็ไม่มีวันเก่งนะสิ” เขาหาข้ออ้าง เอาตัวรอดไปจนได้

“งั้นแกละไปคนเดียว ฉันจะไม่ยอมเป็นคู่ซ้อมให้แกแน่” ว่าแล้วเธอก็วางจอยสติ๊กลง หากเขาก็รีบดึงแขนเธอไว้

“เดี๋ยวๆ อย่าเพิ่งไปสิ เล่นเกมอื่นก็ได้ เล่นมาริโอคาร์ตนะ เด็กๆ น่ารัก จะตาย แกต้องชอบแน่ๆ”

เมื่อเห็นท่าทางของธรรมชาติ พีรดาก็ได้แต่ถอนใจ ก่อนจะพยักหน้าอย่างเสียมิได้

“ก็ได้ แต่ถ้าแกแกลั้งฉันอีกละก็ แกได้เล่นคนเดียวแน่” เธอขมขู่ เพราะรู้ว่าเขาเมื่อที่จะเล่นคนเดียวถึงได้ลากเธอมาเล่นด้วยแบบนี้

“โอเค งั้นเปลี่ยนเกมก่อน” เขาบอก และหยิบซองใส่แผ่นดีวีดีจากเมือง

ไทยที่จัดเป็นระเบียบตามตัวอักษรจนคนมองที่ง แล้วตั้งเกมรถแข่งออกมา

“ไม่เห็นกว่าแจะจัดเกมเป็นระเบียบแบบนี้” พีรดาชื่นชม คนถูกชมหันมาโค้งน้อยๆ และตอบรับอย่างไม่อาย

“เป็นเพียงไม่กี่อย่างในชีวิตของฉันที่เป็นระเบียบ” เขาหัวเราะว่า “ถ้าเป็นของรักของหวงละก็ จัดชั้นไว้โชว์เลย”

“แล้วมีอะไรบ้างวะที่เป็นของรักของหวงของแก” เธออยากรู้

“เกม แผ่นหนัง โมเดลรถแข่ง ที่บ้านฉันมีตู้โชว์เลยนะแก ถ้ากลับเมืองไทยเมื่อไหร่จะชวนแกไปดู”

“ก็ยังดี” เธอพิมพ์ทำ อย่างน้อยในชีวิตอันไม่ค่อยเป็นระเบียบของเขายังพอจะจัดอะไรเข้าที่เข้าทางได้บ้าง

“มาละ แกเลือกตัวก่อน ตอนเริ่มเล่นเลือกให้ตึกดีกว่านะ เพราะมันจะเกาะโค้งได้ดีกว่า ตัวอื่นมันจะเร็วไป” เขาสอนเทคนิค และไม่ยื่นมือเข้ามาก้าวก่ายอีก เธอจึงเลื่อนปุ่มเลือกผู้เล่นตามที่เขابอก จากนั้นพรรคก็เลือกตัวของเขาแล้วเริ่มเล่นเกม “แกคอยดูให้ดี กดปุ่มเอตอนทีเลขสามขึ้นให้เบิ้ลจังหวะเดียวกัน มันจะพุ่งออกไปเป็นเทอร์โบ” เขาสอนแล้วรถของเขาก็พุ่งนำหน้าออกไปอย่างรวดเร็ว

พีรดาเพิ่งเคยเล่นเกมเป็นครั้งแรกจึงพยายามรักษาตัวให้ไปตามถนนอย่างระมัดระวัง พอเริ่มชินจึงเร่งความเร็ว แล้วก็เริ่มสนุกกับมัน หลายครั้งที่เธอหัวเราะเพราะหลุดจากโค้งตกลงไปในน้ำ และเริ่มต้นเล่นใหม่ เธอสังเกตว่าพรรคจะรอเธอ และวนเวียนอยู่ใกล้ๆ แถมยังช่วยชนตัวที่กำลังจะแซงเธอกันไว้ให้อีกด้วย เมื่อจบเกม เธอก็เข้าเส้นชัยเป็นอันดับห้าและเขาก็ตามมาติดๆ

พีรดาหัวเราะว่าเรื่องที่เขาชนะเขาได้ และใจจดใจจ่อกับเกมที่เริ่มในสนามใหม่ แล้วเธอก็สามารถออกตัวแบบเทอร์โบพร้อมกับเขาได้ เสียงหัวเราะคิกคักของเธอประสานไปกับเสียงหัวเราะขำของพรรค เวลาผ่านไปนานเท่าไรพีรดาแทบไม่ใส่ใจ เพราะจบลงแต่ละสนามฝีมือของเธอก็ค่อยๆ พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ แล้วก็ยิ่งเอาชนะพรรคได้ทุกตาอีกด้วย จนกระทั่งหูของเธอได้ยินเสียงท้อของคนข้างตัวดังโครกคราก จึงหันมองนาฬิกา

“ตายจริง จะบ่ายสองแล้ว”

“นั่นสิ ก็ว่าจะบอกแกเหมือนกัน” ชายหนุ่มบอกเสียงอ่อย เพราะเล่นเพลินและจัดการขนมขบเคี้ยวหมดไปทุกห่อ ไม่มีอะไรให้กระเพาะบดขยี้อีกต่อไป และเขาก็จำเป็นต้องหาอะไรมากินแล้ว

“ไม่เป็นไร เมื่อวานมิสเรโกะให้อาหารเลฟต์ออร์เดอร์^๔ มา เดี่ยวฉันจะอุ่นในไมโครเวฟ แป็บเดียวได้กิน” พีรดาธิบบอก

“ได้เลย ฉันจะเตรียมชาเขียว จะได้กินกับอาหารญี่ปุ่น” ธรรมศอาสา แล้วทั้งสองก็กระโดดเต็งตั้งไปกันคนละทาง คนหนึ่งตรงไปยังตู้เย็นและหยิบกล่องพลาสติกซึ่งเป็นอาหารชุดออกมา ขณะที่ธรรมศหยิบกามาต้มน้ำ และเตรียมชาเขียวลงไปในแก้วเปล่าสองใบ ไม่นานอาหารหอมฉุยพร้อมซาร์อันกรุ่นก็ถูกยกมาวางตรงหน้าโทรทัศน์ อาหารมีอยู่ชุดเดียว ทั้งสองก็ตะเกียบในมือและเริ่มจัดการอย่างหิวโหย

พีรตามองธรรมศรับประทานอาหารเข้าปากอย่างเอร็ดอร่อย เธอนั่งมองเพลินจนลืมคิบบอาหารกิน จนอีกฝ่ายต้องเตือน

“รีบกินสิ เดี่ยวก็หมดก่อนหรอก”

“ฮือ แกตัวโต กินไปเถอะ” เธอห่วยโย ยกอาหารส่วนใหญ่ให้เขา ส่วนตัวเองก็มานั่งแทะเล็มสลัดญี่ปุ่น และเครื่องเคียงที่อยู่ในกล่องพลาสติกแบบเบนโตะ รวมทั้งหมี่เย็นซึ่งอยู่ในชุดด้วย

“ดีจังที่ได้ทำงานที่นี่ กินข้าวเย็นฟรี แถมยังได้อาหารกลับมากินที่บ้านด้วย” ธรรมศออกความเห็น

“ใครว่า อาหารลูกค้าสั่งผิดต่างหากล่ะ นานๆ จะพลุกเสี่ยที่ แต่อาหารเย็นที่ร้านจัดให้นะ กินเท่าไรก็กินไปเถอะ มิสเรโกะใจดี แต่เราก็ไม่ควรจะหอกลับบ้าน น่าเกลียด” เธออธิบาย

“อ้อ ันรี” ธรรมศพยักหน้า ปากยังมีอาหารอยู่เต็ม

“อ้อ ันสิ” เธอตอบ และวางตะเกียบลงบนถาดกระดาษที่ห่ออาหาร ก่อนบอก “เย็นนี้ออกเร็วหน่อยก็แล้วกันนะ แกจะได้ไปฝึกปั้นซูชิ เพราะมิสเรโกะ

^๔ Left Order อาหารตกค้างซึ่งเหลือจากที่ลูกค้าสั่ง ไม่ว่าจะเป็นสิ่งผิด หรือทำมากเกินไปที่ต้องการ

เรียกจอร์นให้มาล้างจานแล้ว”

“ได้ดี แกจะออกก็โมงละ”

“สักสามโมงครึ่ง คิดว่าอาจจะต้องจอดรถไฟที่เชิงเขาเหมือนเมื่อวาน”

เธอคำนวณสภาพภูมิอากาศที่ไม่แตกต่างจากเมื่อวานมากนัก อากาศภายนอกยังเย็นจัดถึงลบห้าองศาฟาเรนไฮต์ (ประมาณลบยี่สิบองศาเซลเซียส) บวกเข้ากับลมที่ยังกระโชกแรงและหิมะที่ยังตกไม่ขาดสาย เพียงแต่จะเบาลงหรือหนักขึ้นเป็นระยะๆ เท่านั้น

บรรดาทำหน้าที่เมื่อเย็น เมื่อคิดว่าจะต้องเดินขึ้นเขาอีกครั้ง ยิ่งคิดถึงเรื่องทำงาน ก็แทบจะไม่อยากลุกไปจากกองผ้าห่มอุ่นๆ และนั่งเล่นเกมจนถึงเวลานอน...แต่บัดนี้เขาเริ่มเข้าใจแล้วว่า หากนั่งเล่นเกมให้ผ่านพ้นไปวันๆ เขาก็จะไม่มียาได้มาเลี้ยงตัวเองอย่างที่ตั้งใจ

“อีกหนึ่งชั่วโมง” เขามองนาฬิกา แล้วก็หันมายกคิ้วให้คนข้างตัว “เล่นได้ อีกตั้งหลายเกม คราวนี้อาจจริงแล้วนะโว้ย”

“อ้อ ที่ผ่านมามีอ้อมมือให้หรรอกใช้ไหม จนถึงได้ชนะทุกตา” เธอตีหน้ายักษ์เข้าไปอีกครั้ง ตั้งท่าหาเรื่องเต็มที่ บรรดารีบยกมือขึ้นห้ามทั้งสองข้าง

“ไม่ใช่อย่างนั้นหนน...แกเก่งของแกเอง เกิดมาก็เป็นอัจฉริยะในการเล่น เกมมาริโอคาร์ต”

“ฮึ” เธอสะบัดหน้าพริต “จ้างให้ก็ไม่เชื่อ ไอ้คนสอพลอ”

บรรดาหัวเราะกับท่าทางของเพื่อนสาว จึงหัวเราะชอบใจ ก่อนจะโอบแขนรอบคอของเธอแล้วดึงเข้าหาตัวอย่างมันเขี้ยว

“รู้ทันเสียอีกนี่” เขายังหัวเราะชอบใจ หากคนที่อยู่ในอ้อมกอดหนึ่งซึ่งไปทันที ผิวที่สัมผัสกับเขาร้อนวูบๆ วาบๆ ช่วงขณะหนึ่งที่ใบหน้าของเธอซุกเข้ากับลำคอของเขา มือยกขึ้นวางบนนอกของเขาโดยอัตโนมัติ กลิ่นกายของเขาหอมอย่างผู้ชายเป็นกลิ่นสบู่เจือด้วยกลิ่นหอมอ่อนๆ ของน้ำยาโกนหนวดรวรินเข้าจมูก ไม่คิดว่าคนที่ซึ่กเกี่ยวจอบน้ำอย่างเขาจะมีกลิ่นกายอย่างชายชาติตรีเช่นนี้ หรือชายชาติตรีต้องไม่อาบน้ำ...

กระนั้นเธอก็ไม่สนใจจะหาคำตอบให้แก่คำถามของตัวเอง เมื่อเพลอสุดหายใจเข้าไปเต็มปอด และต้องรีบแปกสหนักก่อนที่จะเปลอเตะมันลงไปบน

ลำคอของเขา

แล้วเธอก็ต้องลอบถอนใจเบาๆ เมื่อจู่ๆ เขาก็ปล่อยมืออย่างรวดเร็วพอกับตอนเริ่มเต้น แล้วมือใหญ่ก็ยี้หัวเธอแรงๆ เธอรีบปิดมมุ้งออกจากใบหน้า สะกดกลิ่นอารมณ์อ่อนไหวที่พลุ่งพล่านจนแทบจะระงับไม่อยู่ และกลิ่นใจส่งเสียงทำทนายออกไป

“มาดูซิว่าคราวนี้นั้นจะเอาชนะแก่ได้หรือเปล่า”

“ได้เลย” ธรรมชาติรับผลักกล่องอาหารที่กินจนหมดออกห่าง แล้วก็เริ่มเปิดเกมอีกครั้ง หม่อมสาวตั้งท่าเต็มทีอย่างไม่มีใครยอมใคร หนึ่งชั่วโมงต่อมาทั้งห้องก็เต็มไปด้วยเสียงร้องกรี๊ดของพีรดาและเสียงโห่ฮาของบรรดาดังলন แล้วก็จบลงด้วยชัยชนะของฝ่ายชาย ที่ตัดหน้าพีรดาเข้าเส้นชัยไปอย่างเฉียดฉิว

“ซีโกง ไ้อ้คนซีโกง” พีรดาลุกขึ้นหยิบหมอนข้างตัวพาดลงบนหลังของบรรดาเต็มแรง หากคนถูกพาดไม่สะทกสะท้านสักนิด ยังหันมายิ้มหน้าระรื่น

“ไม่ได้โกงสักหน่อย เขาเรียกว่าฝีมือไว้ย”

“นั่นแหละโกง ถ้าแกไม่โยนกระดองเต่าใส่ฉัน ฉันก็เข้าเป็นที่หนึ่งไปแล้ว”

“นั่นเรียกว่าเทคนิคต่างหากละ แค่นี้แกก็เก่งมากแล้ว เล่นไม่นานเท่าไรหรอกก็เกือบจะเอาชนะฉันซึ่งเป็นเซียนมาริโอได้แล้ว” เขามขและไว้เชิง “และขึ้นให้แกชนะ ฉันขยหน้าแยะ”

“เออ ฉันจะต้องเอาชนะแก่ให้ได้ คอยดูสิ” เธอล่นวจา ก่อนจะลุกขึ้นเมื่อถึงเวลาต้องไปทำงานแล้ว “คืนนี้ค่อยมาสู้กันใหม่”

“ได้เลย” บรรดาเต็งตัวลุกตาม และทำท่าจะปล่อยผ้าห่มม้วนกลมอยู่ตรงนั้น พีรดาจึงกระแอมและทำหน้าเคร่งขี้ไปย้งกองข้าวของทั้งหมดหน้าทีวี

“ใครทำราก็จัดการด้วย”

บรรดาขี้มแหงๆ แล้วก็รีบจัดการเก็บของขนมยัดใส่ถุงอาหาร และนำไปทิ้งขยะ ก่อนจะกลับมาพับผ้าห่มและเก็บหมอนไปวางบนเตียงของเขา พีรดาขี้มด้วยความพอใจ แล้วจึงหมุนตัวกลับเข้าไปในห้องเพื่อเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย

“พร้อมหรือยัง” เธอถามเพื่อนหนุ่มเมื่อกลับออกมา เขาพยักหน้าเป็นคำตอบ ก่อนจะหันไปหยิบเสื้อแจ็กเกตตัวหนา หลังจากสวมทั้งชุดชั้นในตัวยาว

(Long Underwear) หรือที่เรียกกันติดปากว่า ลองจอห์นส์ (Long Johns) กางเกงยีนตัวหนา เลื้อยียดแขนยาวและเลื้อยไหมพรมคอเต่า พร้อมกับถุงเท้าสองชั้น และรองเท้าบูตหนัง ครบเซต พร้อมจะรับมือกับอากาศหนาวอีกครั้ง

หนุ่มสาวใช้เวลาเดินทางไปถึงเมาท์ดัมลส์เพียงสี่สิบห้านาทีเพราะรถไม่ติด และถนนก็ค่อนข้างโล่งเพราะเป็นวันหยุด ผู้คนยังเก็บตัวอยู่แต่ในบ้านเป็นส่วนใหญ่ กระนั้นเจ้าคุณทวดของเธอก็ไม่สามารถแล่นขึ้นเขาเหมือนเช่นเคย เพราะถนนยังลื่นและมีน้ำแข็งบางๆ จับอยู่ด้วยอุณหภูมิมียิ่งต่ำมาก ทั้งสองจอดรถไว้ที่เดิมแล้วก็ลากกันขึ้นเขา และด้วยถนนบางช่วงยังลื่น ธรรมชาติจึงช่วยจับมือของหญิงสาวเพื่อเป็นหลักให้ไปตลอดทาง

แต่แม้ว่าพีรดาจะเดินอย่างระมัดระวังแล้ว หากรองเท้าสวมทำงานที่พื้นนุ่มนิ่มไม่เหมาะสมสำหรับเดินบนพื้นที่มีน้ำจับตัวเป็นน้ำแข็ง ดังนั้นเมื่อเธอเหยียบลงบนแผ่นน้ำแข็งที่ซ่อนใต้หิมะ เท้าของเธอก็ไถลไปข้างหน้า ขาก็ลอยได้งอไปพร้อมกับที่ก้นล้มกระแทกพื้นทันที

ไม่เพียงเท่านั้น เธอยังลากธรรมชาติล้มลงไปด้วย ร่างใหญ่ก้นกระแทกพื้น แต่ไม่แรงเท่าอีกฝ่ายที่เริ่มไถลลงไปตามทางลาดชันจนขาต้องรีบกระโจนตะครุบตัวเธอเอาไว้

เมื่อถูกร่างหนักทับเอาไว้ ร่างของพีรดาจึงหยุดลื่นไหล

“เป็นไงบ้างลูกหมู” ธรรมชาติตัวขึ้นมานิดหนึ่ง และก้มมองหญิงสาวด้วยความเป็นห่วง “แกลุกไหวไหม”

พีรดาจุกจนพูดไม่ออก จึงได้แต่ส่ายหน้าช้าๆ

“เฮ้อ อាកการหนัก เตียวฉันจะพาไปหาหมอ”

อีกครั้งที่พีรดาส่ายหน้า ก่อนจะทำปากขมขมิบ

“แกลุกออกไปจากตัวฉันเสียที หนักไว้อ ลุกไม่ขึ้น”

“อ้าว...” ธรรมชาติหัวเราะเก้อๆ รีบลุกขึ้นจากตัวของเพื่อนสาว และช่วยดึงมือเธอขึ้น “แล้วก็ไม่บอก”

“มันจุกนะสิ” หญิงสาวจึงมำ ใช้มือปิดเกล็ดหิมะที่เกาะพรวาไปตามตัว ธรรมชาติจึงช่วยปิดบนเรือนผมที่กระจัดกระจายออกมาจากหมวกที่กระเด็นหลุดไป

แล้วจึงเดินไปหยิบหมวกให้เธอ

“ไปกันเถอะ นหนาวจะตายอยู่แล้ว” เสียงของชายหนุ่มลั่นเมื่อพ้นกระพบกันก็กึกๆ

พีรดาตัวลั่นสะท้านไม่แตกต่างเพราะเมื่อครู่ได้จมนลงไปใต้น้ำทะเล หายใจรีบออกเดิน หมายถึงจะไปให้ถึงร้านโดยเร็ว หากเดินไปได้ไม่กี่ก้าวแขนหนักๆ ของบรรดาที่วางลงมานั้นไหล

“คราวนี้นั้นจะไม่ปล่อยให้แกล้มอีก” เขาก็มอบอกหญิงสาวที่เงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยความตกใจ “แกหนาว แบบนี้จะช่วยให้อุ่นขึ้นด้วย”

เขาพูดถูก ความอุ่นนั้นแผ่ซ่านปกคลุมไปทั้งกาย และมันยังเล่นปริวิตปรีดขึ้นไปบนพวงแก้มของเธออีกด้วย จนต้องรีบก้มหน้าซ่อนความอาย แต่ชายข้างตัวไม่รู้เรื่องรู้อะไร เมื่อแรงผีเข้าขึ้นเขาไปอย่างรวดเร็วโดยถูกลูกกั๊งหญิงสาวในอ้อมกอดไปพร้อมๆ กัน

พีรดาหมดอารมณ์... วาบหนึ่งที่โลกของเธอถูกระบายเป็นสีชมพู แม้แต่หิมะก็เป็นสีชมพูลอลตา แต่เมื่อถูกกอดแล้วลากลิ่วๆ ขึ้นเขา... ความโรแมนติกก็กลายเป็นความแข็ง!

“ถึงเสียที” บรรดาถอนใจออกมาเฮือกใหญ่เมื่อเปิดประตูเหล็กหลังร้านอาหารเข้าไปสู่ความอบอุ่น เขาตบเท้าลงบนพรมจากมะพร้าวแรงๆ ขณะที่พีรดารีบปิดประตูตามหลังป้องกันลมหนาวที่กรูเข้ามาในร้านตามร่างทั้งสอง แล้วรีบเช็ดเท้าที่พรมเช่นกัน ก่อนจะหยิบบัตรตอกเวลาสำหรับเธอและบรรดา

ทั้งสองแขวนแจ็กเก็ตไว้ในตัวเก็บสำหรับพนักงาน และหันไปทักทายโตชิที่กำลังเตรียมอาหารกับผู้ช่วยในครัว แล้วจึงพากันเดินไปยังหน้าร้าน ซึ่งชินอิจิหรือที่ทุกคนเรียกกันว่าชินจังกำลังปรุงข้าวด้วยน้ำส้มสายชูและเกลือสำหรับทำซูชิ เมื่อไปถึงพีรดาก็รีบฝากเนื้อฝากตัว

“ชินจังคะ ฝากเพื่อนฉันสักคนนะคะ เขาเพิ่งหัดปั้นซูชิวันนี้เอง”

“ไม่ต้องห่วงสาวน้อย” ชินจัง ชายหนุ่มอายุไม่เกินยี่สิบห้าปีหลิวตาให้พีรดา แสดงท่าทีสอกลสนใจเธออย่างเปิดเผย ซึ่งบรรดาสั่งเกตเห็นมาตั้งแต่เมื่อวาน เขารู้ว่าชินจังเป็นหลานชายของโตชิ ซึ่งบัดนี้ถือกรีนการ์ดอเมริกัน และหาก

สาวใดแต่งงานด้วยก็จะสามารถสมัครวีซ่าและสามารถถือสัญชาติอเมริกัน
ได้ในอนาคต

“ขอบคุณค่ะ” เธอโค้งเล็กน้อย ขอบคุณตามธรรมเนียมชาวญี่ปุ่น หาก
วางแผนกับท่าทีของชินอิจิ “งั้นฉันขอตัวไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะคะ”

“ใช่” ชินจึงตอบและมองร่างบางเดินขึ้นบันไดไปสุดสายตาแล้วก็ถอนใจ
เบาๆ

บรรดาคอมย៉ัมเมื่อเห็นกิริยาคล้ำคนนอกหักของชินอิจิ แล้วก็ต้องรีบหุบย៉ัม
เมื่ออีกฝ่ายหันมาบอก

“ใส่เสื้อนี่เสีย” หนุ่มปั้นชูชียื่นเสื้อคล้ายยูคาตะที่มีลวดลายแบบญี่ปุ่นให้
บรรดาคิงถอดสเวตเตอร์ออกแล้วสวมเสื้อนั้นทับเสื้อยืดข้างใน เสื้อแบบญี่ปุ่น
ยาวคลุมสะโพก หากชินอิจิยังยื่นผ้ากันเปื้อนสีขาวให้ผู้ที่เอวทับอีกชั้น “ผ้า
จะต้องสะอาดเสมอ ถ้าสกปรกจะต้องเปลี่ยนใหม่ เข้าใจไหม”

เสียงนั้นเข้มงวด ดวงตาของชินอิจิรวมไปถึงน้ำเสียงแข็งกระด้างต่าง
จากเมื่อครู่ที่ใช้กับพีรดาจนบรรดาคูรู้สึกได้

“ครับ” เขาตอบสั้นๆ และรับผ้ากันเปื้อนมาผูก แล้วคนข้างตัวเขาก็ถามขึ้น
ซึ่งไม่เกี่ยวกับการทำงานใดๆ ทั้งสิ้น

“คุณเป็นอะไรกับผม”

บรรดาคอมย៉ัม รู้ทันทีว่าชินอิจิกำลังทวงเขาเสียแล้ว จึงตอบไป

“ผมเป็นเพื่อนกับเธอครับ เป็นเพื่อนกันมาเกือบเจ็ดปีแล้ว และยังเป็น
เพื่อนที่ดีต่อกันไปอีกนาน”

เท่านี้แก้มอวบๆ ของชินอิจิก็อย้มออก ท่าทีแข็งกระด้างเมื่อครู่แปรเปลี่ยน
ไปเป็นมิตรมากยิ่งขึ้น ไม่นาน ชายหนุ่มทั้งสองก็คุยเข้ากันได้ดี แล้วบรรดาก็เริ่ม
เรียนรู้งานจากชินอิจิ

“คุณว่าผมสวยไหม” เสียงคล้ายคนละเมอดังขึ้น บรรดางยหน้าจาก
ม้วนสาหร่ายตรงหน้า แล้วมองตามสายตาของคนข้างตัว

“หือ ไหน?”

“นั่นไง” ชินอิจิพยักหน้าไปทางหญิงสาวที่เปลี่ยนเป็นชุดกิโมโนลงมา

เรือนผมของเธอพุ่งเป็นมวยและปักด้วยปิ่น ร่วงบอบบางอย่างที่เขาเห็นในตอนเช้า แล้วเขาก็เริ่มมองเห็นสิ่งที่เขาไม่เคยคิดจะมองมานานแสนนาน...

เขาต้องยอมรับว่าพีรดาเป็นผู้หญิงสวยน่ารักคนหนึ่ง เป็นความสวยงามต่างจากวิลาสินี ผู้หญิงที่เปล่งประกายความสวยโดดเด่นในกลุ่มผู้หญิงด้วยกัน และจะกลบรัศมีหญิงอื่นรอบข้างไปหมด มาวันนี้เขาจึงเริ่มมองเห็นความงามของพีรดา อาจไม่สะดุดตาเท่าเพื่อนสาว หากใบหน้าจิ้มลิ้มก็มีเสน่ห์เฉพาะตัว โดยเฉพาะลักยิ้มข้างแก้มคู่นั้น

แต่เขาจะตอบไปอย่างที่ใจคิดไม่ได้ เพราะเขายังไม่อยากจะสร้างศัตรูในเวลาสั้นๆ จึงกระเซ้ากลับไป

“คุณชอบเธอใช่ไหมล่ะ”

“ชอบ” เขาตอบอย่างไม่ปิดบัง ก่อนจะทำหน้าที่ผิดหวัง “แต่เธอเซย์โนมาหลายครั้งแล้ว”

“อ้าวเธอ” ธรรมชาติปากคาง ไม่เข้าใจว่าทำไมเพื่อนสาวถึงปฏิเสธหลานชายเจ้าของร้านได้ลงคอ ซินอิจิก็จัดว่าเป็นหนุ่มญี่ปุ่นหน้าตาดีพอใช้ ไม่ได้ซีริ่วซีเหร่เสียหน่อย “อิม แบลก ผมไม่เคยเห็นเธอมีแฟนเลยนะ เห็นมีเพื่อนสนิทเป็นผู้หญิง ชอบไปไหนมาไหนด้วยกันบ่อยๆ”

“อย่าบอกนะว่าเธอเป็นเกย์^๕” ซินอิจิหน้าเหย รู้สึกเสียตายจับใจหาหญิงสาวในดวงใจจะเป็นพวกลักเพศ

“ไม่รู้สิ ผมก็ไม่สนิทกับเธอขนาดนั้นเสียด้วย...แต่...อิม...” ธรรมชาติทำหน้าที่คิด แล้วคำพูดก็หลุดออกมาโดยไม่ทันยั้ง “อาจจะใช่ก็ได้นะ ไม่งั้นเธอก็คงจะมีแฟน หรือรับเดทกับคุณไปแล้ว”

^๕ เกย์ (Gay) มักหมายถึงบุคคลที่มีรสนิยมทางเพศแบบรักเพศเดียวกัน อาจหมายถึงภาพรวมของความสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกัน คำว่าเกย์ ไม่ได้จำกัดเพศ ซึ่งสามารถใช้ได้ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ไม่ว่าชายรักชาย หรือหญิงรักหญิง ขณะที่คำว่า เลสเบียน ใช้เฉพาะกลุ่มผู้หญิงรักเพศเดียวกัน ใครก็ตามที่เป็น Homosexual เรียกว่า เกย์ ขณะเดียวกันในประเทศสหรัฐอเมริกา ผู้หญิงที่เป็นกลุ่มรักร่วมเพศ ต้องการให้คนเรียกว่าเกย์มากกว่า เลสเบียน

คราวนี้ชินนิจิบเป็นฝ่ายอ้าปากค้างเมื่อได้ยินคำตอบ แล้วสายตาของเขาก็หันไปมองร่างบางที่กำลังกุกกักจืดโตะและสาละวนวางตะเกียบกระดากบนโต๊ะอาหารอีกครั้ง ก่อนจะถอนหายใจออกมาด้วยความเสียดาย

วูบหนึ่งที่ธรรครู้สึกสะใจ คิดว่าต่อไปนี่ชินนิจิบคงจะไม่กล้าไปวุ่นวายกับพีรดาอีกแน่...แล้วเขาก็หวนกลับมาตั้งคำถามกับตัวเองด้วยความงุนงงว่า เขาไปพูดแบบนั้นเพื่ออะไรกัน!

“ธรรค หันหน้ามาหน่อยซิ”

ใกล้เวลาร้านเปิด พีรดาก็เดินมานั่งตรงเก้าอี้สูงหน้าซูชิบาร์ สองหนุ่มช่วยกันเตรียมของสดเกือบเสร็จแล้ว พีรดาที่สังเกตเห็นอะไรบางอย่างบนแก้มของเพื่อนหนุ่ม

“อะไร” ธรรคเงยหน้าขึ้นมองพีรดา

“ต่าย นั่นข้าวเลอะแก้มไปหมดแล้ว” หญิงสาวหัวเราะ แล้วธรรคก็ยกมือขึ้นแตะๆ ทำให้ข้าวที่ติดอยู่หลังมือขณะหัดม้วนข้าวห่อสาหร่ายติดไปตามแก้มและผมมากยิ่งขึ้น “น่าน เลอะเข้าไปใหญ่แล้ว”

ยิ่งเช็ดก็ยิ่งเลอะ พีรดาส่ายหน้าตัก จึงโดดลงจากเก้าอี้ และอ้อมเคาน์เตอร์เพื่อลากแขนธรรคไปยังห้องน้ำ แล้วใช้มือจุ่มน้ำจากอ่างล้างหน้า เช็ดข้าวเหนียวๆ ที่ติดแก้มกับผมของเขาออกจนหมด

“ไหนดูซิ หมดหรือยัง” เธอจับปลายคางของเขาหันซ้ายและขวาเพื่อมองหาข้าวที่ยังอาจติดบนใบหน้าและผมของเขา ก่อนจะพยักหน้าด้วยความพอใจ “เออละ หมดแล้ว”

ธรรครู้สึกร้อนวูบตรงที่มีมือของเธอจับ และมือน้อยๆ ยังลูบแก้มของเขาเบาๆ ทั้งความอบอุ่นเอาไว้ เขาชมวดคิ้วไม่เข้าใจความรู้สึกของตัวเอง และมองหญิงสาวตรงหน้าด้วยความรู้สึกแปลกๆ ที่เขาแจกแจงไม่ถูกเหมือนกันว่ามันคืออะไร รู้แต่ชอบที่จะเห็นเธอเอาใจใส่เขาเช่นนี้

“มานี่” เธอจับเขาหมุนตัว และสาងมือลงไปในเรื่องผมของเขาสองสามครั้ง แล้วก็ถักเปียได้สั้นๆ ก่อนจะรวบด้วยหนึ่งสติก ปากของเธอก็พูดไป “เดี๋ยวจะต้องใส่หมวกด้วย ปล่อยผมยาวๆ แล้วดูไม่ตีเลย”

ร่างใหญ่ลั่นสะท้าน...ไม่ใช่จากลมหนาวภายนอกแน่ เพราะภายในร้านอุ่นจนร้อน และยังร้อนฉ่ำเมื่อมือเล็กๆ สางเข้าไปในเรือนผมของเขา บางสิ่งบางอย่างได้เริ่มต้นถักทอขึ้นพร้อมๆ กับเปียที่พรีดาเป็นผู้ถัก เมื่อเธอหมุนตัวเขาก็กลับมา สายตาสองคู่ก็ประสานกันหนึ่ง คนหนึ่งงุนงง ไม่เข้าใจตัวเอง อีกคนหนึ่งมองด้วยความรู้สึกรักท่วมท้นในอก ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นความอับอายกับการกระทำละลาบละล้วงของตัวเอง

เธอรีบก้มหน้างุด และพึมพำ

“ขอโทษ ฉันทำอะไรไม่รู้จึกคิด แกจะปล่อยเปียก็ได้ล่ะ” พุดจบ เธอก็รีบหมุนตัวออกจากห้องน้ำ และขึ้นไปประงับอารมณ์บนชั้นสองของร้าน

หัวใจของเธอยังกระหน่ำรัวในอก แล้วเธอก็ต้องหากะดามมาซับเหงื่อที่ผุดออกมาบนหน้าผาก...ปานนี้ ธรรมชาติคงจะรู้แล้วว่าเธอรู้สึกอย่างไรกับเขา หากเขาจะอ่านสายตาของเธอเมื่อครู่นี้ออก

ไม่ได้การละ เธอควรจะต้องทำอะไรสักอย่าง ไม่เช่นนั้นจะต้องเกิดปัญหาใหญ่ตามมาอย่างแน่นอน...ว่าแต่เธอจะอย่างไรดีล่ะ เมื่อรับปากเขาไปแล้ว เรื่องที่อยู่...เวลาอีกตั้งเกือบสี่เดือน แล้วเธอจะอยู่อย่างไรที่จะไม่ให้หัวใจของเธอบอบช้ำจนเกินไป...และมันช่างเป็นปัญหาหนักอกเหลือเกิน...

๖

คืนนั้นธรรพ์ใช้เวลาานกว่าจะเริ่มม้วนข้าวห่อสำหรับรายได้รูปอย่าง
ที่ชินอิจิต้องการ เขาคาควมใจฝีมือของตัวเองยิ่งนักเมื่อวางถาดไม้ซึ่งมีข้าวห่อ
สำหรับที่ตัดเป็นชิ้นเล็กๆ พร้อมประดับพลาสติกสีเขียวและเครื่องเคียงวางลง
บนตู้กระจก พอพริดาเดินมาถึง เขาก็ยกคิ้วถาม

“สวยไหม ชินจึงบอกว่าใช้ได้แล้ว”

“สวย...เก่งเหมือนกันนี่แก” หลังจากอารมณ์กลับเข้าสู่ภาวะปกติ เธอก็
สามารถพูดคุยกับเขาได้เหมือนเดิม จนกล้าพอจะกระเซ้าเขาบ้าง

“ขอบคุณ” เขาโค้งตัวรับคำชม ชินจึงซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ยินทั้งสองพูดกัน
เป็นภาษาไทย ก็ถามขึ้นว่าทั้งสองคุยอะไรกัน ธรรพ์จึงตอบไป แล้วหนุ่มญี่ปุ่น
ก็ทำหน้าที่ครัว

“ทำไม่มูไม่เคยชมผมเลย ผมเป็นคนสอนเขาอะ อีก็อย่าง ผมก็ปั้นซูชิ
และแต่งได้สวยกว่านี้ตั้งเยอะ”

บ๊ะ ไฉน คนฟังชมวดคิ้วไม่พอใจ และบ่นต่อในใจ ก็มันเกิดมาพร้อมกับ
ซูชิหน้าว่า และถ้ามาแข่งกันปั้นข้าวเหนียวหมูปิ้ง มีหรือที่ชินอิจิจะเอาชนะเขาได้

พริดาทำหน้าที่ແຍງๆ ก่อนจะชมไปแค้นๆ พร้อมให้เหตุผล

“คุณเป็นพ่อครัวใหญ่นี่คะ ฝีมือก็ต้องสวยเลิศมากอยู่แล้ว แต่ที่ชม
 ธรรมชาติเพราะเขาเพิ่งหัด จะได้มีกำลังใจ”

“อ้อ เข้าใจละ” พ่อครัวใหญ่อุ้มหน้าบานแจ่ม พิรดาจึงรีบคว้าถาดไม้และ
 ปลาดิบที่จัดในถาดทรูยกไปเสิร์ฟลูกค้าที่เข้ามาจับประทานจนเกือบเต็มทุกโต๊ะ
 อย่างรวดเร็วเพราะไม่อยากเสวนากับชินอิจิก

หนุ่มสาวหลายคู่เลือกที่จะนั่งหน้าซูชิบาร์ เพื่อชมวิธีการปั้นซูชิที่ชินอิจิก
 แสดงฝีมือวาดลวดลายเต็มที่ จนธรรมชาติต้องหลบไปชิดด้านใน และมีหน้าที่ม้วน
 ข้าวห่อสาหร่ายกับจัดจานสลัดเท่านั้น แล้วเขาก็เห็นลูกค้าที่มานั่งหน้าเคาน์เตอร์
 ทิปชินอิจิกด้วยจำนวนเงินมากกว่าสิบเปอร์เซ็นต์ของค่าอาหารหลายคู่ เขาจึงเริ่ม
 เข้าใจว่าทำไมพิรดาถึงอยากให้มาทำงานอยู่ตรงนี้มากกว่าวิ่งรอกล้างจานในครัว
 งานปั้นซูชิแสนจะง่าย และเงินดีอย่างนี้เอง...

ไม่นาน ชินอิจิกก็แบ่งออร์เดอร์มาให้เขาบ้างเพราะรับเองไม่ทัน ธรรมชาติเริ่ม
 บั่นซูชิ และตกแต่งตามแบบในภาพที่ชินอิจิกติดไว้บนฝาตู้ ไม่นานเขาก็เริ่มคล่อง
 ขึ้น สามารถรับมือเสียงดังปังๆ ได้เช่นเดียวกับชินอิจิก แล้วก็มียูกำลังตรง
 หน้าของเขาเพื่อชมวิธีการปั้น ซึ่งธรรมชาติพร้อมที่จะแสดงและบริการตามสั่งอย่าง
 เต็มที่

“แม่เจ้า ไม่นึกว่าแค่ปั้นข้าวเหนียวมันจะได้เงินเยอะขนาดนี้” ธรรมชาติ
 ตื่นเต้นกับจำนวนเงินที่ได้รับในคำคิสนั้นระหว่างขับรถกลับด้วยกัน เงินสดสี่สิบ
 เหรียญเหวอะๆ นอนหนึ่งในกระเป๋า ยังไม่นับเงินค่าชั่วโมงที่ได้ตอนสิ้นเดือน
 อีก รวมๆ แล้วคิสนี้เขาได้เงินทั้งหมดถึงแปดสิบเหรียญเลยทีเดียว

“คนเก่าเพิ่งออกไป เพราะย้ายตามแฟนไปเมืองอื่น ที่จริงเขาก็ชอบที่นี้จะ
 เพราะเงินดี แต่ต้องย้ายตามแฟน” พิรดาอธิบาย “พอคนเก่าออก มิสเรโกะก็เลย
 หาผู้ช่วยชินิจัง แล้วเสนอตำแหน่งให้แกเพราะเห็นว่าแกเป็นเพื่อนของฉัน ก็
 อยากให้ได้เงินดีๆ”

“เออ ฉันเข้าใจแล้ว เงินดีจริงๆ ด้วย” เขาริบเออออ “อย่างนี้เดือนๆ หนึ่ง
 ก็ได้หลายตั้งค์ แล้ววันธรรมดาเขาต้องการคนปั้นซูชิอีกหรือเปล่าวะ บางทีฉัน
 อาจจะไปทำด้วยก็ได้” เขาสนใจทันที

“วันธรรมดาคนไม่ค่อยเยอะเท่าไร่ ชินจึงคนเดียวก็ไหว และเหตุผลหนึ่งที่คุณแก่ออกก็เพราะแบบนี้แหละ เขาอยากทำทุกวัน แต่มีสระก็ไม่ต้องทำ เพราะไม่อยากจ่ายเงินเพิ่มโดยไม่จำเป็น เขาจึงตัดสินใจตามแฟนไปทำงานเมืองอื่น และได้เป็นพ่อครัวประจำ ก็เลยไป ที่นี้พอเกษมสมัคร มีสระก็สนใจ เพราะอยากได้คนช่วยชินอิจิแค่ตอนสุดสัปดาห์ เหมือนนั้นไง”

“อ้อ อย่างงั้นวันธรรมดาก็มีคนเสิร์ฟอยู่แล้วเหมือนกันใช่ไหม”

“มีแล้ว มินนี่ ลูกครึ่งญี่ปุ่น-อเมริกันเป็นคนเสิร์ฟเพิ่มเวลาที่นี้ แต่อาทิษฐ์นี้บ๊วยเพราะอากาศหนาว ก็เหลือแต่ฉันนี่แหละ”

“สวยเป๊าะ มินนี่เนี่ย” ได้ยินชื่อเพราะ ธรรมชาติก็อดถามไม่ได้ตามวิสัยของชายหนุ่ม

“สวย อายุสี่สิบสาม ไม่ได้เรียนมหาลัย ก็เลยทำงานเต็มเวลา” เธอเล่าคร่าวๆ แต่ไม่ได้บอกสิ่งที่คุณคิดเกี่ยวกับหญิงสาวนามว่ามินนี่ หรือมิโฮะผู้นี้ เพราะถือว่าเป็นการไม่สุภาพที่จะพูดถึงคนอื่นลับหลัง

โดยส่วนตัวแล้วเธอไม่ค่อยถูกชะตากับมิโฮะสักเท่าไร เพราะไม่ชอบนิสัยขงและเห็นแก่ตัวของหล่อน ที่มักทะเลาะกับพนักงานเสิร์ฟชาวญี่ปุ่นอีกสองคน เรื่องแบ่งโต๊ะและทิปบ่อยครั้ง มีแต่เธอเท่านั้นที่มีโฮะยังคุยด้วยได้ เพราะเธอไม่ชอบมีเรื่องกับใคร

ไม่ใช่แค่เรื่องนี้เท่านั้นที่เธอไม่ค่อยชอบใจ นิสัยส่วนตัวของหล่อนอีกเช่นกันที่ทำให้พิรดาถอยห่างออกมา เมื่อทราบที่หล่อนเป็นเด็กมีปัญหาเพราะพ่อแม่แยกทางกัน เรียนจบไฮสคูลก็แต่งงานกับผู้ชายที่คบกันได้แค่ไม่กี่เดือน แล้วก็หย่า แล้วก็แต่งงานใหม่อีกสองครั้ง โดยสถานะปัจจุบันคือหย่า และมักเที่ยวเตร่แทบทุกค่ำคืน เมื่อนิสัยพื้นฐานไม่ตรงกัน เธอก็ไม่เคยยุ่งเกี่ยวนอกจากการทำงานเท่านั้น

“อืม...” ธรรมชาติทำหน้าที่เจ้าเล่ห์ แล้วคนข้างตัวก็กระแอมเบาๆ

“ผู้ชายที่นิสัยเหมือนกันทุกคน พอห่างแฟนมาหน่อยก็อดไม่ได้ที่จะก้อว่อก้อตักผู้หญิงอื่น”

“แหม แกก็พูดเกินไป ฉันแค่ถามเล่นๆ เท่านั้นเอง” ธรรมชาติหวั่นระเสียงดัง “อีกอย่าง ฉันไม่เคยทำให้หวานเสียใจ แกก็น่าจะรู้”

“เออ ฉันรู้” พีรดาอุบิบบิในคอ ก่อนจะรีบหันมองข้างทาง เพราะจู่ๆ ก็รู้สึกเจ็บแปลบที่หัวใจขึ้นมากะทันหันเมื่อได้ยินชื่อเพื่อนสาว หากพรรคซึ่งไม่รู้เรื่องราวก็พูดต่อ

“วันก่อนฉันโทร.คุยกับหวาน เธอบอกว่ากำลังจะได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้จัดการฝ่ายการตลาด เธอบอกว่าดีใจมากๆ ได้เงินเดือนตั้งห้าหมื่นกว่า คนจบโทยังไม่ได้มากเท่านี้เลย”

“อือ” พีรดายังไม่หันกลับมา และตอบไปส่งๆ

“เธอว่าเจ้านายชอบผลงานของเธอมาก ถึงได้ไต่เต้าเร็ว”

‘ไต่เต้าหรือไต่เต้าไต่ก็ไม่รู้’ นั่นเป็นข้อความที่แก้วขวัญเขียนมาเล่าให้ฟัง ในจดหมายฉบับล่าสุดเมื่อวันทิวาสินีให้ฟัง เธอรู้ว่าแก้วขวัญไม่เคยชอบทิวาสินี ด้วยเหตุผลต่างๆ คือ อดีตครูเมตชอบทำตัวชมผู้หญิงทุกคนไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ไหนๆ แต่เธอก็ทนอยู่กับเพื่อนที่มาจากอำเภอเดียวกันจนเรียนจบมหาวิทยาลัย ทั้งนี้เป็นเพราะเคยรับปากกับบิดามารดาของทิวาสินีเอาไว้ นั่นเอง

‘ฉันว่ายายหวานรู้แหละว่าฝ่ายชายมีเสียแล้ว เมียรวยออกทุน ผู้ชายทำงาน เมียอยู่บ้านไม่รู้เรื่องราว’ เนื้อความจดหมายเล่ารายละเอียด หลังจากแก้วขวัญสืบเรื่องราวของทิวาสินีมาได้ละเอียดลออ ต่างจากข่าวลืออย่างคร่าวๆ และจดหมายฉบับนี้ยังนอนนิ่งอยู่ในกล่องเมลบอกรีพร้อมทั้งภาพถ่ายจากกล้องโทรศัพท์มือถือที่เพื่อนสาวแอบถ่ายขณะที่ชายหญิงเดินโอบเอวกันไปที่ลานจอดรถ แก้วขวัญซึ่งทำงานบริษัทออกแบบภายในให้แก่อีกใหม่บริษัทเนเจอร์บิวตี้ของนายสุวิทย์ หนู่มใหญ่ชื่อดังในวงสังคมไฮโซที่ทิวาสินีทำงานด้วย บังเอิญเห็นทั้งสองเข้าจึงแอบเริ่ม จึงรีบคว้ามือถือถ่ายรูปนี้ส่งมาให้เธอ

‘เอาไปให้อีตารรรถดูด้วยนะยะ มันจะได้หูตาสว่างขึ้น แล้วหันมามองผู้หญิงที่ดีๆ กว่ายายนั่นเสียที’

แก้วขวัญตอบท้ายจดหมายแจ้งข่าวเรื่องเรียนต่อด้วยคำสั่ง เพราะรู้มาตลอดว่าเธอชอบพรรค หากเธอไม่เคยข้องแวะกับแฟนเพื่อนมาตลอดเวลากว่าสองปีที่ผ่านมา ถึงแม้จะเรียนที่เมืองเดียวกันก็ตาม จึงไม่คิดจะเอาภาพที่วานี้ไปให้เขาดู เพราะไม่มีความจำเป็น

และวันนี้เธอก็เห็นแล้วว่า วิลาลีนีสามารถเลื่อนตำแหน่งจากพรีเซนเตอร์ เป็นผู้จัดการฝ่ายการตลาดได้ภายในเวลาไม่ถึงสองปี...ดังนั้นคำพูดของแก้วขวัญ อาจจะไม่ผิด

“เมื่อก็้อตาซินจึงถามว่าแกเป็นเกย์หรือเปล่า” จู่ๆ ธรรมชาติก็วกเข้าสู่เรื่องของ เธอ

“หา! จะบ้าเหรอ” พรีดาหันขวับมาทันที แล้วแหงนเสียงดัง “ไม่นึกว่าพวกผู้ชายจะนินทาผู้หญิงได้ น่าเกลียดจริงๆ”

“ใครว่าฉันนินทา ก็เขาถามแล้วแกจะให้ฉันทำไงวะ” ธรรมชาติหน้าซื่อ ไม่รับผิดว่ามีส่วนนินทาเธอไปบ้างเหมือนกัน แต่โยนความผิดส่วนใหญ่ให้กับอิตา คนปั้นซูชิแทน

“เขาถามอะไรแก” เธอหรีตถาม พร้อมจะเอาเรื่องเต็มที่

“เขาถามว่าฉันเป็นแฟนแกหรือเปล่า ฉันก็ตอบว่าเราเป็นเพื่อนกัน เขา ก็ดูเหมือนจะโล่งใจ และป็นให้ฟังว่าแกปฏิเสธเขามาหลายครั้งแล้ว”

คนฟังย่นจมูกไม่ชอบใจที่ถูกกล่าวถึงลับหลัง ทั้งนี้เธอมีเหตุผลมากพอ ที่จะปฏิเสธชินอิจิ ด้วยบังเอิญรู้ว่าชินอิจิกับมิโสะเคยคบกันจนเกือบแต่งงาน กันด้วยซ้ำ เพราะชินอิจิต้องการเป็นอเมริกันให้เร็วที่สุดด้วยการแต่งงาน แทน การยื่นขอกรีนการ์ดในฐานะพ่อครัวร้านอาหารซึ่งจะต้องสอบและใช้เวลาหลายปี ส่วนมิโสะก็ต้องการจะจับหลานชายเจ้าของร้านอาหารใหญ่ เมื่อผลประโยชน์ ตรงกันก็ตกลงแต่งงาน แต่แล้วก่อนงานแต่ง ชินอิจิก็ไปเจอมิโสะอยู่กับผู้ชายอื่น เขาแค้นจัด จึงยกเลิกการแต่งงานทั้งหมด

ปัจจุบันทั้งสองยังทำงานด้วยกัน แต่ไม่ค่อยคุยกันเกินความจำเป็น เธอ เข้ามาทำงานหลังจากเกิดเรื่องได้ไม่นาน แล้วชินอิจิก็แสดงความสนใจเธอ แต่ เพื่อนร่วมงานเข้ามากระซิบเรื่องระหว่างเขากับมิโสะให้ฟัง เธอจึงรีบถอยห่าง ชินอิจิเพราะไม่อยากมีปัญหากับใคร

แต่เมื่อย้อนกลับมาถามตัวเองอีกครั้ง ว่าเพราะเหตุใดถึงปฏิเสธชินอิจิ... เธอก็ได้คำตอบว่า...เพราะไม่เคยมีชายคนใดสามารถลบภาพของธรรมชาติออกไป จากใจได้เลย...รวมทั้งชินอิจิ เธอจึงเลือกที่จะเซย์โนมาตลอด

“ฉันไม่ชอบเขา ทำไมจะต้องตอบรับ” เธอตอบเสียงแข็ง

“ก็นั่นแหละ เขาถามฉันว่าแกมีแฟนหรือยัง ฉันก็บอกว่าไม่เคยเห็นนะ อีกร้อย เห็นแกตัวติดกับเพื่อนแกอย่างกะตั้งเม แต่ยังอยู่กับหวาน ฉันยังแปลกใจ”

พีรดาเลือกที่จะไม่ตอบข้อสงสัยของเธอในข้อหลัง เพราะไม่จำเป็นต้องอธิบายว่าบิดาและมารดาของวิลาสินีเป็นห่วงบุตรสาวเสียจนต้องขอร้องให้เธอ สัญญาว่าจะเช่าห้องร่วมกันจนกว่าจะจบ แต่ก่อนเธอไม่เคยรู้นิสัยที่แท้จริงของเพื่อนสาว จนกระทั่งมาอยู่ด้วยกัน ก็เริ่มเห็นนิสัยหลายๆ อย่างที่เข้ากันไม่ได้ และเธอก็เลือกที่จะชุกออยู่กับแก้วขวัญ ขณะที่วิลาสินีก็มีกลุ่มเพื่อนๆ ของตัวเอง ทั้งสองจึงเพียงแค่ว่า ‘อาศัย’ ห้องพักเดียวกันเท่านั้น หากความสัมพันธ์กลับไม่ได้ลึกซึ้งอย่างที่ควรจะเป็นเลย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมี ‘ธรรค’ มาเป็นตัวแปรสำคัญ พีรดา ก็ยิ่งถอยห่างไปสุดๆ เพราะไม่อยากให้หัวใจของตนบอบช้ำไปมากกว่าที่จำเป็น

“...ที่นี้ ชินจ้งก็เลยเดาเอาสิว่าแกเป็นเกย์...”

หูของหญิงสาวฟังบ้างไม่ฟังบ้าง และไม่สนใจด้วยว่าใครจะคิดยังไง บางทีอาจจะดีเสียอีก หากดึงเพื่อนสาวมาป้องกันตัวและหัวใจ

“ใช่ ฉันเป็นเกย์” เธอตอบเสียงเรียบ แล้วหัวใจก็ปวดอีกแปลบ เพราะรู้ว่านี่จะเป็นวิถีชีวิตที่กีดกันธรรคออกไปจากชีวิตของเธอได้ตลอดสี่เดือนข้างหน้า “กับแก้วนั่นแหละ เราสองคนรักกันมาก ฉันถึงตัดสินใจขอทำงานหนึ่งปี บางทีถ้าแก้วเรียนจบ เราอาจจะอยู่ที่นั่นต่อไปเลย แล้วเราจะย้ายไปอยู่ซานฟรานซิสโก เมืองเสรีสำหรับเพศที่สามด้วยกัน”

เธอตอบ หากระหว่างที่พูดไปก็ต้องลอบกลืนน้ำลายสองสามครั้งด้วยความรู้สึกตะครันตะครอตตัว ไม่ได้เหยียดเพศใด เพียงแต่รู้สึกกลัวกับผลการโหวตที่จะตามมาในอนาคต แล้วก็คิดไปถึงเพื่อนสาวและขอโทษในใจว่าอย่าโกรธเธอเลยที่ต้องดึงเพื่อนมาเป็นโล่ เพราะเธอไม่มีหนทางใดแล้วจริงๆ

คนข้างตัวของเธอหันมาทำปากหวิว...พูดไม่ออกเมื่อได้ยินคำตอบที่ตรงจนกระทั่งแตกกลางใจ...วูบหนึ่ง เขารู้สึกเสียดาย...

“ชินจ้งเข้าใจไม่ผิดหรอก” เธอหันมองธรรคแล้วแหงเสียงดัง “จะหุบปากได้หรือยังล่ะ หรือจะอ้าปากค้างจนถึงพรุ้งนี้เข้าเลย”

เท่านั้น ขากรไกรของพรรคก็หุบฉับ ก่อนจะหันมองถนนเบื้องหน้าด้วยความรู้สึกสับสนและงุนงงสุดขีด

“แก...แกอยู่กับหวาน...แกเคย...เคย...”

พืดอกอายจนหน้าร้อนนูนวาบไปหมด แล้วก็รีบตอบก่อนที่เขาจะจินตนาการไปไกล

“หวานไม่เคยรู้ และฉันมีแก้วแล้ว พวกเราเข้าใจคำว่า ‘ของ’ ของคนอื่นเหมือนกัน”

“เฮ้อ โลงอก” พรรคถอนหายใจติดๆ กันหลายครั้ง รวากับมือไขว่คว้าอยู่นั้นนั้นหนา “ค่อยยังชั่วหน่อยที่รู้ว่าแกเป็นเลสเบี้ยน ฉันกำลังรู้สึกแปลกๆ อยู่พอดี แต่พอรู้แบบนี้ก็ดีแล้ว ฉันจะได้ไม่ต้องกังวล”

“แปลกเรื่องอะไร” เธอสงสัย

“แปลกตอนที่เห็นแกนุ่งยกทรงเล่นโยคะตอนเช้า กับตอนที่แกเซ็ดแก้มให้ฉันลึะวะ ฉันกำลังคิดว่าแกก็สวยเหมือนกัน ก็เริ่มใจคอไม่ดี กลัวจะหวั่นไหวไปกับแกแล้วทำให้หวานเสียใจ เฮ้อ...” เขาถอนใจดังๆ อีกครั้ง “โชคดีที่แกไม่สนผู้ชาย ไม่งั้นฉันคงแย เดี่ยวได้สปาร์กกับแกจนไฟชอร์ตตายแน่”

คำพูดติดตลก หากก็ตรงไปตรงมาเหมือนนิสัยของเขาทำเอาแก้มเธอร้อนจนแทบไหม้ บางทีเธอคงจะแดงไปทั้งตัวเพราะความอับอายแล้วก็ได้เมื่อเขาเอ่ยถึงความรู้สึกของเขามีต่อเธอ และมันก็ได้สร้างความตกใจให้เธอมากทัดเทียมกัน แต่แล้วทุกอย่างก็ต้องจบลงโดยไม่ทันได้เริ่มต้น เมื่อเธอหลอกเขาว่าเธอเป็นเกย์

“แกไม่ต้องห่วง แกปลอดภัยจากฉันแน่” เธอเขินเขี้ยวตอบไป

“ฉันดีใจวะ ที่แกเปิดอกบอกฉันตรงๆ ไม่งั้นฉันคงจะกลุ้มใจ ดีละ ต่อไปนี้เราสองคนก็จะเป็นเพื่อนสนิทกัน ว่าแต่แกเป็นทอมหรือว่าดี้วะ”

เธออยากเบียดกะโหลกคนถามยิ่งนัก หากก็กั๊กฟันตอบไป

“เป็นได้ทั้งสอง แล้วแต่สถานการณ์”

“อ้าวเธอ แล้ว เวลา...บ่มบ่ม พวกแกทำไงวะ”

เธออยากจจะร้องกรี๊ดกับความไร้สาระของพรรค เธอจะตอบเขาได้ยังไงเมื่อยังไม่เคยมีประสบการณ์ ไม่ว่ากับผู้หญิงหรือผู้ชาย

“ความลับ ไม่มีใครพูดเรื่องนี้หรือหน้า” เธอปิดไปให้พ้นจากตัว

“มีสิ พวกผู้ชายเขาคุยกัน พวกเราไม่เคยมีความลับต่อกัน”

เธอหันมองคนพูด แล้วหลุดปากถามออกไปโดยไม่ทันยั้งคิด

“แม่กระทั่งกับหวานอย่างนี้”

“ใช้สิ ยิ่งใครมีแฟนสวยๆ อย่างหวานก็ยิ่งอยากจะอวด อยากให้คนอื่น
อิจฉายังไงล่ะ”

เป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกเกลียดนิสัยชอบอวดของผู้ชายจับใจ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งผู้ชายที่เธอมีความรู้สึกดีๆ มอบให้ เพียงแค่นี้เธอก็เปลี่ยนความคิด
และขอความรู้ลึกลับๆ ที่เคยมอบให้เขาคืนกลับมา

“พวกเราไม่เหมือนกัน” เธอกลืนน้ำลายลงคอ พยายามสะกดกลั้นมิให้
น้ำตาไหลริน หากยังพูดด้วยเสียงลั่นพร่า “พวกเรารู้จักคำว่า ความรัก และ การ
ให้เกียรติคนที่เรารัก นี่แหละคือส่วนประกอบสำคัญของคำว่า ‘รัก’ หากแกยัง
จะเคยรู้สึกกับหวานบ้าง”

เธอก้มหน้าและใช้มือบีบจมูกเบาๆ ในความมืด ไม่ปล่อยให้ให้น้ำตาไหลริน
แล้วก็ตั้งใจยิ่งนักที่เข่าขบรถเลี้ยวเข้าในบริเวณบ้าน ก่อนจะเข้าไปจอดในโรงรถ
เธอจึงรีบเปิดประตูออกมาและรีบเช็ดน้ำตาอย่างรวดเร็ว แล้วเดินไปเปิดประตู
ห้องพัก โดยปล่อยให้ธรรมชาติออกประตูห้องเอง

“แกเป็นอะไรไปวะ” คนเดินตามหลังมาถามขึ้นด้วยความแปลกใจ
ที่เห็นพรีดาดูลึกลับลึกลนชอบกล “ถ้าแกไม่ชอบ ฉันไม่ถามก็ได้นะ”

“ดีแล้ว ต่อไปอย่าถาม ฉันไม่ชอบ” พรีดาหันมาเผชิญหน้ากับเขา
หลังจากเช็ดน้ำตาออกไปจนหมดแล้ว ก่อนจะตัดบท “เอาละ ดึกมากแล้ว ฉัน
จะนอนละ”

“อ้าว ไหนว่าจะเล่นเกมแก้มือเมื่อกลางวันไม่ใช่หรือ” ธรรมชาติหัวง

“แกเล่นไปเถอะ ฉันเหนื่อย” เธอตอบอย่างไร้เยื่อใย ก่อนจะหมุนตัวกลับ
เข้าห้อง กลับไปซ่อนตัวอยู่ในห้องแคบๆ อันเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยที่สุดในโลก
ในเวลานี้ เพื่อหลบไปเลียแผลใจเสียบๆ ตามลำพัง

วันต่อมา โทรทัศน์ก็ประกาศข่าวพายุหิมะที่กำลังจะผ่านพ้น พร้อมกับบอกรายชื่อโรงเรียนและมหาวิทยาลัยที่เริ่มเปิดในวันถัดไป ซึ่งก็รวมถึงมหาวิทยาลัยของหนุ่มสาวทั้งสอง และวันนี้ก็เป็นวันสุดท้ายของการติดพายุหิมะแล้ว

พีรดาออกมาจากห้องในตอนสายมากแล้ว และเธอก็ยังไม่ตื่นเพราะเล่นเกมจนตึกตื่น เธอต้มกาแฟ และทำแซนด์วิชหน้าเป็นอาหารมือเที่ยงง่ายๆ สำหรับตัวเอง ตอนแรกก็ว่าจะไม่ทำเผื่อชายหนุ่ม แต่ก็ใจแข็งไปไม่ตลอดรอดฝั่ง เมื่อบึงขนมปังของตัวเองแล้ว จึงบึงเผื่อเขาอีกหนึ่งคู่ เมื่อทำเสร็จก็ปิดด้วยแผ่นพลาสติกแร้ววางไว้บนเคาน์เตอร์ ส่วนตัวเองก็ถือกาแฟและแซนด์วิชเข้าไปกินในห้อง พร้อมกับติดป้ายห้ามรบกวนที่หน้าห้องเอาไว้ ตั้งใจจะไม่ออกมาอีกจนกระทั่งเย็น

หากคนที่ไม่ค่อยมีความอายและไร้มารยาทอย่างเธอ เมื่อเขาตื่นและจัดการกับแซนด์วิชเรียบร้อยแล้ว ก็เล่นเกมต่อไปอีกนิดหน่อยจนรู้สึกเบื่อที่ไม่มีเพื่อนคุย จึงตัดสินใจเดินไปเคาะประตูห้องพักของเพื่อนร่วมห้อง ก่อนจะหมุนลูกบิดประตูเข้าไปโดยไม่รอฟังเสียงอนุญาต

พีรดาเงยหน้าขึ้นจากภาพสเกตซ์บนโต๊ะเขียนแบบด้วยความตกใจ เปิดสมุดภาพที่เธอกำลังวาดอย่างรวดเร็ว ก่อนจะทำหน้าบึ้งใส่คนไร้มารยาท

“เข้ามาทำไม ไม่เห็นป้ายห้ามรบกวนระอะ”

“เห็น...” เธอลากเสียงยาว “แต่ฉันเหงานี่นา แกออกไปอยู่เป็นเพื่อนฉันข้างนอกเถอะนะ หรือจะไปเล่นเกมด้วยกันก็ได้”

“ฉันมีงานต้องทำ แยกไปเล่นคนเดียวเถอะ” เธอบอกปิดไปโดยไม่เสียเวลาคิด เพราะไม่อยากจะอยู่ใกล้เขามากแม้แต่นิดเดียว ด้วยอารมณ์ยังคุกรุ่นมาตั้งแต่เมื่อคืน

“ไม่เล่นก็ได้ แต่แยกไปนั่งด้วยกันไม่ได้เหอ หรือแกจะทำงานที่โต๊ะคอมพิวเตอร์ก็ได้ ฉันจะไม่กวนแกเลยนะ”

พีรดานิ่งหน้า ก่อนถามไปด้วยความสงสัย

“เมื่อก่อนแกก็อยู่อพาร์ทเมนต์คนเดียว เวลาเหงาทำไง”

“ฉันไม่เหงาเหอ เพราะแถวๆ นั้นมีพวกเด็กประถมเยอะ พวกเด็กๆ

ชอบมาเล่นเกมกับฉันประจำ หรือถ้าเบื่อก็ออกไปหาเพื่อน ไปกินเหล้าตามเรื่องตามราว”

เธอนึกอยากจะไล่เขาออกไปหาคนอื่น หรือไปกินเหล้าตามเรื่องตามราวอย่างที่เขารู้สึก หากก็รู้แก่ใจว่าเขาทำแบบนั้นไม่ได้เพราะไม่มีรถและไม่มีเงิน ดังนั้นเธอจึงเป็นคนเดียวที่เขาจะรบกวนได้ในเวลานี้

“ฉันไม่อยากเล่นเกม แต่จะไปนั่งเป็นเพื่อนก็แล้วกัน ไอ้คนขี้เหงา” เธอสรุปง่ายๆ ก่อนจะซุกสมุดสเกตซ์ภาพไปในชั้นหนังสือเล็กๆ ข้างตัว

“ซูเรย์!” ธรรมชาติแกล้งกระโดดโลดเต้นเหมือนเด็กชายเพื่อนเล่นของเขา ยามชนะเกม แล้วไม่รอช้า เขาก็เดินเข้ามาลากแขนของเธอออกไป फिरดาจึงต้องเปิดคอมพิวเตอร์เพื่อทำงาน ขณะที่เขาก็หรีเสียงโทรทัศน์ให้เบาลงเพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนคนทำงาน และยังนั่งจุ่มปากโดยมีผ้าห่มสีดำห่อตัวกลมเป็นม้วนรอบ โพล่มาแต่ศีรษะที่มีผมมกระเซิงไปคนละทิศละทาง ราวกับโนริมากิใส่สาหร่ายที่เขาบรรจงม้วนเมื่อคืน

เธออดหัวเราะกับความช่างจินตนาการของตัวเองไม่ได้ จึงหยิบสมุดสเกตซ์ซ็อกเล่มที่วางอยู่ใต้โต๊ะคอมพิวเตอร์ขึ้นมา ก่อนจะนั่งมองด้านหลังของข้าวห่อสาหร่ายม้วนใหญ่ และลากดินสอร่างภาพที่เห็น แล้วก็ได้ภาพข้าวห่อสาหร่ายที่น่าเกลียดน่ากลัวที่สุดในโลก!

หลังจากวาดภาพด้านหลังบรรจงหน้าใจ เธอก็หันกลับมาทำงานของตัวเอง หากก็ไม่มีสมาธิสัก จึงตัดสินใจเปิดอีเมล ก็เห็นจดหมายของเพื่อนรักมารออยู่แล้ว

เธอไล่สายตาไปตามตัวอักษรอย่างรวดเร็ว เห็นว่าเพื่อนสาวเพิ่งส่งมาได้ครึ่งใหญ่ หากเมื่อเข้าไปเช็กเอ็มเอสเอ็น ก็ปรากฏว่าแก้วขวัญได้ออกจากระบบไปแล้ว จึงไม่มีโอกาสถามรายละเอียดของภาพที่แนบมา นอกจากอ่านคำกระแนะ-กระแหนสั้นๆ ใต้ภาพ

‘เหนือคำบรรยาย’

มันคือภาพบ้านจัดสรรหลังหนึ่ง เบื้องหน้าคือภาพของหญิงสาวในชุดลำลองกำลังโอบแขนรอบเอาผู้ชายร่างสูงคนหนึ่ง ภาพที่เห็นนั้นถ่ายจากระยะห่างพอสมควร แต่เมื่อพิจารณาจากเรือนร่างที่คุ้นเคย เธอก็ได้คำตอบโดย

ไม่ต้องเสียเวลาเฟื่องมองว่าเป็นใคร

‘เพื่อนร่วมงานของฉันถูกเรียกให้ไปดูแลการตกแต่งภายในที่บ้านหลังนี้ะ มันมาเล่าให้ฟังว่าเจ้าของบ้านสวยโคตรๆ และเธอยังเมาที่อีกว่าเคยเป็นดาวคณะ... ตอนแรกเพื่อนฉันมันคิดจะจีบ แต่พอรู้ว่าคุณสุวิทย์เป็นคนจ่ายตังค์ค่าแรง มันก็เริ่มเอะใจ ค่อยไปคุยมา จนถึงได้รู้ว่า เป็นนายยหาวัน เขาเลยแอบถ่ายรูปมาให้ดู บอกว่าเป็นตอนที่สبونเซอร์มาหาที่บ้าน กำลังต้อนรับขับสู้กันใหญ่’

พีรดาอดซ้ำเลื่องไปทางด้านหลังไม่ได้ พอเห็นพรรคกำลังตั้งหน้าตั้งตาเล่นเกมโดยไม่รู้เรื่องรู้ราว เธอก็หันกลับมาบิดรูปภาพนั้นลง แล้วก็รู้สึกสงสารชายหนุ่มจับใจที่กำลังถูกแฟนสาวสวมเขาให้โดยไม่รู้ตัว

เธอคงจะช่วยอะไรไม่ได้ และไม่คิดจะเป็นคนบอกเรื่องนี้กับเขา เชื่อว่าอีกไม่นานเขาก็คงจะรู้ความจริงเอง

“ทำงานเมื่อหรือยัง” เสียงดังลอยมาตามลม “ถ้าเมื่อแล้วมานั่งเล่นเกมด้วยกันก็ได้นะ”

“ยังไม่เมื่อ อยากอ่านหนังสือ แล้วแกะละ เมื่อเล่นเกมหรือยัง ถ้าเมื่อมาอ่านหนังสือด้วยกันก็ได้นะ จะได้ช่วยกัน” เธอย้อนถาม ความโมโหลดลงมาเพราะความสงสารและเห็นใจที่เขาถูกหวานหักหลัง แล้วพรรคก็หันกลับมามองเธอ

“เออ จริงสิ พรุ่งนี้มหาลัยเปิดแล้ว ยังมีรายงานที่ยังไม่ได้ทำเลย” เขาทำหน้าที่เหมือนเพื่อนักขึ้นได้ แล้วก็รีบปิดเกมลง “ถ้างั้น มาอ่านหนังสือกับแกก็ได้ แล้วจะได้วิเคราะห์ไปตอบคำถามของอาจารย์”

พีรดาพยักหน้ารับ เธอปิดคอมพิวเตอร์ลงแล้วก็ชอบสมุดสเกตซ์ภาพมาวางบนโต๊ะกินข้าว พร้อมกับดินสอและตำราเล่มใหญ่ ฝ่ายพรรคก็หยิบตำราออกมาเช่นกัน จากนั้นทั้งสองก็หมกมุ่นอยู่กับตำราของตัวเอง โดยพรรคหนึ่งไฮไลต์ใจความสำคัญในตำรา ขณะที่พีรดานั้นก็ร่างภาพตึกที่เธอต้องการจะนำเสนออาจารย์ในมุมมองต่างๆ พร้อมรายละเอียดก่อนที่จะดราฟต์ลงคอมพิวเตอร์ส่งอาจารย์ต่อไป

หลายชั่วโมงหลังจากนั้น หนุ่มสาวทำงานจนลืมนเวลา จู่ๆ พรรคก็เงยหน้าขึ้นจากโน้ตบุ๊กของเขา แล้วถามขึ้น

“แก้วบริษัทที่ล้มละลายแล้วกลับมาฟื้นตัวได้นี้ ผู้บริหารจะต้องแก้ไข ปัญหาอย่างไรบ้างวะ”

“ไม่รู้สิ มันก็ขึ้นอยู่กับว่าสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมของแต่ละบริษัท เป็นอย่างไร ต้องรู้ปัญหาที่แท้จริงก่อนละมั้ง ถึงจะเริ่มแก้ปัญหาได้ถูก” เธอเดา เพราะไม่เก่งเรื่องการบริหารธุรกิจสักนิด

“แล้วถ้าขาดสภาพคล่องล่ะ อย่างที่บ้านของฉันถูกเอาเงินไป ไม่มีทุน จะซื้อวัตถุดิบมาตุน ได้แต่สั่งมาทำเป็นลอตๆ ไป มันจะต้องแก้ไขยังไงดี”

เธอเกาหัวแกรกๆ ไม่รู้จะให้คำตอบยังไงเพราะไม่เคยได้เรียนเรื่องพวกนี้ เสียที

“เอาอย่างงี้ก็แล้วกัน พรุ่งนี้ฉันจะไปห้องสมุด แล้วหยิบหนังสือเล่มหนึ่ง มาให้ มันเป็นหนังสือที่พวกนักศึกษาดูแลธุรกิจชอบยืมกันทุกคน เป็นกรณีศึกษา สรุปและวิเคราะห์เกี่ยวกับบริษัทที่ขาดทุนหรือล้มละลาย แล้วกลับมาฟื้นตัวอีกครั้งได้หลายบริษัท บางทีแกอาจจะได้ไอเดียอะไรดีๆ ก็ได้นะ”

“เออ นั่นสินะ” เขาพยักหน้าหงึกๆ หากยังสงสัย “แล้วแกรู้ได้ไงล่ะ”

“ฉันทำงานในห้องสมุด จำได้ว่าต้องจัดไอ้เจ้าเนี้ยขึ้นชั้นทุกวัน แสดงว่ามีคนขอยืมตลอด บางทีถ้าแกอ่านแล้วสนใจก็ไปหาซื้อได้ แต่มันแพงหน่อย เพราะเล่มใหญ่”

ธรรคยันฉมูก หากเป็นเมื่อก่อนเขาคงจะรีบตรูบตรเคียดซื้อไปโดยไม่เสีย เวลาคิดแล้ว แต่ตอนนี้มีเงินในกระเป๋าไม่ถึงร้อยเหรียญ คงไม่เอาไปซื้อตำราเน้

“ไม่มีเงิน อ่านอย่างเดียวก็พอ หรือถ้าดี ยืมมาอ่านหลายๆ ครั้งก็ได้” เขาสรุป

“อืม...หรือมีอีกวิธีก็ช้ำๆ เอา แกวๆ มหาลัยของฉันมีร้านซีดีอ็อกซ์ราคา ถูก ถ้าแกสนใจจริงๆ ก็ไปก๊อปปี้ไว้ได้ แต่แกต้องไปช้ำๆ เองนะ ที่นี้ต้อง บริการตัวเอง” เธอบอก อันที่จริงเธอจะทำได้ก็ว่าได้ แต่ถ้าขึ้นทำเช่นนั้น วันหน้า จะทำให้ธรรคเคยตัวที่มีเธอคอยบริการ

“ได้ๆ ดีเลย งั้นแกยืมมาให้ฉันอ่านก่อน ถ้าดีฉันจะช้ำๆ เก็บไว้”

พี่ดาเยี่ยมที่เขาพูดไม่ยาก...แล้วธรรคก็ก้มหน้าก้มตาพิมพ์งานในโน้ตบุ๊ก ของเขาอีกครั้ง ขณะที่เธอกลับนั่งเฝ้าคางมองคนข้างตัว ก่อนจะตัดใจละลายตา

จากเขาเหม่อมองไปยังช่องแสงที่บัดนี้มีหิมะปิดอยู่เต็ม สมองเธอก็คิดถึง
บรรด...ชายหนุ่มที่มีบุคลิกเหมือนเด็กๆ ไม่รู้จักโต ตรงไปตรงมา เข้าใจกติกา
ของการอยู่ด้วยกันได้ดีพอควรถ้าเขาตั้งใจ หากไม่สนใจ ก็ฝ่าฝืนหน้าตาเฉย
อย่างเช่น ลากเธอออกมาจากห้องทั้งที่มีป้ายห้ามรบกวนแขวนอยู่หน้า

เขาสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายดีพอใช้ได้ บทจะเล่น ก็เล่นเต็มที่
บทจะเรียน ก็ดูตั้งอกตั้งใจดี...

จู่ๆ เธอก็ล้มพับได้ถึงเส้นहीในตัวผู้ชายคนนี้อ่างบอกไม่ถูก เหมือนเด็ก
และผู้ใหญ่ในเวลาเดียวกัน ทั้งน่ารักและน่าหยิกไปพร้อมๆ กัน เลือกไม่ได้ว่า
จะรักหรือจะชัง เพราะช่างออกต้ออันเอาใจ แต่ก็พูดจาขวานผ่าซากจนน่าตบ

เธอถอนหายใจเบาๆ ตัดสินใจไม่ถูกว่าควรจะวางบรรดไว้ตรงไหนของ
ชีวิตตัวเองดี...ทั้งรักและสงสาร ทั้งเกลียดและหมั่นไส้...ฮือ...เธอนึกปลง ไม่เข้าใจ
จริงๆ เลยว่า ทำไมพระพรหมถึงได้เล่นตลกกับเธอเช่นนี้...